

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

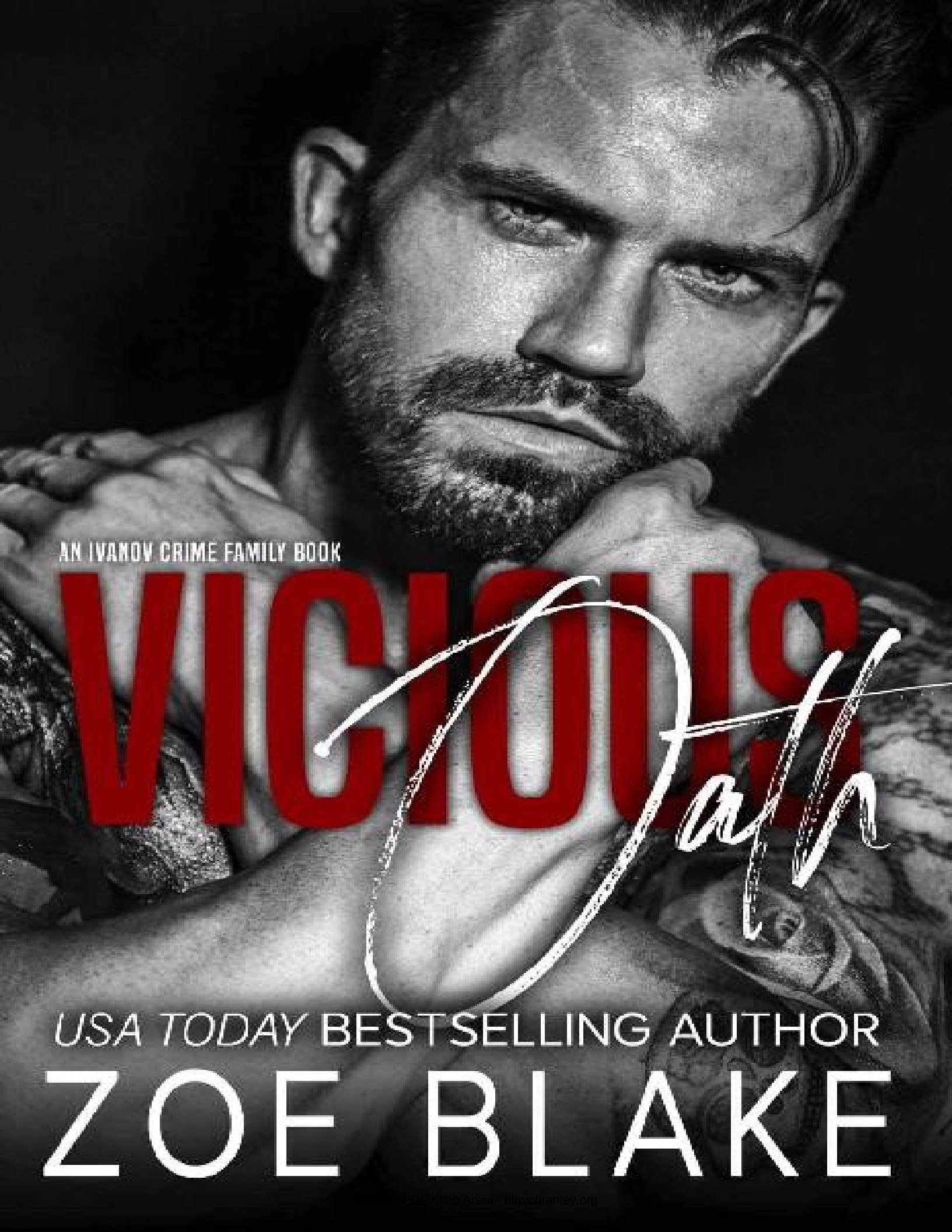
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN IVANOV CRIME FAMILY BOOK

VICIOUS

Dark

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ZOE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞİDDET YEMİNİ

IVANOV SUÇ AİLESİ, İKİNCİ KİTAP

ZOE BLAKE

Poison Ink Publications

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

Bölüm 38 Sonsöz

Zoe Ayrıca Zoe

Blake

tarafındanBlake

Hakkında

Copyright © 2021 by Zoe Blake

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Dark City Designs Fotoğrafçı:
James Critchley

CHAPTER 1

*D*amien
Washington, D.C.

Onu izlediğimi biliyordu.

Ormanda tehlikeyi sezen masum bir yaratık gibi, vücudu bakışlarımın gücüne tepki verdi. Sadece bir avcının eğitilmiş gözleri bu işaretleri algılayabilirdi. Omuzlarında hafif bir gerginlik vardı. Başını bana doğru eğdi ama tam olarak dönmedi. Elini bilinçli bir şekilde kalbini örtmek için kaldırdı, sanki avucu ani hızlı atışları bastırabilirmiş gibi.

Altın rengi kalın bir bukleyi kulağının arkasına atarken başını biraz daha eğdi. Bakışlarını aşağıya doğru yönlendirirken kızarmış yanağının yüksek kıvrımını görebiliyordum, şüphesiz is siyahı kirpiklerinin altından beni gizlice görmeye çalışıyordu. Pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Yukarıda asılı duran avizenin şampanya rengi ışığı, geride bıraktığı belli belirsiz ışıltıyı yakaladı.

Pürüzsüz, kehribar rengi sıvıyı dudaklarıma götürdüğümde buz topları önce şangırdadı sonra bardağıma yerleşti. Macallan Rare tek malt viskisi, tattığım her şey için rotgut viskisi de olabilirdi. Likörün dumanlı vanilya ve karanfil tonları öfkemi yatıştırmak ya da yükselen şehvetimi soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Boş kadehi yanımdan geçen bir servis elemanının gümüş tepsisine bırakarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kapı pervazına yaslandım.

Küçük fingerdek şimdi beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Başını arkaya atmıştı ve çevredeki parti misafirlerinin rahatsız edici gürültüsünden bile kahkahasının sesi bana ulaştı. Çok tizdi ve sanki sesi sert, gergin dudaklarından zorla geçiriyormuş gibi içi boştu. Ucuz bir takım elbise giymiş bir pislik elinden tuttu ve onu ailemin geniş oturma odasında kurulan derme çatma dans pistine çekti.

Onu tanımıyordum ama zaten davetlilerin çoğunu da tanımıyordum. On sekizinci yaş günü partisi olmasına rağmen küçük kız kardeşim Nadia'nın da tanımadığından şüpheleniyordum. Davetlilerin çoğu eşleriyle birlikte yüksek profilli işadamları ve ara sıra da politikacı ya da siyasetçilerden oluşuyordu. Bunlar ailemin meşruiyet görüntüsünü korumak için gün ışığında ilişki kurduğu insanlardı.

Ivanov ailesindeki görevim, sadece gecenin köründe deliklerinden sürünerek çıkan tiplerle ilişki kurmaktır. Sosyetenin köşelerine çekildim. Karanlık işler yapmak için karanlık köşeler. Demon Damien lakabını bu şekilde kazandım. Eğer birinin kapısında belirirsem, artık ikinci bir şansım yoktu. Oyun biterdi.

Kardeşim Gregor'a başımla selam verdim. Bir sunucuyu durdurdu ve yaklaşmadan önce onlara hızlıca talimat verdi. Aramızda birkaç yıl olmasına rağmen birbirimize çok benziyorduk, her zaman da öyleydik. Sessizce durup kalabalığı inceledik. Aynı garson elinde sadece bir küçük buz küpü olan berrak bir sıvıyla dolu eski moda bir bardakla yaklaştı. Şüphesiz Stoli Elit, en sevdiği votka. Dibine kadar Rus olmama rağmen bu içkiden hiç hoşlanmamış, onun yerine viskinin zengin malt aromasını tercih etmişim.

Gregor sunucuya doğru başını salladı. "Bir tane daha ister misin?" Bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

DJ, Bruce Springsteen'den *I'm on Fire* çalıyordu.

Hey küçük kız, baban evde mi? Seni yalnız mı bırakıp gitti?

Dans partnerini görmezden gelerek vücudu yumuşak, uyuşuk ritimle sallandı. Her kıvrımı ezilmiş pembe kadife ile sarılmış, elbise ayak bileklerine kadar iniyordu. Bir butikten çaldığı tasarım bir elbise olduğuna şüphe yoktu. Bana sırtını döndü ve kalçalarını bir o yana bir bu yana kaydırды. Kadife kumaş, kıcının hafif kabarıklığını aydınlatan ışık kırıntılarını yakaladı. İnce kolları kalktı ve kalın saç perdesinin altından kayarak, boynunun savunmasız soluk tenini ortaya çıkarmak için uzun saçlarını kaldırdı. Ortasında küçük pembe bir kalp dövmesi olduğunu seçebiliyordum.

Sadece bir dövme iğnesiyle bile olsa, başka bir adamın ona böylesine mahrem bir yerde dokunduğu düşüncesi midemde mantıksız bir öfke yarattı.

Sikeyim.

Duruşumu değiştirdim, kemerimin altında giderek artan acıyı hafifletmeye çalıştım.

Küçük fingirdek benimle oynuyordu. Aptalca, misafirlerle dolu bu kalabalık evin onu koruyacağını düşünüyordu.

Ateşle oynadı.

Onunla aramda çıkacak kavga için en azından çoğunlukla ayık olmam gerektiğini bilerek başımı salladım ve sunucuya el salladım.

Dans ettiği adam elini kalçasına koydu ve ben kaskatı kesildim. Neyse ki - her ikisi için de- ters yöne doğru sallanarak adamın elinden kurtuldu. Bunu o kadar zahmetsizce yaptı ki, istenmeyen tutuşlardan kaçmak için bolca pratik yaptığından hiç şüphem yoktu. Çenem o kadar sert sıkılmıştı ki arka dişlerimin kırıldığına yemin edebilirdim. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak burnumdan derin bir nefes aldım.

"Adı Pavel Rasskovich," diye önerdi Gregor. Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranma zahmetine bile girmedim. "Novikofflar için çalışan düşük seviyeli bir haydut. İşe yaramaz kardeşlerden birinin koruması olarak burada."

Eğer ona tekrar dokunursa, ölü bir adam olacaktı.

Ona karşı bu kadar sahiplenici hissetmeye hakkım yoktu. Hem de hiç.

Aslında, bu neredeyse bir suçtu. Benim yirmi yedi yaşına karşılık kız ancak on sekiz yaşındaydı.

Yelena Nikitina, küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı... ve belanın tam tanımı.

İnatçı ve evcilleşmemiş olan babası, annesinin ölümünden beri neredeyse hiçbir denetim ya da disiplin olmaksızın onu başıboş bırakmıştı.

Sekiz yıl önce onu yerel bir mağazadan birkaç aptal makyaj malzemesi çalarken yakalamıştım. Hafta sonu için üniversiteden eve dönmüştüm. Hatırladığım kadarıyla annesi yeni ölmüştü. Çaldıklarını cebe indirdiğine tanık olduktan sonra onu kolundan yakaladığımda benimle vahşi bir kedi gibi dövüşmüştü. Kolu o kadar inceydi ki, çok sert sıkarsam bir kemiğini kıracağımdan korktum. Çok küçük ve savunmasız görünüyordu, ama o büyük mavi gözleri hala meydan okumayla parlıyordu. İtirazlarına aldırmadan onu yan taraftaki McDonald's'a sürükledim ve ona bir Happy Meal aldım.

Her lokmayı sanki son yemeğiymiş gibi yedi. Ya da daha doğrusu... ilk yemeğiymiş gibi.

Günlerdir yediği tek doğru dürüst yemeğin bu olabileceğini düşünmek beni hasta etmişti. Annemlerin babasıyla konuşması için aklıma bir not almıştım. Ara sıra ailem için ufak tefek işler yapan serserinin tekiydi. Ellerimizi kirletmeyeceğimiz türden işler. Doğasına sadık kalarak, tek bir kelime bile etmeyi reddederek tüm zaman boyunca bana baktı. Bununla birlikte, bakmadığımı düşündüğü bir anda yemekle birlikte gelen küçük Hello Kitty oyuncağını cebine attı.

Şimdiki zamana geri döndüğümde, aynı iğrenç duygu içimi burktu ama bu sefer suçluluk duygusuydu. Annemle Yelena'nın iyiliği hakkında konuşmuştum ama o kadar. Kısa bir süre sonra Gregor üniversitedeki o karmaşaya karıştı ve St. O gidince hayatım daha da karmaşılaştı. Bu bir mazeret değildi; sadece acı gerçektir.

Yine de ailemin onunla ilgilenmesini ve ona göz kulak olmasını sağlamalıyım.

Teknik olarak onun refahından sorumlu değildim ama ben öyle görmüyordum.

Onu yüzüstü bırakmış, baba dediği o pislik herifin özensiz bakımına terk etmişim.

Ve şimdi o büyük mavi gözlü küçük kız büyümüş bir kadın olmuştu.
- Genç, hala toy bir kadın - ama yine de bir kadın.

Ve şimdi başı beladaydı - gerçek bir bela.

Bu sefer basit bir esnafa para verip polisi aramaması için onu tehdit edemeyecektim.

Kendini öyle acımasız insanların arasına sokmuştu ki ailem onlarla çalışmayı reddetti.

Tek umudu, yıllar önce yapmam gereken şeyi yapmamdı. Benim korumam altında olduğunun bilinmesine izin verecektim.

Bunun bile onu kurtarmaya yeteceğinden emin değildim ama onu tekrar hayal kırıklığına uğrattıysam lanetlenirdim.

Onu bu beladan kurtarır ve uzaklara gönderirdim. Onu kendi hatalarından korunabileceği bir Avrupa üniversitesine kapatırdım.

Ve benden.

Bunu inkar etmek mümkün değildi. Onu fena halde istiyordum. Vücudunun bir sonraki şarkıya doğru salınışını izlerken bakışlarım sertleşti. Hak etmeyen her erkeği kısıkanıyorum

Odada onun gösterisine tanık olanlar vardı. Tamamen beni kızdırmak için yapıldığından emin olduğum bir gösteri. Nedenini söyleyemezdim. Onunla tek kelime konuşmuş ya da yıllardır onu görmüş bile değildim. Sadece bir şekilde, onun da benim onun farkında olduğum kadar farkında olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum, gevezelik eden konukların oluşturduğu bu dikkat dağıtıcı denizde bile. İlkel bir irade çatışması.

Yumuşak saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyordu. Dolgun dudaklarını avuçlarken uzun buklelerini avucumun içine almak için can atıyordum. Teninin sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum ve onu göğsüme bastırırken kokusunu içime çekmek için can atıyordum. Tahrik olduğunda gözlerinin renginin değişip değişmediğini bilmek istiyordum. Daha koyu bir safır mavisine mi dönüşüyorlardı?

Boğazımı temizleyerek kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

İsa.

O benim küçük kız kardeşimin arkadaşıydı ve ancak bir yetişkindi. Bu yanlıştı.

Eğer onu gerçekten kurtaracaksam, bunu kendimden de yapmalıydım. Her ne kadar babasından daha iyi bir adam olsam da, bu sadece birkaç derecelik bir farktı.

Hayatım kanlı para etrafında dönüyordu. En yüksek teklifi verene, o kişinin ya da ülkenin kim ya da ne olabileceğini düşünmeden ve niyetlerine dair en ufak bir kaygı duymadan silah satmak. Tetiği çeken ben değildim, bu yüzden onlara sattığım silahlarla ne yaptıkları umurumda bile değildi. Aile işine girmek gibi bir seçeneğim hiç olmamıştı, dolayısıyla bu konuda ahlaki açıdan yargılayıcı olmanın bir anlamı yoktu. Kabullenip yoluma devam etmek daha iyiydi; ne de olsa aile aileydi ve onlar her şeyden önce gelirdi.

Başka seçeneğim yoktu ama Yelena'nın olduğundan emin olacaktım.

O bizim gibi değildi. Ailesinin koruması gereken bir imparatorluğu yoktu. İsterse bu hayattan kaçabilirdi. Ve o seçmese bile, ben onun yerine seçiyordum. O daha iyisini hak ediyordu. Ona düzgün bir hayat satın alacak param vardı... benden ve tüm bu şiddet ve saçmalıklardan uzak bir hayat.

Kardeşime bakarak, "Samara'yı gördün mü?" diye sordum.

Başını salladı.

Aile saçmalıklarından bahsetmişken, erkek kardeşim küçük kız kardeşimizin diğer yakın arkadaşı Samara Federova ile görücü usulü bir evliliğe zorlanıyordu. Yelena'nın aksine, Samara'nın ailesinin bir imparatorluğu vardı. *Korumak için onu sattıkları bir imparatorluk.* Bu kardeşimin fikri değildi. Bu babamızın son arzusuydu ve Gregor bu konudaki hisleri ne olursa olsun bunu yerine getirecekti. En büyük oğul olarak bu onun kaçınılmaz sorumluluğuydu. Aile aileydi. Samara'nın babasının evlilik için istediği milyonlar çok azdı.

Ivanov ailesi Federov'larla evlendiğinde elde edeceğimiz iş ve diplomatik bağlantılarla kıyaslandığında.

Gregor elini cebine attı ve bir Regius Double Corona puro çıkardı. Dünyanın en iyi purolarıydı. Benim gibi o da her zaman en iyisini isterdi. Bu bizi bu yaşam tarzına bağlayan altın kelepçelerin bir parçasıydı. Haksız kazançlarımızın bize sağladığı lüksün oldukça baştan çıkarıcı bir çekiciliği vardı.

"Arkadan kaçıp bir sigara içeceğim. Sen de geliyor musun?" Başımı salladım.

Dans pistinde Yelena'yı bir kez daha izlerken Gregor bakışlarımı takip etti. "Bugün öğrendiğimiz şu küçük meseleyi ne zaman halledeceksin?"

Gregor elbette Yelena'nın birkaç gün önce neden olduğu sorundan haberdardı. Durumu kendisi halletmeyi planlamıştı ama ben sorunu sahiplenmekte ısrar ettim.

Ona dokunmamak için kendimi zorlamam - onu kendime mal etmem - onun benim olmadığı anlamına gelmiyordu. Garip bir şekilde kendimi ondan sorumlu hissediyordum. Onun sorunları benim sorunlarımdı. "Yakında."

Gregor içkisinden bir yudum daha alırken başını salladı. İçkisini yakındaki bir tepsiye bıraktıktan sonra bana tekrar başıyla selam verdi ve kalabalığın arasından süzüldü.

Dikkatimi Yelena'ya geri verdim.

Ucuz takım elbiseli bir başka adam onu arkadan yakalamış, şişman kollarını ince beline dolamıştı.

Önceki tüm iyi niyetlerim yok olmuştu.

Unutulmuştu.

İyi niyetimi sikeyim.

Benim gibi kara ruhlu birinin iyi niyetli olması zaten mümkün değildi.

Yelena benimdi ve şu anda o pislik ona dokunuyordu, bu da onun ölmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Dans pistine doğru fırladım... ve ona.

CHAPTER 2

Y^{elena}

Dehşet içinde, Damien Ivanov'un kalabalığı yararak bana doğru hızla ilerleyişini izledim. Karanlık gözlerindeki bakış beni kesinlikle yakıp kül edebilirdi. Panik içinde nefesim kesilince kaçmak için döndüm ama belime dolanan istenmeyen kollar beni sıkıca tuttu.

"Bırak!"

Adam Rusça anlamadığım bir şeyler geveledi.

Benimle ilgili Rus olan tek şey isimimdi. Annem bana hamileyken babam ayrıldıktan sonra bir Rus haydutla evlenmişti. Üvey babamın bana verdiği tek şey soyadıydı. *Bir de bir sürü çürük.*

Tırnaklarımı ellerinin arkasına geçirerek kurtulmaya çalıştım. Adam sarhoşça gevezelik etmeye devam ederken beni sadece daha sıkı tuttu. Göğüs kafesimdeki baskı artarak havamı kesti. Bayat bira ve lahana turşusu kokan nefesi midemi bulandırıyor. Ağır bağırsağının ve başka bir şeyin belime yaptığı iğrenç baskıyı hissedebiliyordum. Teknik olarak, sırf bu parti için çalmak için büyük özen gösterdiğim Miu Miu marka elbisemin üzerine kusma ihtimalim dışında gerçek bir tehlike altında değildim. Kalabalık bir dans pistindeydik; tek yapmam gereken bağırmaktı ve kurtarılacaktım ama dikkatleri üzerime çekmekten nefret ediyordum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak başımı kaldırdım ama artık Damien'ı göremiyordum.

Belki de yanılmıştım. Pek çok şey hakkında yanıldığımı biliyordum ama belki de Damien'ın ani ilgisini de bu yığına eklemem gerekiyordu.

Daha önce beni izlediğine yemin edebilirdim.

Onu yıllardır görmemiştim, hatta *o* günden sonra Nadia'nın evine gelmekten vebadan kaçır gibi kaçmıştım. Üniversiteden eve döndüğünde beni hırsızlık yaparken yakalamıştı. En iyi arkadaşımın sevimli ağabeyinin bakışlarındaki öfkenin merhamete dönüştüğünü görmek çok aşağılayıcıydı. Onun acımasını istemiyordum. Kimsenin acımasını istemiyordum. Annemin ölümünden önce bile kendi başımın çaresine bakmıştım ve kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu.

Aptal Hello Kitty heykelciğini saklamış olmamın ve Happy Meal oyuncakları koleksiyonuma eklemiş olmamın onunla ve bana aldığı yemekle ilgili anılarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda takındığı koruyucu tavırla da kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

O gün yüzünüzce yalan söyledim.

Soran herkese yalan söyledim, annesi de dahil. Her şey yolunda değildi.

Çok uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Ama yakında olacaktı.

Mezun olduğum gün, şehri terk ediyordum. Sonunda kaçmak ve asla bulunmamak için yeterli param vardı. Damien'ı daha önce bana bakarken yakaladığımda, birkaç gün önce yaptığım şeyi öğrendiğini düşünmüştüm. Elbette aptalcaydı. Sadece paranoyaklaşıyordum. Yaptığım şeyi öğrenmiş olmasının imkânı yoktu. Kimse bilmiyordu. Yaptığım yanıma kâr kalmıştı. Bundan emindim.

Damien'la alay etmek ve gizlice flört etmek bir riskti. O, sözlerine ve ayaklarına takılıp düşen toy bir liseli değildi. Sanırım güvende olduğumu düşünmüştüm çünkü içten içe beni izlediğini düşünmemiştim.

Ne de olsa o bir erkekti.

Çok büyük bir adam.

Bir sürü korkunç dövmesi olan çok iri bir adam.

Ne yazık ki, aynı zamanda çok seksi idi. Uzun boylu, siyah saçlı ve neredeyse siyaha çalan koyu mavi gözlüydü. Keskin yüz hatları ve kara kaşları ona *Uğultulu Tepeler*'deki Heathcliff gibi karizmatik ve düşünceli bir görünüm veriyordu.

Onunla ilgili her şey karanlık bir şekilde şehvetliydi. Onunla ilgili her şey tehlike çılgınlıkları atıyordu - uzak durun.

Damien'in daha önce beni izlememiş olmasından duyduğum mantıksız hayal kırıklığını bastırarak, dikkatimi beni yavaşça ölümüne sıkı sarhoş kollara geri çevirdim. Çivili topuğumu doğrudan ayak parmaklarına geçirmeye hazır bir şekilde dizimi kaldırdığımda, kolunun orta yerimden çekilmesiyle geriye doğru sarsıldım.

Döndüğümde Damien'in arkamdan hışımla geldiğini ve şimdi sarhoş adamı buruşuk, ucuz keten takım elbisesinin yakasından tuttuğunu fark ettim.

Sesini alçak tuttu. Bu kadar yakın durmasaydım, müzik ve kahkahalar arasında onu duyamazdım bile. Rusça her ne söylediye, alkolün sisini delip geçmişti çünkü adamın gözleri korkuyla irileşti. Benden İngilizce bir özür dileyerek dans pistinden kaçan sarhoş, Nadia'nın ailesinin korkutucu güvenlik şefi Mikhail Volkov tarafından hemen karşılandı.

Damien bakışlarımı yakaladı.

Uh oh.

Çılgınca dönüp dururken, daha önceki dans partnerimin eline uzandım. Beni selamlayan gülümsemesi, omzumun üzerinde duran canavarı görünce çabucak soldu.

"Gidin. Şimdi." Damien'in emri karanlık ve güçlüydü.

Dans partnerim özür dileyen bir omuz silkmeye aceleyle uzaklaştı.

Titrek bir nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim sıkıştı. Dört inçlik topuklu ayakkabılarımla bile, Damien Ivanov'un üzerimde yükselen gücünün taşınmaz duvarını hissedebiliyordum. Titreyen uzuvlarımı sertleştirerek, uzaklaşmama izin vermesi umuduyla bir ayağımı öne doğru kaydurdum.

Kalçamdaki sıcak tutucu el bana aksini söyledi.

Vücudu arkamdan bana yaklaştı. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde nefesi saçlarımı karıştırdı. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Kuru dudaklarımı yaladım ve cevap vermeden önce yutkunmaya çalıştım. "Başka seçeneğim var mı?"

Kıkırdadı. Göğsündeki titreşimleri hissettim. Durum göz önüne alındığında bu ses garip bir şekilde hoştu.

"Hayır."

"Sen bir Akrep olmalısın."

"Ne?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Gevezelik ediyordum; beni ele geçiren korkuyu engellemek için her şeyi yapıyordum. "Bir Akrep. Çok yoğun bir burçtur. Çok tek fikirli ve... ve agresiftirler," diye bitirdim zayıfça. Göğsümü kavrayan panik dalgasının yükselişini durduramıyordum.

Beni kendisine doğru çevirdi. Kolu belime daha sıkı sarılırken bakışlarımı dikkatle kaçırdım.

Damien'a bu kadar yakın olmak tehlikeliydi. İçimden bir ses onun diğerleri kadar kolay kandırılmayacağını, sırrımı görebileceğini söylüyordu. Yüzümün arkasını görecekti. Nefesim hızlı hızlı kesiliyordu ve kendimi baygın hissetmeye başlamıştım.

Bir sonraki şarkının açılış tınıları dans pistine süzüldü. Tabii ki yavaş bir şarkı olacaktı. Britney Spears'ın *Everytime* adlı romantik ninnisinin ilk notaları üzerimizden geçti. Midem sıkışmıştı. Bu şarkı bana Damien'ı hatırlatıyordu ve onun güçlü kucagının çemberi içinde dururken bu şarkıyı dinlemek zorunda kalmak çok fazlaydı.

Sandal ağacı ve berrak bir kış sabahı gibi harika kokuyordu, sanki biri için için yanan bir kamp ateşine kolonya sıkılmış gibiydi.

Kusursuz giyinmişti, lanet olsun ona. Bir gün moda sektöründe çalışmayı umuyordum, bu yüzden gri Merinos yünü pantolonla mükemmel bir şekilde eşleştirilmiş Ralph Lauren krem kaşmir kazağını fark etmeden edemedim. Yere bakarken, kalın ve güçlü bileğinin etrafına sarılmış gümüş ve siyah Rolex'e baktım. Cildi, manşetinin fildişi renginin yanında zengin bir şekilde bronzlaşmış görünüyordu. Onunla ilgili her şey zenginlik ve gücü - beraberinde gelen tüm kibirle birlikte - haykırıyordu.

Konuşurken göğsü hafifçe gümbürdedi, sözleri sadece benim kulaklarım içindi. "Gelecekte daha edepi giyinmeni ve davranmanı bekliyorum." Her kelimesi sert ve keskindi. Öfkesi hiç belli olmuyordu.

Ne oluyor be?

Kucaklamasından kurtulmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Ona karşılık vermek için yüzümü kaldırdım ama hatırlayarak hemen indirdim ve saçlarımın yanağıma düşmesine izin verdim. Bana çok yakından bakmamalıydı. Bakarsa görürdü ve o zaman gözlerine acıma duygusu geri dönerdi. Öfkesini acımasına her zaman tercih ederim.

Sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "O adamın kaba davranışının benim suçum olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Eğer kendini sergilemeseydin, böyle bir şey olmayabilirdi."

Ağzım öfkeyle açık kaldı. Flört etme girişimlerime nasıl olur da fahişece derdi! Kendimi onun kollarından kurtarmak için yaptığım ikinci başarısız girişimden sonra ayağına basmakla yetindim. Hafif acılı iniltisi karşısında ağzım alaycı bir memnuniyetle çarpıldı. "Güzel, umarım süslü İtalyan deri ayakkabılarını lekelemişimdir. Bunu hak etmiştin."

Damien karşılık verdi. "Aslında fırçalanmış süet."

"Bu elbisenin Miu Miu'nun Sonbahar koleksiyonundan olduğunu bilmenizi isterim."

Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırışını yakalamak için kirpiklerimin arasından bir bakış attım. Hafifçe ıslık çaldı. "Etkileyici. Okuldaki küçük bir kızın bu kadar güzel ve pahalı bir elbiseyi nasıl alabildiğini merak ediyorum."

Yanaklarını pembeleştirdi. Tam da bunun içine girmiştim. Ses tonuna ve bana küçük bir kız demesine sinirlendim, bu da onun yanındayken hissettiklerime çok yakındı. Acınması gereken beceriksiz, kayıp küçük bir kız gibi. Sorusunu duymazdan geldim ve şarkının bitmesi için dua ettim.

Damien devam etti. "Kazancını bu kadar çabuk mu harcıyorsun?"

Hay sikeyim. O biliyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımdan korktum. Demek beni bir şahin gibi izlemesinin gerçek nedeni buydu. Bir kız öğrenciye aşık olmadığımı fark etmişti. Bu çok daha tehlikeli bir şeydi. "Ben yasalara aykırı bir şey yapmadım."

Teknik olarak bu doğrudu ama yarış pisti sahiplerinin aynı fikirde olmayacağından emindim.

Yürümeye başladığım andan itibaren, adı üvey babam beni yarış pistine ve pist dışı bahis sitelerine sürükledi. O, kralların sporunu keyifsiz ve acınası bir şeye dönüştüren en kötü türden bir korkuluk kuşuydu. Çocukluğumun yarısı sigara dumanıyla dolu pis odalarda ve atılmış bilet koçanlarıyla dolu zeminlerde geçti. Buralar hep aynı kokardı; at pisliği, umutsuzluk ve kırık hayaller kokardı.

Birkaç yıl önce atlarla oynamaya başlamış, sonra da evsizleri ya da işsizlik bürosunda bulunduğu kişileri kendisi için ayarlanmış yarışlara bahis oynamaları için işe almıştı. Aynı kişinin tekrar tekrar kazanmaması işine yarıyordu. Rastgele işe alınan kişi küçük bir pay alıyor ve sonra ağzını kapalı tutması için tehdit ediliyordu.

Bahisleri rastgele yarışlara oynadığını ve her zaman birinci gelen bir atın kazanması için bahse girdiğini fark etmiştim. Sonunda onun yarışları ayarlama planının bir parçası olduğunu anlayacak yaşa geldiğimde

bir plan yaptım. Şanslıydım ki, bu dersten nefret etmeme rağmen matematikte gerçekten iyiydim. *Gerçekten* çok iyiydim.

Böylece, at yarışlarındaki parimutuel bahis sisteminden yararlanan bir matematik denklemi bulmuştum. Kısacası, muhtemel kazanana değil, ikinci sıradaki ata bahis oynamak için bir algoritma bulmuştum; eğer mafya yarışta hile yapmasaydı, bu at birinci sıradaki at olacaktı. Birinci gelen atın çemberinin dışında kalarak radara yakalanmayacağımı düşünmüştüm.

Birkaç gün öncesine kadar öyleydi.

İşte o zaman üvey babam son kez olacağına karar verdiğim bir şekilde bana vurdu.

Mezuniyetime iki hafta kaldığını biliyordum, yani kaybedecek bir şeyim yoktu. Daha yüksek, daha riskli bahisler oynamaya başlamıştım.

Ve karşılığını da aldılar, hem de çok.

Kirpiklerimin altından Damien'a hızlı bir bakış atarak, "Nasıl öğrendin?" diye sordum.

Damien sıkılmış dişlerinin arasından, "Bir hafta içinde üç tane Pick Six bahsi oynayıp her seferinde kazandın. Gerçekten kimsenin fark etmeyeceğini mi düşündün?"

Kollarının sertleşmesinden kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

Aptalca ve aceleci bir hataydı. Altılı ganyanı tutturmak neredeyse imkansızdı. Bir kişinin bahsinin tutması için tüm atlarının arka arkaya altı yarış kazanması gerekirdi. Bu tek boynuzlu bir at bahsiydi ve ben bunu yapmış ve arka arkaya üç kez kazanmıştım. Kimse iki ile ikiyi bir araya getirmeden çoktan gitmiş olacağıma aptalca inanmıştım.

Biz hala dans pistindeyken ve konuklar tarafından izlenirken, Damien sesini alçak tuttu ama yine de sert, ısırtıcı bir kenarı vardı. "Başının ne kadar belada olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Cevap vermeyi reddettim. Zihnim milyonlarca yöne dağılmıştı. Parayı sakladığım yerde bulan olmuş muydu? Üvey babam bulmuş muydu? Tüm planlarım mahvolmuş muydu?

Damien hiç uyardan beni çenemden yakaladı ve başımı geriye itti. "Yelena, bir cevap bekliyorum."

Gözlerim büyüdü.

Belki fark etmezdi.

Dişlerinin arasından hızlıca nefes alması bana aksini söylüyordu. Yüzüme ve *morarmış gözüme* bakarken karanlık bakışları iki elmas parçasına dönüştü.

Günler önce olmuŗtu ve çoktan solmaya baŗlamıŗtı. Aŗır göz makyajımın bunu kapatacağını ummuŗtum.

Sanmıyorum.

Damien tek kelime etmeden elini üst koluma doladı ve beni dans pistine doğru sürükledi. D zleŗtirilmiŗ avucunu kullanarak en yakındaki Fransız kapısını ittirerek açtı ve beni eŗikten zifiri karanlık geceye doğru çekti.

CHAPTER 3

Y*elena*

"BIRAK!"

Kolumu çekiştirmek onun güçlü kavrayışını gevşetmeye yetmedi. "Damien, dur! Beni nereye götürüyorsun?"

Cevap vermeyi reddetti.

Karanlıkta, beton verandanın yuvarlak kenarına takıldım. Burnu açık topuklu ayakkabılarım nemli çimlere battığı anda irkildim. "Delirdin mi sen? Bunlar saten ve süet Sophia Webster'lar! Bunlarla ıslak çamurda ve çimenlerde yürümem!"

O kadar hızlı döndü ki göğsüne çarptım. Sağ yanağındaki tik olmasa yüzü taşa kazınmış olabilirdi. İnce ve öfkeden gergin dudakları kıpırdamadı. Eğilerek omzunu ortama bastırdı ve beni yukarı çekti. Karnıma aldığım darbeyeyle irkilerek çıkardığım nefesim, boğuk bir havaya dönüştü.

Ben daha itiraz edemeden sıcak eli bileğime dolandı. Tenini kendi tenimde hissetmenin verdiği tensel şoka hazırlıklı değildim. Dans pistinde bir yandan morarmış gözümü saklamaya çalışırken bir yandan da onunla tartışırken dikkatim o kadar dağılmıştı ki, yakınlığının etkisini fark edememiştim.

Şimdi kesinlikle öyleydi.

Özellikle de tüm niyet ve amaçlar için yalnız olduğumuz için.

Yüksek topuklardan birini, sonra diğerini çıkardı. Öfkeli bir çılgılık atarak kollarımı açtım ve nemli çimlerin üzerine fırlattığı ayakkabılarımı yakalamaya çalıştım.

Avuçlarımı sırtına dayayarak kendimi kaldırılabildiğim kadar yukarı kaldırdım ve ciğerlerime derin bir nefes çektim. "Bu ayakkabıların fiyatı hakkında bir fikrin var mı? Bunlar onun gerçek kristallerle süslenmiş ikonik kelebek kanadı topukluları! Böyle ayakkabıları çamura atamazsın!"

Damien, "Sana bir çift daha alacağım," dedi.

"Bana bir şey almanı istemiyorum. Beni yere indirmeni istiyorum!"

Beni ağaçlıklı arka bahçenin derinliklerine doğru götürmeye devam etti. Nadia'nın evinin alt pencerelerinden gelen ve çimenlerin üzerine uzun eğik ışık huzmeleri düşüren yumuşak parıltıyı geçti. Müzik ve kahkahalar, konuklar içeride sadece değişen gölgeler haline gelene kadar azaldı.

Köşedeki bir puronun parıltısını yakaladım. Bir an için yabancından yardım istemeyi düşündüm ama hemen vazgeçtim. Bunun kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve her kimse Damien'in fırtınalı yüz ifadesine bir bakış atıp kaçma ihtimali çok yüksekti.

Ayaklarının altındaki ahşap kalasların çıkardığı boş ses bana Potomac Nehri'nin üzerinde uzanan ve büyük sekizgen bir çardakta son bulan rıhtıma adım attığını söyledi. Aşağıya bakıp rıhtımın kenarını ve ardından karanlık, çalkantılı sudan başka bir şey görememek baş döndürücü ve rahatsız ediciydi.

Vücudu çardak girişini geçmek için alçalırken ve sonra doğrulurken haykırdım ve kazağının büyük parçalarını yumrukladım. Yukarı baktığımda beyaz badanalı kirişleri ve kenardaki derin metal kancalara asılı şeker kamışı çizgili can simitlerini görebiliyordum. Aniden ortaya çıkışımız bir serçe yuvasını rahatsız etti. Küçük kahverengi kuşlardan ikisi, protestolarını gece gökyüzüne doğru ciyaklayarak uçu.

Damien beni arkaya çevirdi ve dairesel duvarları kaplayan geniş işlemeli banklardan birine yatırdı. Neyse ki her biri kiraz kırmızısı kalın minderlerle kaplıydı, yoksa sırtıma aldığım darbe omurgamdaki tüm kemikleri sarsabilirdi. Oturduğum yerde uzun süre kalmadım. Sıçrayarak ayağa kalktım, bir kolumu kaldırdım ve parmağımla onu işaret ettim. Hemen fark ettim ki, dört inçlik topuklu ayakkabılarım olmadan, zaten heybetli olan boyu

uzun ve tehditkâr. Modaya uygun ayakkabılarım olmadan başımın üst kısmı omzuna ancak ulaşıyordu.

Bu dezavantajdan nefret ederek elbisemin eteğini yukarı kaldırdım ve bankın üzerine çıktım. Daha eşit bir zeminde olduğumu hissederek ellerimi kalçalarımaya koydum, çenemi kaldırdım ve savaşımaya hazırlandım.

Damien keskin bir nefes aldı.

Loş ay ışığında bile, kollarını kaldırmış ilerlerken gözlerindeki sert parıltıyı görebiliyordum. İrkilerek geriye doğru tökezledim, kendimi sabitlemek için ellerimi arkamdaki direğe doladım ve bakışlarını takip ettim.

Dehşetle, beni omzuna aldığı anda elbisemin yuvarlak yakasının aşağıya doğru itildiğini fark ettim. Göğüslerimin kıvrımları üstten taşıyordu ve sütyenimin beyaz dantel kenarını görebiliyordum. Banktaki pozisyonumdan, göğsüm artık neredeyse onun göz hizasındaydı ve tamamen sergileniyordu.

Damien bana doğru hamle yapmadan önce, "Tanrım, bebeğim," diye homurdandı.

Bir çığlık atarak uzanmış kolunun altından geçtim ve çıplak ayaklarımla bank boyunca çardağın diğer tarafına doğru ilerledim. Bir elimi direğin üzerinde sabit tutarak elbisemin yakasını yukarı çektim.

Bir kez daha parmağımla onu işaret ederek, "Sakın bana dokunma!" diye uyardım.

Ağzı bir sırtışıla büküldü. "Böyle bir seçeneği çoktan geride bıraktık, benim malen'kiy padshiy meleğim."

Çocukken beni beslemeyi zar zor hatırladığından, üvey babam kesinlikle bana ana dilini öğretmek için zaman ayırmadı. Gerçekten sadece birkaç küfür ve Rusça'da *işe yaramaz velet* ifadesini biliyordum.

Bakışlarımı kısmıştım. "*Malen'kiy padshiy angel* ne demek?" Fonetik olarak seslendirerek sordum.

Damien aşağı uzanarak elbisemin eteklerini parmağıyla başparmağı arasında sıkıştırdı. Pembe kadifeyi çekti. "Benim küçük düşmüş meleğim demek."

Böyle bir takma adın ima ettiği samimiyet karşısında yanaklarım kızardı, seksi söyleme şeklinden bahsetmiyorum bile.

Dürüst olmak gerekirse, Rus dilinin sesini hiç sevmemiştim. Eğitimsiz kulaklarıma her zaman tabii ve gırtlaktan gelen bir ses gibi gelirdi, sanki konuşurken dişleriyle taşları gıcırdatıyorlarmış gibi. Aynı şey

Damien. Rusça konuştuğunda, daha çok bir aslanın alçaktan gelen uyarı mırıltısına benziyordu.

Fazla kumaşı elinde büktü. Elbise kalçalarını sıkıca sardı. Arkamdaki direğe tutunurken çekiştirmesine direndim. Yumruğunu tekrar büktü. Bu sefer elbise aşağı kaydı ve sütyenimin üst kısmı bir kez daha ortaya çıktı. Hiç düşünmeden direği bıraktım ve iki avucumu göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde düzleştirdim.

Bu ona mükemmel bir fırsat verdi.

Hızlı bir çekişle bedenimi öne doğru itti ve beni kollarına çarptırdı. Bir tuğla duvara çarpmak gibiydi. Tutunmak için omuzlarını kavrarken, yine de momentumu durduramadım ve dizlerim yastıklı banka çarpına kadar aşağı kaydım. Şimdi tek yapmam gereken başımı yukarı doğru eğerek ağzımın onunkinden sadece birkaç santim uzakta olmasını sağlamaktı....

Zaman durdu.

Bağırdım ve kaçmaya çalıştım.

Damien yakınımaya eğildi, dudakları kulağımı okşarken alçak ve yatıştırıcı bir sesle fısıldadı, "Şşt... malyshka. Sana zarar vermeyeceğim. Eğer bana istediğimi verirsen."

Sözlerindeki çift anlamlılık karşısında irkildim.

Parmağını çenemin altından geçirdi ve başımı kaldırdı. Gözleri o kadar koyu maviydi ki neredeyse siyahtı. Hiçbir şey ele vermiyorlardı.

Başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Yeni sürdüğüm şeffaf parıltılı parlaticıyı bulaştırdı. Odağını benden ayırmadan eli aşağıya, elbisemin açıklığına kaydı. Narin düğmelerden biri patlayana kadar yakayı çekti. Elbisenin ağzı açıldığında, sütyenimin beyaz dantelini bir kez daha görebildi.

Başparmağı önce sağ, sonra da sol göğsümün üst kıvrımında gezindi ve rujumun parıltılı iziyle işaretledi.

Ağlamamak için dudağımı ısırdım, yersiz bir arzudan mı yoksa korkudan mı, hiçbir fikrim yoktu.

Damien parmak eklemine sol göğsümün üst kabarıklığı üzerinde ileri geri gezdirdi. "Benim işimde, bir insanı konuşturmanın pek çok yaratıcı yolu var" diye karanlık bir gözlemde bulundu.

Kalçalarını bedenime doğru bastırdı ve kalkmış sikiinin karnıma doğru itişini hissedebiliyordum. Sıcak bir markadan uzaklaşır gibi keskin bir nefes aldım.

Başını eğdi ve açık ağzıma doğru fısıldadı. "Yani. Çok. Yaratıcı. Yollar."

Kulaklarım kıyıya vuran suyun ve kendi tereddütlü nefesimin sesiyle uğulduyordu. Elimin altında, kalbinin sabit atışları vardı. Dudaklarım ayrıldı ve bir anlığına aynı havayı paylaştık.

Sağ kolunu kaldırdı ve yanağımı okşadı. Gece havasının serinlettiği tenim, avucunun sıcaklığıyla kıyaslandığında serin geliyordu. Başparmağı elmacık kemiğimin dış hatlarını okşadı.

"Şimdi söyle bana, seni kim incitti bebeğim?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir yanım onun kollarına kıvrılıp tüm sorunlarımı onun büyük omuzlarına dökmek için can atıyordu.

Başımı yana çevirerek bakışlarımı indirdim. "Önemli bir şey değil."

Parmağını çenemin altına koyarak beni geri dönmeye zorladı. "Bu hiçbir şey değil. Biri sana vurdu. Bu kabul edilebilir bir şey değil. Konuyla ilgilenebilmem için bana kim olduğunu söylemelisin."

Merakım daha da arttı. "Konuyla ilgilenmek mi? Ne yapacaksınız?"

Burnundan derin bir nefes alırken çenesi kaydı. "Bu seni ilgilendirmez. Bana sadece ismi ver."

"*Beni* ilgilendirmez mi? Bunu tersinden anladın. Bunların *seni* nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

Damien boştaki kolunu belime doladı, avucunu belime dayadı ve kalçaları karnıma bastırana kadar beni öne doğru çekti. Dudakları dudaklarıma bir fısıltı kadar yaklaşıp uzaklaşıp gitti. "Eğer böyle düşünüyorsan, dikkatini vermiyorsun demektir."

Dudakları dudaklarıma yapıştı.

Bu bir öpücük değildi; şiddetli bir sahiplenmeydi.

Dili ağzıma girdi ve benimkiyle düelloya tutuştu. Beni tadıyordu.

Bana sahip oluyorsun.

Vücudu sert ve amansız bir şekilde benimkine yaklaşıyordu. Okuldaki oğlanların tereddütlü, beceriksiz öpücükleri beni bir erkeğin tam hakimiyet hissine hazırlamak için hiçbir şey yapmamıştı.

Her şeyi kontrol ediyordu. Eli yanağımdan kafatasımın tabanına doğru kaydı ve orada buklelerimi kavradı, başımı eğdi ve ağzının saldırısı için beni hareketsiz tuttu. Dili dudaklarımla düello ederken kolu beni sıkıca tutuyordu.

benimkiyle. Ucunu dişlerinin arasına alıp şakacı bir şekilde ısırmadan önce döndürüyor ve alay ediyordu.

Kısa bir nefes almama izin verdikten sonra dudaklarıma sertçe fısıldadı. "Söyle bana, Yelena. Bilmem gerek." Emrini saçımı çekiştirerek noktaladı ve kafa derime minik acılar gönderdi.

Kendimi aptal bir kız gibi hissederken, adımın dudaklarında çıkardığı sese bayıldım.

Yine de ona söylemeyi reddettim. Bunun nedeni üvey babama olan yersiz sadakatim değildi, o cehennemde çürüyebilirdi, daha ziyade gururumdu. Damien'in acımasını ya da yardımını istemiyordum. Kendi başımın çaresine bakabilirdim.

Bir hırıltıyla dudaklarımı yeniden yakaladı. Bu kez elini kalçamın üzerinden geçirerek kıçımı kavradı. İri eli alttaki kıvrımı kavradı. Ağzına karşı inlememe neden olan bir sıkma hareketi yaptı. Ellerin her biri bu sesle birlikte vücudumda esneyip sıkılaştı. Dudakları yanağımda bir yol çizdi. Dilinin ucuyla kulak mememin yumuşak kıvrımına fiske vurduktan sonra dişlerinin kenarıyla kulağımın kabuğunu sıyırdı. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken parmaklarım kazağına gömüldü.

Elbisemin kadife kumaşını yavaşça yukarı itmeden önce iki eli de kalçalarımı okşamak için yer değiştirdi. Dudakları benimkilere geri döndüğünde hafif protesto iniltilim ağzı tarafından yutuldu.

Bir dizini kalçalarımın arasına bastırarak öne doğru eğildi. Koluyla sırtımı destekleyerek üstümde kaydı ve beni bank minderinin kalın yumuşaklığına itti. Vücudunun ağırlığı beni yere yapıştırdı. Kalçaları bacaklarımın arasına sıkıştı. Aleti yün pantolonunun içinden göbeğime doğru bastırıyordu. Ön kolunu başımın yanına yerleştirerek, ağzı göğsümün üst kıvrımına doğru alçalırken, diliyle sütyenimin dantel kenarının izini sürerken beni içine hapsetti. Parmaklarımı saçlarının arasına sokarken kalçalarım yukarı doğru kalktı.

Parmak uçlarını göğüslerimin arasına yerleştirdi. Sütyenimi kavramak için yakamın içine uzandığında parmakları tenimi kavurdu. Onu ve elbisemin kumaşını yumruklayarak o kadar sert bir şekilde aşağı çekti ki bir dikiş yırtıldı. İki göğsüm de ortaya çıkmıştı. Yoğun safir bakışlarıyla beni büyüleyerek ağzını bir meme ucumun üzerinde açtı. Dili sert memeyi gerdi ve fiskeledi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Meme ucumu birkaç kez daha fiskeledi, bu sırada beni yakalamış bakışlarını üzerimden ayırmıyordu. Benden ne düşünmemi istediğini biliyordum.

Yasak kelimeleri kulağıma fısıldıyordu. Aşağıya baktığımda, şehvetli görüntünün doğrudan klitorisime gönderdiği zevk dalgasına karşılık olarak kalçalarımı sıkmaya çalıştım, ancak kalçalarını daha da yakınlaştırdım.

Bırakın Damien gibi bir erkeği, daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştım. Zevki sadece parmaklarımın ucunda hissediyordum ama şimdi onun dilini meme ucumu okşarken ve onunla oynarken izlerken, dilini *orada* hissetmek için duyduğum saplantılı ihtiyaçla neredeyse gökyüzüne doğru uluyordum.

Tenime değen sıcak nefesi bir okşayış gibiydi. "İyi bir kız ol ve bana bilmek istediklerimi söyle."

Cidden hala benim aptal morarmış gözüümü mü düşünüyor? Şimdi mi?

Parmaklarımı onun kısa kesilmiş siyah saçlarında olabildiğince sıkarak onu tekrar göğsüme doğru çekmeye çalıştım. "Hayır. Sorun yok. Halledildi."

Ve halletmiştim de. Kumar oynamış ve kazanmıştım. Büyük. Şimdi biliyordum ki

Ivanov'lar yarış pisti planımdan haberdar olsaydı, planlarımı ertelemek ve mezun olmadan önce şehri terk etmek zorunda kalacaktım. Üvey babam bana bir daha asla vuramayacaktı.

"Moya malen'kiy padshiy angel, ty ne mozhash' skazat' mne net," diye homurdandı eli uyluğumun üst kısmını okşarken. Başparmağı iç kıvrımı okşadı, göbeğimden sadece birkaç tehlikeli santim ötedeydi.

Düşmüş melek terimini tekrar duymuştum ama ses tonundan anladığım kadarıyla söylediği şey bir sevgi ifadesi değildi.

Ben daha soramadan, benim için tercüme etti. "Angel, bana hayır deme iznin yok."

Nedense Rusça kulağa daha hoş geliyordu.

Ön kolumu açıkta kalan göğüslerimin üzerine sardım. "Dur bakalım. Bir partide beni öpmene izin verdim diye aniden içeri girip emir vermeye ve hayatımı kontrol altına almaya başlayamazsın!"

Rusça alçak ve uğursuz bir şeyler mırıldandıktan sonra, "*Bunun* birkaç basit öpücükle biteceğini sanıyorsan, ateşle oynayan çok aptal küçük bir kızsın," dedi. Tehdidini kalçalarını iterek ve sert şaftını bacaklarımın arasına sürterek noktaladı.

Bu artık en iyi arkadaşımın ağabeyiyle dans pistinde başladığım masum bir flört oyunu değildi.

Damien Ivanov ile yalnızdım.

Demon Damien Ivanov.

Tüm vücudum korkudan buz kesti.

CHAPTER 4

*D*amien

Kendimi onun üzerinden attım ve ayağa kalktım. "Üstünü ört," diye kabaca emrettim, birkaç adım ötede volta atarken, acı verici bir şekilde kalkmış sikimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Tanrım, her şeyi unutup onun daracık amının derinliklerine dalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama bu Yelena'ydı. Barda tanıştığım rastgele bir kadın değildi. O benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı. İster kabul etsin ister etmesin, yardımına ihtiyacı vardı. Hem de birden fazla şekilde.

Omzumun üzerinden baktığımda, oturduğu yerden kalkıp elbisesinin yakasını düzeltirken yüzündeki şaşkınlık ve korku ifadesini yakaladım. Kendi iyiliği için fazla güzeldi. Kız kardeşimin sevdiği o lanet Disney prenseslerinden birine benziyordu. Uzun saçları altın rengindeydi. İnanılmaz derecede parlak mavi gözler. Yalamak istediğim kremi fildişi teni ve ısırarak istediğim dolgun pembe dudakları. Ve onun vücudu. Tanrım, rüyalarımın çıkıyordu. Yumuşak kıvrımları ve zarif uzun bacakları vardı.

Benim mükemmel malen'kaya shalun'ya'm. Benim küçük fingirdem.

Sadece güzelliği değildi, gerçi bu gece onu dans pistinde gördüğümde gözüme ilk çarpan şeyin bu olduğunu inkâr edemezdim. Her şeyiydi. Kahkahasının sesi. Bakışlarındaki muzip parıltı

Bakmadığımı sandığında. Birkaç gün önce yarış pistinde çevirdiği dolaplara duyduğum hayranlık. Cesaret ve beyin isterdi.

Hâlâ tüm detayları ondan öğrenmem gerekiyordu ama hem İtalyanların hem de Kolombiyalıların asla başaramadığı bir şeyi başardığı inkâr edilemezdi. Atları gerçekten ayarlamadan on sekiz yarış kazanmıştı. Ve tüm hesaplara göre, büyük kazanmıştı - en azından altı haneli bir rakam. Her iki grup da yöntemlerinden faydalanmak için onu ele geçirmek için can atıyordu.

Kısacası, Yelena Nikitina tam bir paketti. Güzel ve zeki.

Sorun, paketin içinde bir bomba olmasıydı.

Güzel pembe kurdelelerle düzgünce bağlanmış ama yine de bir bomba.

Ve bu, kendimi onun yaşını hatırlamaya zorlamadan önceydi. Neredeyse on sekiz yaşındaydı. Bir çocuktı.

Onu buraya getirirken ne düşünüyordum ki?

Susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın önüne bir bardak soğuk ve temiz su koyup yudumlamamasını söylemek gibiydi.

Kendime karşı gerçekten dürüst olsaydım, beni ona bir pervane gibi çeken şey sadece muhteşem görünüşü ve zekâsı değildi. Kırılganlığıydı.

Korunmaya ihtiyacı vardı. Birinin devreye girip şeytanlarını öldürmesine. Onu kendi pervasız hareketlerinden kurtaracak biri. Bir şampiyon.

Genelde kimse için böyle biri değildim.

Küçük kız kardeşim bile bir şeye ihtiyacı olduğunda önce en büyükleri olan Gregor'a başvururdu.

Ivanov ailesi iktidarı kum havuzunda uslu durarak elde etmedi. Kurnazlık ve sindirme yoluyla demir yumrukla yönettik. Şiddete sadece mecbur kaldığımızda başvurduk, ama başvurduğumuzda da acımasız ve kanlıydı. Bu, uğraşılacak bir aile olmadığımıza dair açık bir mesaj veriyordu.

İnsanların kabuslarındaki iblis bendim. İnfazcı. Asla parlak

zırhlı şövalye olmadım ama onun için olabilirdim.

İster yumruklarımla ister sattığım silahlarla olsun, tüm hayatım yıkım üzerineydi. Arkamda bıraktığım tek şey kavrulmuş topraktı. Bir kez olsun yok etmek yerine yaratabilseydim güzel olurdu.

Yelena tehlikeli bir çıkmaz yola girmişti. Bunu onun için tersine çevirebilirdim. İtalyanlarla ve Kolombiyalılarla işleri yoluna koyar, sonra da onu gizlice ülke dışına çıkarırdım. Bu ülkede saygın bir üniversite bulurdum.

İsviçre'de. *Sadece kızlara özel bir üniversite.* Kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği bir yerde. Yepyeni bir kimliği olacaktı.

Onu, nerede olduğunu sadece benim bileceğim bir yere kilitleme fikri içimdeki bencil piç kurusuna cazip geliyordu. Dudaklarının tadına bakmadan önce niyetim iyiydi.

Şimdi *o kadar* iyi değillerdi.

O benim kendi Rapunzel'im olacaktı, kimsenin ona dokunamayacağı bir kuleye kapatılacaktı.

Tamamen benim korumam ve kontrolüm altında.

İçten içe onun benim için hâlâ yasak meyve olduğunu biliyordum ama bu, ona başkasının sahip olmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Başka birinin ona dokunması fikri bile içimi burkuyordu.

Benim diye bağıyordu, hepsi benim.

Bunu düşünmeye bile hakkım olmasa bile.

Yelena elbisesinin eteklerini dizlerinin üzerine kadar indirmiş ve yükselmeye başlamıştı. Geri çekildim ve onu kafesledim. Eğildiğimde parmaklarım arkasındaki ahşap korkuluğun etrafında kenetlendi.

"Artık oyun yok. Sana vuran adamın adını istiyorum."

Yelena elbisesinin kırışmış kumaşını kucağının üzerinde düzeltti. "Bir erkek olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu.

Oyalama taktiğini görmezden gelerek, "Erkek arkadaşın mı? Bu yüzden mi onu korumaya çalışıyorsun?"

Hava koşullarının yıprattığı ahşap, parmaklarım içine girdikçe gıcırıyor ve inliyordu. Onun zaten başka bir adama ait olduğu düşüncesiyle öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Parmaklarımı *ya da sikimi* onun tatlı, ıslak sıcaklığına sokma şansım olmamıştı ama onun çoktan sahiplenilmiş olduğu fikri bende adamın boğazını yırtma isteği uyandırdı.

"Onu korumuyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Kalçalarımın üzerine çöktüm. Yüzü çoğunlukla sarı buklelerden oluşan bir perdeyle korunuyordu. Elimin tersiyle bir tarafını omzuna doğru ittim. Başını eğik tutmaya devam etti. Çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Çenesinin altına bir parmak eklemi yerleştirerek yüzünü kendime doğru kaldırdım. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Söyle bana, bebeğim."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Gülümsedim. "İri mavi gözlü güzel malen'kiy padshiy meleklerine karşı zaafım var diyelim."

Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, sonunda cevap verdi: "Üvey babamdı."

Bundan şüphelenmiştim ama yine de bunu duymak beni çok etkiledi. Üvey babası. Sekiz yıl önce, gözetimsiz ve yarı aç olduğumu bildiğim halde onu evine gönderdiğim adam. Gerçekten de piçin tekiydim.

Yükselirken sesim yavaş ve kontrollü çıktı, "Kalk. Biz gidiyoruz."

Oturduğu yerden fırladı. O gülünç yüksek topuklu ayakkabıları olmadan omzuma zar zor ulaşıyordu. Ellerini kalçalarına koyup bana meydan okurken kızgın küçük bir sincap gibi görünüyordu. "Gidiyor musun? Nereye? Daha pastayı bile getirmediler ya da Nadia'nın kulaklarını çekmediler!"

"Seni bir otele götüreceğim."

Başını iki yana salladı. "Nadia'nın doğum günü partisinden ayrılmayacağım. Ayrıca, seninle bir otele gitmek *istediğimi* kim söyledi?"

İçimi çektim. Böyle bir varsayımda bulunması benim hatamdı. Çok fazla şövalyelik kitabı okumamıştım ama parlak zırlı şövalyenin genç kızı becermeye çalışmadan *önce* onu kurtarması gerektiğinden emindim.

"Benimle gelmiyorsun. Sana kendi odanı vereceğim." "Odaya ihtiyacım yok."

Ellerimi yüzünün iki yanına koydum. "Bu gece eve gidemezsin."

Bakışları alçaldı. "Sorun değil. Bu ilk defa olmuyor. Ben hallettim."

İlk kez değil. Bağırsağa bir tekme daha.

Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti. "Bebeğim, işler kanlı olacak ve seni orada tutamam."

Gözleri irileşti. "Hayır. Damien. Hayır! O buna değmez. *Ben* değmem. o."

Dayanamayıp dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. "Bana asla izin verme

Bir daha buna değmeyeceğini söylediğini duymak." "Ona ne yapacaksın?"

"Uzun zaman önce yapmam gereken bir şey."

O itiraz edemeden onu kollarıma aldım ve rıhtımdan evin ışıklarına doğru yürüdüm. Saçlarının ılık vanilya kokusunu ve kollarımın arasında kıvrılmış gibi hissetmesini görmezden gelerek, onu pürüzsüz beton avluya ayaklarının üzerine koydum ve ayakkabılarını almaya gittim.

Topuğunun etrafındaki ince rugan kayışları sabitlemek için eğildiğinde, cömert kıvrımlarını zar zor içeriyor gibi görünen narin beyaz dantel sütyen tarafından sarılmış dolgun göğüslerine bir kez daha göz attım.

"Pasta için kalabilirsin," dedim hoyratça, "ama ondan sonra seni bir otele götüreceğim. Anladın mı?"

Doğruldu. Kollarını kaldırarak saçlarını kabarttı ve aniden bana sırtını dönmeden önce yanaklarını düzeltti.

Bir adım bile atamadan onu belinden yakaladım ve önüme doğru çektim. "Otvét' mne."

Öfkelendi. "Ben Rusça bilmiyorum."

"Cevap ver bana," diye tekrarlardım.

İnatla sessiz kaldı. Zihnindeki dişlilerin benim küstahlığım yüzünden öfkeyle döndüğünü duyabiliyordum.

"Cevap ver yoksa seni şu şezlonga sürükler ve dizime yatırırım."

Neyse ki içeride hâlâ devam eden partinin kısık sesleri onun öfkeli çılgınlığını bastırdı.

"Buna cüret edemezsin!"

Elimi düz karnının üzerinde gezdirdim ve sırtını daha da sıkıca çektim. Hâlâ dik olan sikimin her santimini sırtında hissedebildiğinden emin olmak için. "Dene beni," diye homurdandım.

"Peki," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Kesinlikle bir parçam onun bana meydan okumaya devam etmesini istiyordu. Bir şaplaktan sonra o sevimli kıcını pembe ve pembe görmek hoşuma giderdi.

"Yarın. Üvey babanı hallettikten sonra, seninle yarış pistindeki küçük gösterin hakkında uzun uzun konuşacağız."

Sessiz kaldı.

Belindeki tutuşumu bıraktım ve o da arkasına bile bakmadan hışım ile içeri girdi.

Yalan söylediğini anlamalıydım.

İlk fırsatta kaçacağını bilmeliydim.

CHAPTER 5

Y*elena*

Verandadaki Fransız kapısından gizlice partiye geri döndüğümde yüksek sesli müziğin ve sert kahkahaların sesi sarsıcıydı. Tüm dünyamın az önce ekseninden kaydığı düşünülduğünde her şeyin bu kadar normal ve değişmemiş olması garipti.

Bir dakika boyunca orada durdum, kendimi emin ve bilinçli hissetmiyordum.

Bir an sonra, arkamdaki kapı ikinci kez açıldığında soğuk bir gece havası patlaması oldu.

Vücudum alarma geçti, sanki bir bıçağın keskin kenarında parmak uçlarımda duruyormuşum gibi hissettim.

Onu arkamda hissedebiliyordum.

Kolonyasının topraksı kokusunu ve biraz da tütün dumanının kokusunu alabiliyordum.

Arkamdan geçerken bir parmağının ucu belimi okşadığında keskin bir nefes aldım.

Bu kadar.

Sadece ufak dokunuşlar.

Okşamak bile değil.

Yine de beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdü.

Kendimi nefes almaya zorlayarak Nadia ya da Samara'yı bulmak için odayı taradım. Samara'nın erkek arkadaşı Peter'la yatak odalarına giden koridora gizlice girdiğini biliyordum ama bu ben daha dans pistine çıkmadan önceydi. Sanki bir ömür önceydi. Şimdiye kadar partiye dönmüş olmalıydı. Çok uzun süre uzak kalmak istemezdi yoksa şerefsiz babası onu aramaya gelirdi.

Sonunda Nadia'yı gördüm.

Yüzü hafifçe aşağıya dönüktü. Dudakları sanki ağlamamak için çabalıyormuş gibi gergin ve sıkıydı. Kaşlarım çatıldı, bakışlarımı Mikhail'e çevirdim. Ona yakın duruyordu. Aslında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ciddi şekilde sinirli görünerek onun üzerinde yükseldiğini söylemek daha doğru olur.

Zavallı Nadia.

İnanılmaz derecede utangaç ve çekingendi ve ailesinin güvenlik şefi Mikhail Volkov'a aynı derecede imkansız bir aşk besliyordu. Kardeşleri ikisinin çıkmasına asla göz yummazdı. Bir kere Mikhail ondan neredeyse beş yaş büyüktü. Ayrıca soyadı ya da bağlantıları olmayan bir yetimdi. Ivanov kardeşler, ne kadar sevip sayarlarsa saysınlar, küçük kız kardeşlerinin kendilerinden daha düşük statüde bir adamla çıkmasına asla izin vermezlerdi. Babamın sarhoşken söylediklerinden Mikhail'in kardeşlerin sağ kolu olduğunu ve yapılması gereken daha tehlikeli, şiddet içeren işler için güvendikleri kişi olduğunu biliyordum.

Tam o sırada Nadia odanın diğer tarafına doğru bir hamle yaptı. Samara nihayet dönmüştü, çok dağınık görünüyordu ve iyice öpülmüştü. Üst dudağım tiksintiyle kalktı. Erkek arkadaşı Peter'dan gerçekten nefret ediyordum. Aptal olduğunu fark edecek kadar zeki ve bu konuda çok savunmacı bir çocuktur. Samara çok daha iyisini yapabiliyordu.

Işıklar söndü ve etrafımdaki herkes Mutlu Yıllar'ın Rusça versiyonunun korosuna karıştı.

Bir doğum gününün yılda sadece bir kez olması çok üzücü.

Eski popüler bir çizgi filmde alınmış, büyücülerden, akordeonlardan ve dondurma külahlarından bahseden tuhaf, küçük bir şarkıydı.

Annesi elinde mumlarla süslenmiş büyük, yuvarlak bir doğum günü pastasıyla kapıda belirdi.

Samara konukların arasından geçip yanımda dururken, Nadia itaatkâr bir şekilde yaklaştı.

Dikkatimi çekmek için omzuma vurdu, sonra da "Sabahın ikisi" diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anladığım için başımı salladım. Her zamanki yerimizde buluşacaktık. Nadia'nın arka bahçesindeki çocukluk ağaç evimizde.

İkimiz de konuşma havasında değildik, bu yüzden küçük bir kalabalığın Nadia'nın etrafını sarmasını ve kulaklarını çekerek neşeyle ilgili sayıyı bağırmasını sessizce izledik. Bir başka arkaik Rus doğum günü geleneği. Kalbim onun için çarpıyordu. Gülümsemesine rağmen, onu gerçekten tanıyan herkes kesinlikle perişan olduğunu söyleyebilirdi. Benim aksime, Nadia ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyordu.

Samara yanımda kaskatı kesildi. Ona bakarak bakışlarını takip ettim.

Gregor, Nadia'nın ağabeyi, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Ne isteyebileceğini merak ettim.

Samara tek kelime etmeden döndü ve odadan çıktı.

Nadia'nın kardeşlerinin bu gece nesi var? İkisi de çıldırdı mı?

Sanki Samara ve ben yıllarca görmezden gelindikten ve sadece küçük kız kardeşlerinin isimsiz arkadaşları olarak muamele gördükten sonra birdenbire radarlarına girmiştik.

Başımı salladım. Bu gece hiçbir şeyin anlamı yoktu. Üçümüz de nihayet on sekiz yaşındaydık - yetişkin. Şimdiden kendimi kazıklanmış hissediyordum. Eğer yetişkin olmak böyle bir şeyse, defolup gidebilirlerdi.

Herkesin dikkati dağılmışken değerli vaktimi boşa harcadığımı fark ederek birkaç küçük insan grubunun arasından sıyrıldım ve mutfaktan yan kapıya doğru ilerledim. Mandalı çevirip, düğmeyi çevirdim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye derin bir bariton ses geldi arkamdan.

Yakalandığım için gözlerimi devirerek yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım ve döndüm.

"Sadece seni arıyordum," diye yalan söyledim.

Damien'in dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Eminim öyledir."

Yaklaştı. O kadar yakındı ki çene çizgisinin keskin açısının üzerindeki saat beş yönündeki gölgeyi seçebiliyordum. İçime çektim. Beni burada, ailesinin mutfağının ortasında öpmeye çalışacak kadar cesur olamazdı herhalde?

Kollarını kaldırdı ve daha da yaklaştı.

Gözlerim açıldı.

Hareket edemiyordum. Olduğum yerde donup kalmıştım, kaçmak mı yoksa beni kollarına almasına izin vermek mi istediğimden emin değildim.

Ben karar veremeden siyah ve pembe sahte çinçilla kürklü bolero ceketimi omuzlarıma geçirdi. Bunun benim ceketim olduğunu nereden bildiğini sorma zahmetine bile girmeyecektim. Partiye girdiğim andan itibaren beni izliyor olmalıydı, sandığım gibi sadece dans pistinde değil.

"Hadi gidelim."

Kollarımı ceketin kollarından geçirirken itiraz ettim. "Nadia'ya veda etmem gerek!"

"Hayır. Yapamazsın. Mart."

Elinin düz kısmını belime dayadı ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

Damien, parti için tutulan valeyı atlayarak beni garaj yolundan geçirdi ve arabasını ağaçların kısmen gizlediği kenara park etti. Ağzım bir solukta açıldı ve dudaklarımı dişlerimin arasına çekerek hızla yutkundum.

Vay anasını!

Arabası muhteşemdi.

Gümüş rengi bir Mercedes-AMG GT'ydi.

Tam olarak bir araba insanı değildim - aslında onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum - ama lüks spor arabalarımı biliyordum, özellikle de Jason Statham filmlerinde göründüklerinde.

Heyecanımı sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Bu *Hızlı ve Öfkeli Sekiz*'de görünen arabanın aynısı mı?" diye sordum.

Damien kıkırdadı. "Aslına bakarsanız, evet, öyle."

Beni yolcu tarafına yönlendirerek kapıyı benim için açtı. Yumuşak deri koltuğa yerleştiğimde, Damien uzandı ve elbisemin sarkan eteklerini aldı ve kapıyı kapatmadan önce içeri soktu.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Yani gerçek bir beyefendiyle birlikte olmak böyle bir şey miydi?

En son bir randevuya çıkacak kadar sıkıldığım an aklımdan geçti. Johnny Newston sinemaya gitmek için ısrar ettiğinde beni köhne Camry'siyle almıştı. Hem sürücü hem de ön yolcu kapısı kırık, bu yüzden beni arka koltuğa oturtmuş ve koltukların üzerinden ön tarafa tırmanarak onu içeri almamı sağlamıştı. Bunu yaparken McQ payetli kolsuz elbisemin file süslemesini yırtmışım. Alexander McQueen'in hazır giyim serisinden bu elbiseyi almak için bütün yaz para biriktirmişim. O gece erkeklerden, özellikle de puşt liseli oğlanlardan uzak durmaya yemin etmişim. Bir anda fark ettim ki

bir yıl önceydi. Liseden on sekiz yaşında bir bakire olarak mezun olmama şaşmamalı.

Damien yanımdaki koltuğa kaydı ve arabayı erkeksi bir enerjiyle doldurdu. Sadece iki kişilik bir spor araba olduğu için geniş ve kaslı omuzları tüm alanı kaplıyordu. Kendimin bilincinde olarak mümkün olduğunca yanıma doğru kaydım.

Damien motoru çalıştırdı ve yüksek sesli piyano müziği etrafımızda yankılanırken müzik setinin sesini ayarladı.

Sesimdeki şoku engelleyemedim. "Bu Rachmaninoff mu?"

Arabayı geri vitese taktı, arka camdan omzunun üzerinden bakarken elini koltuğumun arkasına koydu. Başımı hafifçe hareket ettirsem yanağım parmak eklemlerine değecekti.

"Evet. İki Numaralı Piyano Konçertosu. En sevdiğim."

"Benimki de," diye ağzımdan kaçırdım düşünmeden önce. İnsanlara klasik müzik sevgimden pek bahsetmezdim. Benim yaşında pek de havalı sayılmazdı. Küçük bir kızken umutsuzca piyano dersleri almak istemiştım ama üvey babam parasını ödemeyi reddetmişti.

"Bu, birkaç yıl önce katıldığım Anna Fedorova'nın canlı bir konserinden."

Anna Fedorova'nın kim olduğunu bilmiyordum ama biliyormuş gibi yaparak başımı salladım.

Bu arada, Rachmaninoff'u muhtemelen bir senfoni eşliğinde canlı olarak dinlemiş olmasını içten içe kıskanıyordum. O an için smokin giymiş olmalıydı. Çok seksi görünüyordu. Tüm o dövmelele, takım elbise içinde daha seksi bir David Beckham gibi görünürdü. Onu kolunda uzun boylu, profesyonel bir modelle hayal edebiliyorum. Muhtemelen sadece Fransızca konuşuyordu ve Mimi ya da Fifi gibi aptalca bir ismi vardı. Bahse girerim, muhtemelen daha önce ona verdiği elmas kolye ve küpelerle uyumlu, vintage bir Dior couture elbise giymiştir.

Kucağıma baktım. Miu Miu elbisemin pembe kadifesi sağ kalçama yakın bir yerde hafifçe ezilmişti. Miu Miu, Prada'nın daha ucuz hazır giyim serisiydi. Şimdiye kadar o ve McQ elbisem gerçek bir tasarımcıya ait bir şeye sahip olmaya en çok yaklaştığım şeylerdi ve şimdi ikisi de mahvolmuştu.

Piyano konçertosunun uvertürü, kemanlar başladığında arabayı dramatik derecede yoğun bir müzikle doldurdu. Rock Creek Parkway'deki karanlık ormanda dolambaçlı sürüşümüze gotik bir hava kattı, ki bu da bir aşk romanındaki mükemmel kötü düşün yanında oturduğum için doğru hissettirdi.

Demon Damien.

Ona böyle diyorlardı. Bunu bilmemem gerekiyordu.

Görünüşe göre, bunun nedeni şeytanın cazibesine ve buna uygun bir öfkeye sahip olmasıydı. Gregor öfkелendiğinde ölümcül bir sakinlik sergilemekle ünlüyken, Damien öyle değildi. Hiç uyarmadan ve şiddetle saldırmasıyla bilinirdi.

Benim de bilmemem gereken bir şey.

Tüm centilmen tavırlarına rağmen, Damien'in tasarımcı kıyafetlerinin, şık arabasının ve zarif müzik zevkinin ardında tehlikeli bir suçlu ve daha da tehlikeli bir Rus mafya ailesinin ikinci adamı olduğunu unutmamak akıllıca olurdu.

Kimse Ivanov'larla uğraşamaz.

Hiç kimse.

Bu bana Damien'in daha önce başımın gerçekten belada olduğuna dair söylediklerini hatırlattı. Yarış pisti planım pek çok güçlü insanı kızdırmıştı, görünüşe göre Ivanov'lar da buna dahildi.

Yutkundum.

Ya beni otele götürmüyorsa? Ya bunların hepsi bir oyunsa?

Ya gerçekten beni öldürmek için ıssız bir yere götürüyorsa?

Sırf Nadia'nın kardeşi olduğu için onu körü körüne takip edecek kadar nasıl aptal olabildim?

Küçük kız kardeşinin arkadaşı olmanın beni bir şekilde koruyacağını nasıl düşünebilirdim?

Ivanov'lar aile onuru ve para kazanmakla ilgiliydi. Çok para.

Ben ve yarış pisti planım bu iki şeye de saygısızlık ettik.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım!

Beni öldürecek.

Beni öldürecek!

Titredim.

Damien fark etti ve ısıtılmalı koltuğumu açtı.

Elim kapı paneli boyunca kayarak karanlıkta kolu ararken saçmaladım.

"*Clueless* filmindeki *All By Myself* şarkısını biliyor muydun?"

soundtrack bu konçertonun büyük bir kısmını mı örnekledi?"

Şehre yaklaşıyorduk ama beni ormanın derinliklerine götürmüyor olması hâlâ beni öldürmeyi planlamadığı anlamına gelmiyordu. Muhtemelen güney tarafında bir yerde süper ürkütücü bir deposu vardı. Bodrum katında, ortasında bir gider olan ve duvarları pas rengi kan sıçramalarıyla lekelenmiş bir yer. Bir işkence odası.

Hay sikeyim! Bu çok kötüydü.

Zihnim beni öldürebileceği tüm yolları düşünerek kontrolden çıktı. Profiline bakmak için döndüm. Tarihteki zalim despot diktatörlerin mermer büstleri gibi, insanların genellikle Romalı olarak adlandırdığı güçlü bir burnu ve çenesi vardı. Onların da güçlü burunları ve profilleri olduğu söylenirdi.

Evet. Bu gerçekten kötüydü.

Damien deri direksiyonu tutuşunu ayarlarken gülümsedi. Bakışlarını tekrar yola çevirmeden önce bana doğru bir bakış atarak, "Yaptığımı söyleyemem," dedi.

Eteğimi düzeltiyormuş gibi yaparak deri bilek kayışını topuğumun üzerinden geçirdim ve yan tarafa yerleştirdim. "Çantamı almayı unutmadım değil mi?" Çantamı arıyormuş gibi yaparak diğer tarafıma uzandım. Diğer kayışı da çekip çıkardım ve o ayakkabıyı da kenara attım. "Oh, işte burada!" Çantamı havaya kaldırdım ve kucağıma koydum.

Gergin, zamanımı bekledim.

Az sonra, zil seslerini de içeren dramatik bir sonla birlikte yüksek sesli bir müzik kreşendosu ve ardından umarım gök gürültülü alkışlar olacağını biliyordum. Bu benim kapıyı açma sesimi örtecekti. Sadece yarım saniyelik bir avantaj sağlayacaktı ama sürpriz unsuruyla birleştiğinde umarım ihtiyacım olan tek şey bu olacaktı.

Müziğin sesi yükselmeye başladığında park yolundan çekildi.

Öne doğru eğildim. Hazır.

Virginia Caddesi'nde trafik ışıklarına yaklaştığımızda arabayı yavaşlattı. Sağ tarafımda Kennedy Center'ın parlak ışıltısını görebiliyordum. Cumartesi gecesi idi. O saatte mutlaka bir konser ya da bir etkinlik başlıyordu.

Araba tamamen durdu. Ya şimdi

ya da asla.

Parmaklarımı arabanın kapı koluna doladım.

Piyanonun derin notaları ateşli bir tona ulaşırken kemanlar çığlık atıyor ve geriliyordu.

Kalp atışlarım müzikle birlikte çılgınca atıyordu. Derin bir nefes alarak arabanın kapısını açtım... ve koştum.

CHAPTER 6

*D*amien

"KAHRETSİN! YELENA!"

İnce bedeni doğruca karşıdan gelen bir arabanın yoluna fırladı. Sağ elini kaputun üzerine koyarken vücudu sola doğru eğildi ve ölümcül bir kazadan kıl payı kurtuldu. Arabanın kornası protesto için çaldı. Koşmaya devam etti, pembe kadife elbisesi ara sıra bir sokak lambasının altından geçerken parıldıyordu.

Arabayı vitese takıp sağa döndüm. İki şeritli trafiği geçip en yakın ara sokakta peşinden koşarken dönüş gücüm yolcu kapısını kapattı. Doğruca Kennedy Center'a doğru gittiğini söyleyebilirim. Onu sağımdan koşarak geçtim. Ben duramadan o koşarak caddenin karşısına geçti. Kaldırımdan atlayarak arabayı yakındaki küçük bir parkın eteklerinde bıraktım ve yürüyerek peşinden gittim.

Yaşlı bir çiftte yaklaştığı sırada ona yetiştim.

Tepeden tırnağa küflü, eski bir kürk giymiş ve sararmış inciler takmış olan kadın onu nazıkçe selamladı. "Merhaba canım! Sen de mi gösterideydin? O dans grubu muhteşem değil miydi, havada zıplamaları ve çöp tenekesi kapaklarına vurmaları?"

Nefes almaya çalışırken elini yanına koyan Yelena, "Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var-" diye mırıldandı.

"İşte buradasın tatlım," diye seslendim hemen arkasından.

Yelena arkasını döndü.

Vücudu tekrar kaçmak için gerildi. Bir kolumu beline doladım ve onu yanıma çektim. "Sevgilim, sana bize bir taksi bulacağımı söylemiştim. Bu iyi insanları rahatsız etmene gerek yok."

Parlak mavi gözleri korkudan çılgına dönmüştü. Ani koşu, yüksek elmacık kemikleri üzerinde koyu pembe bir kızarıklık yaratmış, yüzüne tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi ilkel, hareketli bir görünüm vermişti.

Yaşlı beyefendi en yakın trafik kavşağını işaret etti. "Merkeze geri dönmeyin. Taksi kuyruğu çok uzun. Taksi istiyorsanız, bizim gibi yapmalı ve birkaç blok yürümelisiniz."

Yaşlı kadın söze karıştı. "Yürüyüş için çok güzel bir gece. Hafif bir serinlik harika hissettiriyor. Konser salonları çok havasız olabiliyor."

Yelena başını salladı. "Hayır! Anlamıyorsun, ben -"

Çenesinin altından sıkıca kavrayarak başım aşağı indi ve dudaklarına yapıştı. Ağzı şok olmuş bir nefesle açıldı. Dilimi içeri sokarak bundan faydalandım. Vücudu kavrayışımın kurtulmaya çalışırken parmakları göğsümü tırmaladı. Elimi aşağı kaydırarak kıcını avuçladım ve onu kendime çektim.

Yaşlı adam içini çekti. "Genç aşk! Hadi, Doris. Onları yalnız bırakalım."

Yaşlı çift hiçbir şey anlamadan oradan uzaklaştı.

Yine de Yelena karşılık verdi ve keskin dişleriyle alt dudağımı kesti. Kanın bakır tınısı onun tatlı tadıyla karıştı. Bir elimi artık karışmış olan buklelerinin arasından geçirerek, onu tamamen ele geçirirken başını geriye ittim. Saldırımın kaçınılmaz gücüne boyun eğerken vücudu gevşeyene kadar durmadım.

Öpüşmemizi keserek homurdandım, "Böyle koşarak kendini tehlikeye atmaya nasıl cüret edersin! Ölebilirdin."

"Sana ne ki? Nasıl olsa beni öldüreceksin!" diye bağırdı. "Kahretsin kadın! Seni öldürmeye çalışmıyorum. Seni kurtarmaya çalışıyorum!"

Bu karmaşada onun tarafında olduğumu ona kaç kez açıklamam gerekecekti?

Ona her şeyi anlatmalıydım. Peşindeki adamların istediklerini elde etmek için neler yapabileceklerini söylemeliydim. Hiçbir uyarı yapmadan onu sokaktan kaçıracaklarını. Kimsenin çılgınlıklarını duyamayacağı bir yere kapatacaklardı. Damarlarına uyuşturucu pompalayıp onu yemekten ve sudan mahrum bırakacaklardı. Onu döveceklerdi ve muhtemelen

Hatta günlerce, haftalarca, acısını dindirmek için her şeyi yapmaya hazır vahşi bir hayvandan farksız hale gelene kadar ona tecavüz etti.

İşte o zaman gerçek işkence başlayacaktı.

Peşinde oldukları şey onun adı ya da para zulası değildi. Onun matematik becerilerine ihtiyaçları vardı. Atlarla oynayarak tespit edilme riskine girmeden olasılıkları nasıl yenebildiğini ve büyük kazanabildiğini bilmeleri gerekiyordu. Onun kafasının içine girmeleri gerekiyordu. Onu insan yapan her şeyi tüketene kadar esir tutacaklar, sonra da öldürüp bir çöp gibi atacaklardı.

Tüm bunları biliyordum, çünkü ben de onlardan biriydim. Nasıl düşündüklerini ve çalıştıklarını biliyordum.

Kadınlara sınır koyabilirdim ama istediğimi elde etmek için şiddete başvurmaktan çekinmezdim.

Bir adamın kemiklerini ve ruhunu ezmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Yaşama arzusunun gözlerinden süzülüşünü izlemek.

Benim dünyamda geçemeyeceğim çizgi diye bir şey yoktu.

Ivanov'lar tamamen Makyavelist son oyunla ilgiliydi.

Korku ve güç.

Tek yolu buydu.

Tüm bunları ona anlatmalıyım ama bir şey beni engelledi.

En azından bir gece daha, hâlâ onun sandığı adam olmak istiyordum.

Nadia'nın koruyucu ağabeyi. Ona komik bir McDonald's oyuncacı alan adam.

Sadece bir gece daha, bana baktığında güzel mavi gözlerinde korku ve tiksinti görmemek istedim. Zırhım biraz lekelenmiş olsa bile, o parlak zırhlı şövalye olmak istedim.

Yine de ona ulaşmalıyım.

Belki de şiddet onun mantıklı düşünmesini sağlamanın tek yoluydu. Ne de olsa bildiğim tek yol buydu.

Rusça alçak sesle küfrederek başımı sağa çevirdim ve geniş kaldırımda ilerleyen başka bir grup insanı gözlemledim. Onlar da taksi kuyruğundan vazgeçmiş olmalıydı. Daha fazla insanla karşılaşma riskine girmek istemediğim için saçlarını tutmaya devam ettim ve onu arabaya doğru yürüttüm. Topuklu ayakkabıları olmadan, bir kez daha omuzlarımın üst kısmına zar zor ulaştı, bu da onu kavrayışında hafif ve savunmasız görünmesine neden oldu. Acımasızca öfkemi kontrol altında tutmaya çalışırken kendime bunu hatırlatmaya devam etmem gerekecekti.

Öldürülebilirdi.

Arabadan çıkıp trafiğe doğru koşması aptalca ve aşırı bir hareketti ve son birkaç yıldır herhangi bir uygun gözetim olmadan ne kadar disiplinsiz ve vahşi hale geldiğinin bir başka örneği idi.

Her şey değişmek üzereydi.

Terk edilmiş arabam, yüksek çalılar ve genç ağaçlardan oluşan küçük bir koruluk tarafından cadde üzerindeki görüş alanından biraz gizlenmişti. Onu arabaya doğru sürüklerken, ön tarafa doğru iterken yolcu kapısına uzanmasını engelledim.

"Ne yapıyorsun?"

Saçlarından tutarak onu arabanın kaputuna doğru eğilmeye zorladım.

"Damien! Bırak beni!"

Bağırmasına aldırmadan elbisesine uzandım. İnce kadifeyi yumruklayarak kalçasının üzerinden yukarı çektim ve fildişi tenini ay ışığına maruz bıraktım.

"Dur! Hayır!"

Harika bir kıcı vardı. Bir erkeğin elini dolduracak kadar kıvrımlı ve tatlı. Bir kaşımı kaldırdım. Onun tanga giymesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim ama o küçük beyaz dantel parçasının görüntüsünden büyük keyif alıyordum. Taraklı kenar, arasına kaymadan önce yanaklarının arasındaki yarığı vurguluyordu.

"Bırakın beni!" diye bağırdı uzanıp elbisesini tekrar aşağı çekmeye çalışırken.

Saçını sertçe çektim, bu da itirazlarını hemen susturdu. "Çok basit,

Yelena. Yaramazlık yaparsan Cezalandırılırsın."

"Ne?"

Bir avucumu sol kalçasının yanağında gezdirdim. "Bana karşı gelersen ne olacağı konusunda seni daha önce uyarmıştım."

Vücudu kaskatı kesildi. "Buna cüret edemezsin," diyerek kendini kaputun üzerinden itmeye çalıştı. Tutuşum onu yerinde tuttu.

Eğilip kulağına fısıldadım, "Dene beni."

Tam boyuma yükseldim, kolumu kaldırdım ve elimin düz kısmını kıcının yumuşak kıvrımına indirdim. Şok olmuş çığlığı, hızla ağzına sardığım diğer elim tarafından kesildi. O kadar küçük bir şeydi ki, onu zapt etmek kolaydı. Elimi ağzının üzerinde tutarak kıcına tekrar tekrar şaplak attım. Her vuruşta etinin pembe ve kırmızı patlamalara dönüşmesini izledim. Sevimli çıplak ayak parmakları çimenlere batıyor, onları kaldırıyor ve ara sıra tekmelemeye çalışıyordu.

Onun yemyeşil vücuduna yapmak istediğim tüm yasadışı şeyleri hayal ederken aletim acı verici boyutlarda şişti. Bu yanılttı. Tamamen yanılttı. Benim için çok gençti. Kabadayılığına rağmen saf ve masumdu.

Bazı çevrelerde bana İblis Damien diyebilirlerdi ama bu Yelena söz konusu olduğunda bu üne uygun yaşamak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Şu anda ondan faydalanmak beni en kötü türden bir canavar yapardı. Ruhumun derinliklerinde böyle bir hareketin beni her türlü kefaretin ötesine iteceğini biliyordum.

Yine de melek değildim. Hem de hiç.

Açık dudakları avucuma bastırırken gözyaşları parmaklarımı ıslattı. Ona birkaç kez daha şaplak attım, bir daha böyle aptalca bir şey yapmayı aklımdan bile geçirdiğinde bu cezayı hatırlayacağından ve yeniden düşüneceğinden emin olmak istiyordum.

Fildişi rengi teni sert, benekli bir pembeydi. Neredeyse tam bir el izini seçebildiğim birkaç bölge vardı. Benim izim.

Kendimi onun arkasına yerleştirerek bacaklarını daha geniş açtım.

"Eğer elimi çekersem, çılgılık atmayacağına söz verir misin?" Başını salladı.

Sağ elimi kıkına sürttüm ve sonra etini sıktım, bunun omurgasına keskin iğneler ve acılar göndereceğini biliyordum.

Ciyaklayarak ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

"Eğer yaparsan, bu kıcı tekrar cezalandırırım."

Başını kuvvetle sallayarak anladığını gösterdi. Elim çektim.

Arabanın kaputunda yüzüstü yatarken yanağını sıcak metale dayadı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam ederken hıçkırdı. Yumuşak buklelerini kenara ittim. Onu sustururken, alçak ve yatıştırıcı ses tonum sözlerimi yalanlıyordu. "Bir dahaki sefere kemerimi kullanacağım. Anladın mı?"

Cevap vermedi.

"Otvét' mne."

"Evet," diye burnunu çekti.

Bana Rusça cevap vermek anlamına gelen bu ifadeyi hatırlamasına sevindim. İçimden bir ses bunu malen'kiy meleşimin yanında çok kullanacağımı söylüyordu. Dil konusunda hızlı bir kulağı vardı. Belki de ona daha fazla Rusça deyim öğretmeye başlamalıyım. Çok daha kirli olanları.

Kendimi durdurdum. Bu şekilde düşünmenin bir anlamı yoktu. Bir aydan kısa bir süre içinde onu Avrupa'ya gönderecektim. Bulabildiğim en ücra, tamamı kızlardan oluşan, manastır benzeri bir üniversitede güvenle kilit altında tutacaktım.

Yüzükoyun yatan bedenine bakarak dantel tangasının dış hatlarını çizdim. Kıç yanaklarının arasındaki kıvrımı okşadım ve bir parmağımı küçük kumaş şeridinin altına yerleştirdim. Parmak ucumun altında karanlık deliğinin yumuşak çıkıntılarını hissedene kadar daha derine bastırdım. Yelena keskin bir nefes aldı ve sertleşti.

Sikim daha da sertleşti. Ta ki....

Şeytana cenneti birazcık tattırmanın ne zararı olabilir ki?

Kalçalarımın üzerine çökerek iki elimle kalçalarının arkasını okşadım. "Kalçalarını benim için dışarı it."

İtaat ettiğinde şok oldum.

Başparmaklarımla iç uyluklarına bastırarak, kalçalarını geriye yatırırken bacaklarının biraz daha açılmasını sağladım. Tangasını çekerek kumaş parçasını yolumdan çektim.

Uyarılmaktan kayganlaşmıştı.

Küçük kızım az önce yediği şaplaktan dolayı tahrik olmuştu. Bir iniltiyi bastırdım.

Tanrım. O benim ölümüm olacaktı.

Kukusunun üzerinde bebek yumuşaklığında sarı buklelerden oluşan ince bir toz vardı. Ellerimi bacaklarının arasına sokarak başparmaklarımla onu kendime doğru açtım. Yakınına eğilerek dilimi arkadan amının üzerinde gezdirdim. İnledim. "Tadın çok tatlı, bebeğim."

İçime ani ve keskin bir kıskançlık saplandı. Ayağa kalkarak onu omuzlarından tuttum ve yüzüme doğru döndürdüm. Çenesinden tutarak yüzünü benimkiyle buluşması için yukarı kaldırdım. "Bana doğruyu söyle, başka bir erkek sana dokundu mu? Tadına baktı mı?"

Yelena dolgun alt dudaklarını

ısırdı. "Otvét' mne, meleşim."

Başını iki yana salladı.

Bu iyiydi. Eğer evet deseydi, bir isim talep edebilirdim ve kim bilir neler yapabilirdim.

Uzandım ve yolcu tarafındaki kapıyı açtım. Onu kendime doğru kaldırdım, elbisesini kalçalarının üzerinde yukarı doğru çekili tutarak, onu döndürdüm ve bacakları koltuğun kenarından sarkacak şekilde içeri yerleştirdim. Cezalandırılmış çıplak poposu yumuşak deri koltuğa çarptığında dişlerinin arasından bir nefes tısladı.

Kalın tatlı çimlerin üzerine diz çökerek ellerimi baldırlarına doladım ve bacaklarını omuzlarımla üzerine kaldırdım.

"Nesin sen - Aman Tanrım!"

Onu bir kez daha bana açmak için başparmaklarımın kenarını kullanarak eğildim ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim, ucunu küçük yumruyla oynamak için kullandım. Döndürüyor ve tadına bakıyordum. Yelena parmakları saçlarımın arasına girip beni daha yakın tutarken inledi.

Onun tatlı misk kokusu beni neredeyse uçurumun kenarına sürüklüyordu. Yer değiştirirken, zonklayan ağrıyı hafifletmek için avucumun topuğunu sert şaftım boyunca itmek zorunda kaldım.

Islak sıcaklığına bir parmağımı soktum. Tanrım, inanılmaz derecede sıkıydı. Sikimin onu parçalamamasına imkân yoktu. Dişlerimi sıktım ve bu yüce düşünceleri dizginledim.

Kendime izin vereceğim tek şey onun tadına bakmaktı.

Eğer sikimi onun ıslak sıcaklığına batırırsam, iliklerime kadar onu asla bırakmayacağımı biliyordum.

Sonsuza kadar benim olacaktı.

Onu tek ışık kaynağım olarak kullanarak karanlık ve şiddet dolu hayatımın derinliklerine sürükleyecektim.

Bu ona haksızlık olur.

Akıl sağlığım için ne pahasına olursa olsun, bu işten uzaklaşmaya kararlıyım.

On

u. Bu iş planladığımdan çok daha ileri gitmişti. Onun bu tek tadından zevk alacaktım.

Onun orgazm anısını hafızama tek ve biricik orgazm olarak kazıyacağım. cenneti gördüğüm zaman.

Önce bir, sonra iki parmağımla onu okşarken, dilimi şişmiş memesinin üzerinde gezdirdim, ta ki o zevkle haykırana kadar. Kalçaları çeneme yakın bir şekilde kenetlenirken kalçaları yükseldi, teninin yumuşak hissi ve sıcak kokusuyla beni çevreledi.

Tek kelime etmeden elbisesini açıkta kalan kalçalarının üzerine indirdim ve ayağa kalktım. Bacaklarını yavaşça sola doğru sallayarak arabanın içine yerleştirdim ve kapıyı kapattım. Yerdeki atılmış çantasını fark ettim ve aldım. Arabaya girmeden önce çantayı açtım ve cep telefonunu çıkarıp pantolonumun cebine attım.

Sessizce direksiyonun başına geçtim ve motoru çalıştırdım. Arabayı geri vitese takarak caddeye geri çıktım ve otele doğru döndüm.

Onu resepsiyonda benim adıma bir süite yerleştirirken tek kelime etmedi. Hediyecek eşya dükkanına girerken oturmasını söylediğimde itiraz bile etmedi. Çantası bende olduğu için, en azından bu sefer kaçarsa fazla uzaklaşamayacağından emindim. Otel çoğunlukla terk edilmişti, bu yüzden kimseye yaklaşmasından endişe etmedim. Eğer bir çalışanı yakalamaya çalışırsa, onlarla fazla uzağa gidemezdi. Ivanov ailesi burada bir ev hesabı tutuyordu. Paramız onlar için gecenin bir yarısı harap bir elbise giymiş genç bir kadının saçmalıklarından çok daha değerliydi.

Birkaç parça eşya seçerken, uyuması için aldığım sevimsiz turist tişörtünü gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi hayal ettiğimde ağzım bir karış açık kaldı. Onu tanıyorsam, odanın dışında bunu giyerken yakalanmazdı. Süite vardığımızda ekstra bir önlem olarak onu elbisesini çıkarmaya zorlamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Onu bir gece için yeterince zorlamıştım.

Ani bir kararla bir moda dergisi aldım ve satın aldıklarımın arasına ekledim, başımı salladım ve içimden aptallığım için kendimi uyardım.

Yoldaşlarımdan herhangi biri beni şimdi görebilseydi, bunu asla unutamazdım. Bunu gerçekten açıklayamazdım bile.

Onda beni anında kendine çeken bir şey vardı. Sadece güzelliği ve bariz zekası değildi.

Başka bir şeydi. Bir kırılma.

İyi saklamış. Çoğu kişi bunu asla fark etmezdi. Güzel bakışlarını, küstah ağzını ve cesur tavırlarını görüp yollarına devam ederlerdi ama oradaydı. Gözlerinin derinliklerinde saklıydı. O gün onu hırsızlık yaparken yakaladığımda görmüştüm ve hala oradaydı.

Bu gece bile. Dans pistinde odanın diğer ucundan benimle alay ederken. İlk başta, tipik bir genç kadın olduğunu düşündüm, flört cesaretini yaşlı bir adam üzerinde test ediyordu. Kabul, benden sadece on yaş büyüktü ama yine de. Ona yaklaşıp kollarıma aldığımda yanıldığımı anladım. İşin içinde daha derin bir şeyler vardı.

Bir çaresizlik.

Güzel yüzünün ve çapkın bakışlarının ötesini görmemi istemedi.

Onu görmemi.

Tüm o makyaj ve ucuz tasarım elbiseler bunun içindi.

O dans pistinde, sadece kimsenin fark etmeye zahmet etmediği mor gözü görmemiştim. Onu gerçekten görmüştüm, başka kimsenin görmediği gibi.

Yıkıcı düşüncelerden sıyrılarak hediyecek eşya dükkanından çıktım ve elimi onun ince üst koluna dolayarak onu asansöre götürdüm. İçeri girdiğimde bana doğru hafifçe sarktı. Çantayı bileğime doğru kaydırarak eğildim ve yarı protestosunu görmezden gelerek hafif bedenini kollarımın arasına aldım. Odanın hemen dışına çıktığımızda onu yere bıraktım.

Hâlâ tek bir kelime bile etmemişti.

Kapıyı açarak onu kollarıma aldım. Onu geniş salonun önünden geçirerek yatak odasına açılan çift kapıdan içeri girdim. Onu nazikçe yorganın üzerine yatırdım.

Bir avucumu başının iki yanına koyarak eğildim. Her zamanki parlak mavi gözleri bu ışıktaki biraz yeşil ile daha koyu bir deniz mavisi gibi görünüyordu. Varlığının her zerresi onun yanında yatağa girmeyi ve sıcak bedenini kendime yakın tutmayı istiyordu. Her sabah yatakta onun yanında uyanma düşüncesi aklımdan geçti ama çabucak uzaklaştı.

Bunlar normal hayatları olan normal insanlar için düşüncelerdi. Benim için değil. "İyi bir kız olacağına ve burada kalacağına söz vermeni istiyorum."

Başını salladı.

"Ciddiyim, Yelena. Şu anda ne kadar büyük bir belanın içinde olduğunu ya da seni arayan insanların niteliğini tam olarak takdir edemezsin. Umarım buna gerek kalmaz. Her şeyi ben halledeceğim ama bir yere ayrılmamanı istiyorum. Beni anlıyor musun? O kapıdan bir adım bile dışarı çıkma, yoksa yemin ederim pişman olursun."

Yan dönüp küçük bir sincap gibi kıvrılmadan önce tekrar başını salladı. Çok sevimli görünüyordu. Yatağın ucunda düzgünce katlanmış battaniyeye uzandım, onu salladım ve yarı uykulu halinin üzerine yerleştirdim. Onu içine soktum.

Kendime son bir okşama izni vererek sarı buklelerine dokundum. Gerçekten de güzel bir meleğe benziyordu.

Tüm hatalarına rağmen Yelena, benim gibi bir iblis tarafından kirletilmeyi hak etmeyen, hafif lekeli bir halesi olan kayıp bir melekti.

Çenemi sıkarak ellerimi yumruk yaptım ve oradan uzaklaştım.

Bir melek.

Ne kadar yanıldığımı bilmiyordum.

O bir melek değil, bana eziyet etmek için gönderilmiş bir dişi şeytandı. O gece beni kandırdı.

Masumiyetine inanmam için beni kandırdı.
Aynı hatayı ikinci kez yapmazdım.

CHAPTER 7

Y*elena*

GEÇ KALMIŞTİM.

Kapı kapanır kapanmaz, uyuyormuş gibi yaptığım için üzerime örttüğü battaniyeyi attım. Kapıya doğru koştum ve kulağımı ağır tahtaya dayayarak koridordaki herhangi bir hareket sesini duymaya çalıştım. Elbisemi yukarı kaldırarak dizlerimin üzerine çöktüm ve avuçlarımı kalın halıya dayadım. Başımı eğdim ve kapının altındaki küçük yarıktan içeri baktım. Diğer tarafta bir çift tasarımcı erkek ayakkabısı olmadığından emin olduktan sonra, yakınlarda birinin durduğunu gösteren ışık veya gölgede herhangi bir değişiklik olup olmadığını dikkatle izledim.

Hiçbir şey.

Kalçalarımın yaslanıp yüzümü buruşturarak avuç içlerimi fırçaladım. Tanrı'ya şükür ki burası en azından Four Seasons'tı ve pis bir motel odası değildi. Yine de bu, aslında halka açık bir zeminde diz çökmeyi daha az tatsız hale getirmiyordu.

Gergin bir halde odanın içinde bir o yana bir bu yana volta attım. İçgüdüsel olarak, Damien'in benden aldığını unutarak cep telefonumu almak için çantama uzandım.

Yatağın üzerindeki gri plastik torbayı kaptığım gibi içindekileri boşalttım. Damien beni hediyelik eşya dükkanına götürmeden önce içeride kaybolmuştu.

oda. Katlanmış beyaz pamuk parçasını kaldırıp salladım ve büyük boy tişörtün üzerindeki *I heart Washington, D.C.* çıkartmasına güldüm. Ayrıca bana bir diş fırçası, diş macunu, birkaç atıştırmalık ve *Vogue*'un bir kopyasını da almıştı.

Olağanüstü düşünceliydi.

Beni bu şekilde sürükleyip götürdüğü için hâlâ zorba ve son derece kibirli bir Neandertaldi ama bunun hoş bir jest olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorundaydım. Doğru, erkeklerle olan deneyimim yok denecek kadar azdı, ama pek çoğunun bu tür ihtiyaçları, özellikle de dergiyi düşüneceğini hayal bile edemezdim.

Sonsuza kadar bekledikten sonra çantamı ve bolero ceketimi kaptığım gibi kapiya doğru yürüdüm. Kapı koluna uzandığımda kalbim boğazıma düğümlenmişti. Ellerim o kadar çok titriyordu ki, normalden daha sert kavramak zorunda kaldım. Derin bir nefes alarak tokmağı çevirdim, kilit geri kayarken çıkan yüksek metalik tıkırtı karşısında irkildim. Az önce içime çektiğim nefesi tuttum.

Bekliyoru

m.

Dinliyoru

m.

Hiçbir şey yoktu.

Kapıyı çekip biraz araladıktan sonra her ihtimale karşı geri çekildim. Damien'ın hışımla içeri girerken kapıyı duvara çarptığı, beni kaçarken yakaladığı ve kapıyı burnuma dayadığı bir görüntü vardı aklımda.

Bir mor göz yeterliydi, çok teşekkür ederim. Tekrar bekledim.

Hala bir şey yok.

Kapıyı çekerek açtım ve geri çekmeden önce koridorun sol tarafına bakmak için başımı dışarı uzattım. Hareketi tekrarlardım ve sağ tarafı kontrol ettim.

Koridor boştu.

Her şey durgun ve sessizdi, geç saat olduğu için bu şaşırtıcı değildi.

Daha fazla gecikirsem Nadia ve Samara'yla buluşmaya deli gibi geç kalacaktım. Koridora doğru ilk titrek adımı attım. Adımlarımı hızlandırarak birkaç adım daha attım, arkamdaki otel kapısı gürültüyle kapandığında neredeyse bir adım sıçrayacaktım. Bu ses beni asansöre kadar kalan mesafeyi koşturmak teşvik etti. Başımı sürekli sağa sola sallayarak, sabit kırmızı ışığını görmezden gelerek asansörün aşağı düğmesine birkaç kez bastım. Muhtemelen merdivenleri kullanmalıydım ama imkansız sayıda kat yukarıdaydım ve hâlâ topuklu ayakkabı giyiyordum.

Her ihtimale karşı, lobinin bir kat yukarısına çıktım ve merdivenlerin son katından aşağıya indim. Küçük bir yan kapıdan çıkarak, ilerlemeden önce lobiye elimden geldiğince inceledim.

Lobi çoğunlukla terk edilmişti. Yine de, kılık kıyafeti ya da görünüşü ne olursa olsun gördüğüm her erkek, aşırı yorgun gözlerime Damien gibi görünüyordu.

Otelin sıcak sınırlarından çıktığımda soğuk gece havası nefesimi kesti. Kapıcının taksi teklifini görmezden gelerek, köşeden bir taksi çağırmak için caddeye doğru koştum.

İçeri girdikten sonra, Nadia'nın evine en yakın kavşağı tarif ettikten sonra, Damien'ın büyük siyah Mercedes'inin bana doğru hızla geldiğini göreceğimden emin bir şekilde dönüp arka pencereden bakmaya devam ettim.

Ancak şehrin ışıklarını geride bırakıp çok daha karanlık olan Rock Creek Parkway'e girdiğimizde nihayet rahatladım.

Yere bakarak kırıışmış elbisemi kucağımda düzelttim. Üzerimi değiştirebilirdim ama üzerimde sadece o büyük boy I Love Washington, D.C. tişörtü vardı ki onu da insan içine çıkarken giysem ölmezdim.

Bir kez daha omzumun üzerinden kontrol ettim. Arkamızdaki yol karanlık ve ıssızdı.

Damien beni yakalarsa ne yapar?

Bana yine şaplak atacak mıydı? Belki bu sefer kucağında?

Bu düşünce yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Gözlerimi kapattığımda, arabasının sıcak metalinin karnıma yaptığı baskıyı hissedebiliyordum. Elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı doğru iterken kadifenin serin kayışını hissedebiliyordum. Beyaz dantel tangamı aşağı mı itecekti yoksa geçen seferki gibi üzerinde mi bırakacaktı?

Avucunun ilk darbesini neredeyse tekrar hissedebiliyordum, sıcak acı vücudumun alt kısmına yayılarak bacaklarımın arasına yerleşti.

İğrenç ve çarpıktı ama elini ağzımın üzerinde tehditkâr bir şekilde tutması, nefesimi kesmesi ve çığlıklarımı engellemesi beni en az acı kadar tahrik ediyordu. Bana zarar vermesini istiyordum. Bana hissettirmesini. Saçımı çekmesini ve o derin, karanlık, gür sesiyle bana iyi küçük kızım demesini.

Kalçalarımı açıp ilk tabu yalamasını yapmak için başını bacaklarımın arasına indirdiğinde yoğun mavi bakışlarının beni delip geçtiği görüntüsü, avucumun topuğunu kalçalarımın birleştiği yere bastırmama neden oldu.

Kafamı kaldırıp taksi şoförünün gözlerinin yolda olduğundan ve dikiz aynasından beni gözetlemediğinden emin oldum.

Gözlerimi kapattığımda, Damien'ın yüzükoyun yatan bedenimin üzerinde yükseldiğini düşündüm.

O i r i , dövmeli ellerini pantolonunun bağına doğru uzattı.

Üst düğmeyi açıyor, sonra fermuarı yavaşça indiriyor.

Parmakları kapağın içinde kaybolur, ağır, kalın...

"Hanımefendi, biz

geldik." "Ne?"

"Buradayız, varış noktanızdayız." "Oh,

uh. Evet. Evet, pardon. Ne kadar?" "On

altı elli."

Telaşla bir yirmilik çıkardım ve şoföre attım. "Üstü kalsın."

Nadia'nın evinin etrafında geniş bir daire çizdim, gece havasının yanaklarımı serinleteceğini ve evinin artık karanlık olan pencerelerinden kaçınırken kendimi toparlamam için bana zaman vereceğini umuyordum. Parti bir saat önce sona ermişti. Her ihtimale karşı, Damien'ın arabasını görmediğimden emin olmak için yola da göz attım. Yan çit boyunca arka bahçeye doğru süzıldüm ve çimenlerin üzerinden eski çocukluk ağaç evimize doğru koşturana kadar ağaç çizgisi boyunca ilerledim.

Sert bir fısıltıyla seslendim. "Nadia? Samara?"

Samara başını dışarı çıkardı ve bana el salladı.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bilek kayışlarını bileğimin üzerine geçirdim ve elbisemin eteklerini bacaklarımın arasından geçirdikten sonra derme çatma bir merdiven olarak geniş ağaç gövdesine çakılmış ilk kaba tahta kalası kavradım. Zekice, tek odalı küçük kulübenin dar sınırlarına doğru ilerledim.

Asi saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak, etrafa saçtığımız çok sayıdaki hafif yıpranmış yastıklardan birinin üzerine uzandım.

Sol tarafa bakarak, karanlık köşede eski bebeklerin altına sakladığım küçük sırt çantasının bozulmadığından emin oldum. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

"Kusura bakma Nadia ama o parti berbattı" diye homurdandım ve Samara'ya dönerek kaşlarımı kaldırdım, "Peter'la bu kadar uzun süre ne yaptınız?"

Samara omuz silkti. "Biz ayrıldık."

Nadia onun omzunu okşarken sempatik bir ses çıkardı.

Başımı salladım. "Ondan hiç hoşlanmadım. Bir İkizler'e asla güvenme."

Annemle ilgili en güzel anım, her sabah oturup çayını yudumlarken gazeteden burçlarımızı okumasıydı. Bana tekrar tekrar Yay burcu olduğumu, bunun da kaderimde risk almak ve büyük hayaller kurmak olduğu anlamına geldiğini söylerdi. Burcum her zaman imkânsızın peşinden koşardı. *Yıldızlarda yazıyor Yelena, o yüzden doğru olmalı*, derdi.

Onu özledim. Yıllar sonra bile göğsümde sürekli boş bir ağrı hissediyordum.

Öldüğünde en azından mutlu ve memnun olduğunu bilseydim bu kadar zor olacağını düşünmezdim. Ama değildi. Yasak olmayan anılar geri geldi.

Dezenfektan kokusu.

Hemşirenin ayakkabılarının muşamba zemin üzerindeki sürekli gıcirtısı. Floresan ışığın sert parıltısı.

Koridorda soğuk metal bir sandalyede oturmuş, bacaklarım çılgınca sallanırken ama yere değmezken spor ayakkabılarıma bakıyordum. Spor ayakkabılar benim favorimdi. Pembe, parmak uçları gümüşü simli ve yanları kalp şeklindeydi.

Şimdi kana bulanmışlardı. Annemin kanı.

İki polis memuru yakınımda durmuş, kısık sesle birbirlerine fısıldıyorlardı. Annemin gelen arabayı görmemiş olamayacağından ve asfaltta herhangi bir savrulma ya da fren izi bulunmadığından bahsediyorlardı.

Kısmen kapalı bir hastane odası kapısının diğer tarafından üvey babama yalvardığını duyabiliyordum. Tekrar tekrar üzgün olduğunu söylüyor ve benimle ilgilenmesi ve bana kendisi kadar kötü davranmaması için yalvarıyordu. O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım; çok küçüktüm. Tek anladığım sesindeki korku ve çaresizlikti ki bu bir çocuk olarak beni çok korkutmuştu. Ancak daha sonra, bana da saldırmaya ve vurmaya başladığında anladım.

Sonunda her şeyi anladım.

O odaya girdiğinde annemin nasıl gerildiğini. Ağır göz makyajı ve yazın bile giydiği uzun kollu kıyafetler. Kötü anıyı kafamdan silip attım. Geçmişte kalmıştı, en iyisi unutmaktı.

Onun isteğini yerine getirmedi ama ben kaçarak onun anısını onurlandırabilirdim.

Risk al.

Büyük hayaller kur.

İmkansız kovala.

Samara suratsız düşüncelerimi böldü. "Dinle, bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum, o yüzden ağzımdan kaçıracağım."

Ses tonu bana bir şeylerin yanlış gittiğini hemen hissettirdi. Çok yanlış. Yastığımın kenarlarından tutarak yerde ona doğru yaklaştım. Sonra yaklaştım ve güven verici bir şekilde üst kolunu ovdum.

Nadia başladı. "Aman Tanrım, Samara, sorun ne? Peter mı?"

Ben de katıldım. "Yürümeye başladığımızdan beri kankayız. Bize her şeyi anlatabilirsin."

Samara yalvaran gözlerini Nadia'ya çevirdi. "Bana kızmanı istemiyorum."

"Samara, sana asla kızgın olamam. Söyle bana, sorun ne?" diyerek Nadia'yı rahatlatı.

Samara her şeyi ağzından kaçırdı. Duyduklarıma inanamıyordum. Tam anlamıyla ortaçağdan kalma bir şeydi! Ailesi soğuk ve duygusuz insanlardı ama bencil yaşam tarzlarını sürdürmek için tek çocuklarını satabileceklerini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Samara daha fazla gözyaşını sildi. "Üzgünüm Nadia, ama kardeşinle evlenmek istemiyorum."

Nadia ona sarıldı. "Ben de senin kardeşimle evlenmeni istemiyorum!" Samara'nın ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Biz küçükken ona aşık olduğumu biliyorum ve kızların onu sevimli ve havalı bulduğunu biliyorum...."

Şirin falan mı?

Nadia'nın kardeşlerinden sevimli falan diye bahsettiğini duymak sarsıcıydı.

Damien'in güçlü kucacağının verdiği hissi düşündüm. Koyu safir gözlerinin yoğun incelemesini. Üzerimde yükselişini ve ateşli öpücüklerine boyun eğmemi isteyişini. Artık sertleşmiş meme uçlarımı saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Kahretsin, bu adam gerçekten kafamın içindeydi!

Samara'nın çılgınca ifşaatlarıyla birlikte, şimdi Nadia'ya *diğer* kardeşiyle karşılaşmamı anlatmanın zamanı değildi.

Özellikle de hissettiğim çılgınca düşünce ve duyguların hiçbirini işleme fırsatı bulamadığım için.

Yani Damien beni öpmüştü - *orada*.

Damien.

Nadia'nın korkutucu ağabeyi, Damien.

Demon Damien.

Adını kafamda kaç kez söylersem söyleyeyim, yine de gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Aslında beni *sadece* öpmemişti. Durduran o olmasaydı, bekaretimi onun arabasının ön koltuğunda mutlu bir şekilde kaybedeceğimden oldukça eminim.

En önemli an için hayal ettiğim romantik sahne tam olarak bu değildi ama yine de...

Damien.

Damien Ivanov.

Beni tutkulu bir şekilde kucaklaması, hatta morarmış gözüm için öfkelenmesi beni tamamen şaşırtmıştı. Adamın hayatta olduğumu bildiğini sanmıyordum. Elbette adımlı ve küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşlarından biri olduğumu biliyordu. Üvey babamı da yardakçılarından biri olarak tanıyordu ama hepsi bu kadar olmalıydı.

Beni hırsızlık yaparken yakaladığı ve bana McDonald's aldığı zaman dışında gerçekten hiç konuşmamıştık. O kadar üzgün ve gergindim ki onunla iki kelime bile konuştuğumu sanmıyorum. Sadece bu kadar iyi birinin aynı zamanda nasıl bu kadar korkutucu olabildiğini merak ettiğimi hatırlıyorum.

Yıllar sonra bile bu söz Damien hakkındaki hislerimi özetliyordu.

Bir yandan, yaydığı koruyucu havaya kapılmamak elde değildi. Oldukça kibirli ve zorba bir şekilde olsa bile.

Öte yandan, kontrolü ele geçirme şekli dehşet vericiydi. Sanki buna hakkı varmış gibi itaatimi istememesi ama talep etmesi.

Hay sikeyim. Aklım her yerdeydi ve şimdi zamanı değildi.

Samara'nın bana ihtiyacı vardı.

Neyse ki ikimiz için de bir planım vardı.

CHAPTER 8

Yelena

KENDİME ZİHİNSEL BİR ŞOK VEREREK beynimi odaklanmaya zorladım.

Her seferinde sadece bir sorunlu Ivanov kardeşle başa çıkabilirdik ve Samara'nın durumunun benim Damien'la yaşadığım şu anki çıkmazdan çok daha acil olduğu açıktı.

Yine de dayanamayıp şöyle dedim: "Nadia. Kardeşlerin sevimli değil. Çok seksiler. İkisi de tam bir baş belası olsa da, özellikle Damien."

İkisi de bana şaşkın şaşkın baktı. Onlara el salladım. "Daha önce konuşmuştuk." *Bu hayatımın en hafif ifadesi!* "Başım... biraz belada olabilir."

Samara gözlerini kaydırdı. "Bekle. Ne oldu? Neden?"

Tekrar el salladım. "Önemli değil. Şu anda senin sorunun hakkında konuşuyoruz."

Samara başını yana eğdi ve bana araştıran bir bakış attı. "Yelena...."

"İkinize de sonra anlatırım."

Nadia sinirli bir şekilde yastığının püskülüyle oynadı. "Gregor'u seviyorum ama gerçekten eski kafalı olabiliyor. Bir eşte ne istediğini biliyorum ve Samara öyle biri değil. Alınmayın!"

"Alınmadım!" Samara ona güvence verdi.

"Sadece. Bak. Eğer gerçekten kız kardeşim olsaydın bunu sevmeyecek değildim ama... korkuttuğu tek kişi sen değilsin. Bazen beni de korkutuyor ve o benim kardeşim! Adam çok gergin! Onu neden Rusya'ya geri gönderdiklerini hâlâ bilmiyorum. Bu büyük bir aile sırrı ama kötü bir şey olduğunu biliyorum... gerçekten kötü."

Samara kederli bir şekilde fısıldadı, "Başım gerçekten belada, değil mi?" O anda planımı ağzımdan kaçırđım. "Kaçmalısın."

Samara'yla mı yoksa kendimle mi konuştuğumdan gerçekten emin değildim. Her iki durumda da cevap aynıydı. Kaçmak zorundaydık. İkimiz de. Birlikte. Başka bir seçenek yoktu. Harika bir plan değildi ama bir plandı.

İkisi de bana şaşkın bakışlar fırlattı.

Samara başını sallarken kaşları çatıldı. "Ne?"

"Gitmek zorundasınız. Bu senin tek seçeneğın. Eğer kalırsan, ailen seni onunla evlenmeye zorlar."

"Kimseyi tanımıyorum. Hiç param yok. Nereye gidebilirim ki?"

"Param var ve seninle geliyorum."

Milyon yıl geçse de Samara'nın başına kötü bir şey gelmesini istemezdim ama bu gerçekten mükemmel bir çözümdü.

Damien pistteki kaçamağımın ortaya çıktığını açıkça belirtmişti ama nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kazandığım parayı alırken sahte bir ehliyet ve sosyal güvenlik kartı kullanmışım. Muhtemelen bir çeşit kılık da değiştirmeliydim. Pistin her yerinde, özellikle de bahis pencerelerinin yakınında kameralar olduğunu biliyordum. Yine de, iyi kılık değiştirenler bile çok dikkat çeker ve veznedara biletimi bozdurma konusunda en ufak bir şüphe vermek istemedim. Zaten bir hafta içinde ikinci ve üçüncü kez Pick Six biletimi bozdurduğum için yeterince dikkat çekmişim.

Belki biri güvenlik videosunu izlemiş ve beni tanımıştı? Damien olabilir mi?

Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. Hayır.

Bahis planımla hem İtalyanları hem de Kolombiyalıları kızdırdığımı söyledi. Güvenlik kayıtlarını bir şekilde ele geçirmiş olsa bile onlara kim olduğumu söylemesine imkân yoktu - tabii beni tanıdığını varsayarsak. Nadia'nın kardeşi olmasına rağmen onu son sekiz yıldır neredeyse hiç görmemişim. Bir ya da iki kez

Hâlâ üniversitedeydi ama mezun olup aile şirketini yönetmek üzere kardeşine katıldıktan sonra onu bir daha hiç görmedim. Ta ki bu geceye kadar.

Bu konuda hiç konuşmadık ve hem Nadia'nın hem de Samara'nın ailelerinin karıştığı karanlık işler hakkında çok az fikir sahibi olduklarından emindim. Özellikle Nadia'nın, kardeşlerinin Atlantik'in iki yakasındaki en korkunç Rus mafya ailelerinden birini yönettiğinden haberi yoktu. Ivanovlar acımasızlıkları ve amaçlarından ödün vermemeleriyle tanınan kötü şöhretli bir aileydi.

Eğer bir şey istiyorlarsa, onu alırlardı. Özür dilemeden. Samara'nın ailesi de biraz daha iyiydi.

Nadia ve Samara mutluluk içinde cahil olabilirler ama benim böyle bir lüksüm yoktu.

Üvey babam Ivanov'lara bağlı bir serseriydi. Karıştığı çeşitli suç ilişkilerini benden saklamak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Sarhoş olur ve kendisine sadece yarışlar için atları ayarlaması ve İtalyanlarla Kolombiyalıların pistteki faaliyetlerine göz kulak olması için güvendiklerinden yakınırdı. Görünüşe göre, üç mafyanın da yarış pisti pastasında parmağı vardı. Hızlı para aklamının kolay bir yoluydu. Her biri, kimsenin çok büyük bir pay almadığından emin olmak için işleri dengede tutmaya ilgi duyuyordu. Bu da Federallerin dikkatini çekerti ki bu da üç grubun da istemediği bir şeydi.

Her zaman bir gün kendisinin de *büyük anlaşmalarda* yer alacağından bahsederdi. Hiyerarşide o kadar alt sıralardaydı ki, büyük anlaşmaların gerçekte ne olduğunu onun bile bildiğini sanmıyordum, ama kulak misafiri olduğum cep telefonu konuşmalarından ve kendi sarhoş saçmalıklarından, bunun bir tür silah kaçakçılığını içerdiğinden oldukça emindim.

Bu da üvey babamın yıllar boyunca sarhoşken söylediklerine kulak misafiri olduğumu teyit ediyordu. Gregor ve Damien iki ciddi tehlikeli suçluydu.

Samara ve ben kaçmak

zorundaydık. Başka

seçeneğimiz yoktu.

Küçük kız kardeşleri olarak Nadia

güvendeydi. Bizim böyle bir

korumamız yoktu.

Nadia eğildi. "Param var da ne demek? Ne kadar param var?"

Ağzım bir karış yukarı kalktı. "Yüz binden fazla."

Samara ağzını kapattıktan sonra sanki soruyu sormaya korkuyormuş gibi avucunun içinden sordu. "Yelena! Nasıl?"

Nadia aynı anda, "Ciddi misin?" diye haykırdı.

"Boktan üvey babamın üzerinde çalıştığı yarış pisti planı. Algoritmayı yeniden çalıştım ve büyük vuruş yaptım. Gerçekten büyük." Nadia'ya döndüm. "Bu arada, kardeşin Damien'in bana *kızmasının* nedeni de bu. Federallerin dikkatini bir mafya planına çekmekle ilgili bir şey."

"Yani, bunu gerçekten yapıyor muyuz? Kaçıyor muyuz?"

"Şaka bir yana. Eğer Damien haklıysa, yaptığım şey yüzünden başım oldukça kötü insanlarla belaya girebilir. Şehirden gitmem gerekiyor. Hemen."

Uçağa atlayıp bir daha dönmekten başka bir planım yoktu. Şimdi Samara yanımdayken ve takip edildiğimi biliyorken daha dikkatli olmamız gerekecekti. Sahte kimliklere ihtiyacımız olacaktı; bahis oynarken kullandıklarımın hepsinin yandığı belliydi ama onları bulmak yeterince kolaydı. Bunu ayarlamak için sadece iki haftaya ihtiyacım vardı.

İkimiz de Nadia'ya döndük.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Başını iki yana salladı. "Gidemem," diye fısıldadı.

Ayrılacağımız için üzgün olsam da içten içe rahatlamıştım. Nadia gitmek isteseydi ona asla hayır demezdik ama bu zaten karmaşık olan bir durumu imkânsız hale getirirdi. Gregor ve Damien kardeşlerini aramak için dünyayı paramparça ederlerdi.

Samara onu rahatlatmak için zayıf bir girişimde bulundu. "Sonsuza kadar ayrı kalmayacağız. Bütün bunlar unutulacak. Gregor başka biriyle evlenecek ve Yelena'nın yaptıkları unutulacak. Ve sonra geri döneceğiz, tamam mı Nadia?"

Samara geri dönebilirdi ama ben asla dönmezdim. Son bir kez sarıldık.

İkisine de önümüzdeki günlerde farklı bir cep telefonu numarasından ulaşacağımı ve okulda olmayacağımı söyledim. Oraya geri dönemezdim. Eğer Damien'in söyledikleri doğruysa, Pazartesi sabahı herkesin beni arayacağı ilk yer orası olacaktı. Mezuniyetimize sadece iki hafta vardı. Tüm niyet ve amaçlar için, diplomamı çoktan almıştım.

Yaşamak üzere olduğum hayatta pek işime yaramayacağından değil.

İkisinin de yıpranmış tahta merdivenden inişini izledim. Onlar gittikten sonra sürünerek köşeye gittim ve eski bebeklerimizi kenara fırlatıp orada saklı duran ağır siyah kanvas çantayı çıkardım. Kendimi rahatlatmak için fermuarını açtım ve yığınla yüz dolarlık banknotlara baktım. Çantanın yaklaşık yirmi beş kilo ağırlığında olmasına şaşmamalı. Çok fazla nakit vardı.

Önümüzdeki birkaç gün içinde yapmam gereken çok fazla araştırma vardı. Birkaç ay saklanabileceğimiz en iyi yerin neresi olduğunu bulmalıydım. Muhtemelen Meksika. Ayrıca tüm bu parayı nasıl saklayacağımı da bulmam gerekiyordu. Bavul havaalanında aranırsa sorular sorulabilirdi. Önümde bir posta kutusuna gönderme riskini göze alabilirdim. En kötü ihtimalle çalınırsa, başka bir yarış pistinde aynı numarayı çekerdim.

Riskli olurdu. Öncelikle, peşimdeki adamlar muhtemelen ana pistlerin etrafındaki Pick Six galibiyetlerini izliyordu. Gözlemlemek için yeterince yaygın değillerdi. Ayrıca, mevcut planımla, ayarlanan yarışların ne olduğunu önceden biliyordum çünkü üvey babam onları ayarlayanlardan biriydi. Bu kez kazanması için favoriye güvenmek zorunda kalacaktım ama yine de işe yarayabilirdi. Bunların hepsi bekleyebilirdi. Şimdilik, yarış bitene kadar saklanacak bir yer bulmalıydım.

Samara gitmeye hazırdı. Açıkçası otele ya da evime geri dönemezdim.

Zihnim yapılması gereken her şeyle dolup taşıyordu.

Sonra tüm düşüncelerim cırtlak bir sesle durdu.

Damien.

Damien konusunda ne yapacaktım? Hiçbir şey.

Tek cevap buydu. Ben onun için bir hiçtim.

Muhtemelen beni yatağa atmak için üvey babama vurmanın bedelini ödetmekle ilgili o süper seksi koruyucu saçmalıkları söylemiştir. Yarış pisti meselesi belli ki onu ve pistte yürüttüğü operasyonu rahatsız ediyordu ama şehri terk ettiğim için artık Colonial Downs'ta altılı ganyan oynamayacaktım.

İşte, sorun çözüldü.

Damien, Fifi adındaki uzun bacaklı, güzel modelleri canlı senfoni konserlerine götürmeye geri dönebilir ve beni bir daha düşünmeyebilirdi.

Hayatımda daha önce hiç bir erkeği hafife almamıştım.

Milyon yıl geçse de onun tek takıntısı olacağım aklıma gelmezdi.

İblis Damien Ivanov o gece ava çıktı - ve ben onun farkında olmadan avıydım.

CHAPTER 9

*D*amien

Sağ elimin parmaklarını gerdim ve parmak eklemlerimdeki kesiklerden taze kan sızarken tısladım. Genelde kurbanlarımın böbreklerine yumruk atmayı ya da kaburgalarını kırmayı tercih ederdim, böylece nefes almalarını ve dövüşmeye devam etmelerini zorlaştırırdım ama bu sefer yüzlerine vurmam gerekiyordu. Birinin yüzüne vurmakla ilgili bir sorunum olduğundan değil, sadece dişlerinin eklemlerimi parçalamasını sinir bozucu buluyordum.

Bu dayanın amacı, Yelena'nın üvey babasını geldiğinde konuşması için gerçekten korkutmak amacıyla bir güç gösterisi yapmaktı ve bunun için görünür hasar işaretlerine ihtiyacım vardı, bu da yüz anlamına geliyordu.

Mikhail, güvenlik şefim, içeri girdi.

Beton zeminde yüzükoyun yatan kanlı adama bir tekme attı.

Deri, kırık kemikler ve kan yığını inledi ama başka bir şey yapmadı.

Mikhail takım elbisesinin ceketine uzanarak Sobranie Black Russian sigaralarının ince, siyah ve altın renkli paketlerini çıkardı. Bu sigaraların Amerika Birleşik Devletleri'ne ithalatı yasaktı ama biz elit Ruslar için sigara içmek bazı Amerikalıların düşündüğü gibi kötü bir alışkanlık değil, zevkli bir estetikti.

"Strelyat' sigaret," dedim, bana bir tane atması için Rus argosunu kullanarak.

Mikhail başıyla onayladı ve kapağı açarak bana siyah kâğıtlı ve altın folyo uçlu sigaralardan birini uzattı. Zippo'sunu bana fırlatmadan önce kendi sigarasını yaktı. Ben de aynısını yaptım ve uzun bir nefes çektim.

Yerdeki ceset inleyerek dikkatimizi çekti.

Mikhail bir nefes çekip kolunu indirirken, "Görüyorum ki eğlenceye bensiz başlamışsınız," diye espri yaptı.

Dönerek yün paltomun cebine uzandım ve gümüş mataramı çıkardım. Ezik ve çizikti ama yine de değerli bir eşyaydı. Babamındı. En sevdiği matarayı votkayla değil de viskiyle doldurduğumu bilse mezarında ters dönerdi, ki zaten amaç da tam olarak buydu.

Adamın tüm hayatı vatan ve aile onuruydu. Oğullarının ve tek kızının mutluluğu ve istekleri onun için hiçbir şeydi. Ölmüş olsa bile hayatlarımıza hükmediyordu. Gregor, babamız istediği için Samara Federova ile görücü usulü evlenmeye razı oldu. İkimiz de babamız yüzünden bu vahşi saçmalık işindeydik.

Şişeyi sahte bir selamla kaldırdım.

Siktir git, baba.

Bir yudum aldım ve başımı sallayarak Mikhail'e uzattım.

Bir kaşını kaldırdı. "Votka mı yoksa içmeyi sevdiğin o boktan şey mi?"

"Bu şey Macallan Rare tek malt viskisi. Yirmi yıla yakın yillanmış."

Tekrar başını salladı. "Benim kendiminkiler var."

Cebinden çıkardığı şişe parlatılmış sterlin gibi parlıyordu. "Güzelmış.

Eşleşen küpelerle birlikte mi geliyor?" Alay ettim.

Güldü. "Siktir git."

Bir yudum daha aldım. "Daha önce Nadia ile konuştuğunu fark ettim."

Mikhail kaskatı kesildi ama bakışlarıma karşılık vermedi. Matarasından bir yudum aldı.

O hâlâ sessiz kalınca devam ettim. "Biliyorsun dostum, bu mümkün değil."

Gregor ve ben Mikhail'i kardeşimiz gibi görüyorduk. Ona hayatımız pahasına güvenirdik. Ne yazık ki bu onun soyadının olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Sibiry'a'daki yetimhaneden sağ çıkmayı ve kendi başına bir şeyler yapmayı başarması onur verici olsa da, bizim kültürümüzde bir aile ismi hala her şey demekti. Ne kadar önemli ya da ne kadar parası olursa olsun ve Gregor ve benimle birkaç yıldır çalıştıktan sonra,

Çok parası vardı. Onu çok zengin bir adam yapmıştık ama bu, küçük kız kardeşimize kur yapmasına izin vereceğimiz anlamına gelmiyordu.

Mikhail sigarasını bir kenara fırlattı ve saatini kontrol etti. İkimizin de üzerinde cep telefonu olmamasının bir nedeni vardı. Cep telefonları küçük takip cihazlarıydı. Bu geceki faaliyetlerimizle ilgili bir iz bırakmak istemiyorduk. "Levin'le birlikte yakında burada olacaklar. Onu saklamamız gerek."

Sigaramı bir kenara atarak dayak yiyen adama doğru başımı salladım. "Sen ayaklarını tut. Ben kafasını alacağım."

Psikolojik savaşın anahtarı, tüm kartlarınızı aynı anda göstermemektir.

Ve şiddetin etkili kullanımının anahtarı, psikolojik savaş unsurunu asla unutmamaktır.

Aksi takdirde, sırf şiddet olsun diye şiddet uygulanmış olur ki bu da israf ve gereksizdir.

Her şeyin bir amacı olmalıdır, şiddetin bile.

İster bir güç gösterisi, ister bir mesaj göndermek ya da bilgi almak için olsun.

Bir amacı olmalıydı. En azından benim için.

Gerçi bu gecenin amacı genelde yapmadığım bir şeydi. Bu gece aynı zamanda intikamla ilgiliydi.

İntikam zordu.

Hesaplı bir şekilde kullanıldığında, gücünüzü artırabilir.

Duygularınızın araya girmesine izin verdiğinizde, ki genellikle öyle olur, intikam çabucak dağınık ve ters etki yaratan bir hal alabilir.

Bu gece umurumda değildi.

Bu adam Yelena'yı incitmişti. Hem de birden fazla kez. Bunu ödeyecekti.

Levin Nikitina'yı D.C.'deki depomuza getirtiyordum, Donanma Tersanesi'ndeki rıhtımın aşağısına. Kimsenin çok fazla soru sormadığı ve herkesin kendi işine baktığı bir yerdi. Son birkaç yıldır nehir boyunca bazı gösterişli apartmanlarla soylulaştırma girişimleri olmuştu, ancak mahallenin suçla ilgili kalbi değişmemişti, bu da benim amaçlarıma gayet uygundu.

U şeklindeki tahta sandık yığınının içinde küçük bir iskambil masası ve iki metal katlanır sandalye vardı. Kapıya bakan sandalyeye oturdum ve Smith and Wesson Model 66 .38 revolverimi çıkardım. Haznedeki altı mermiyi masanın üzerine boşalttım. Paslanmaz çelik namlusu ve

siyah sentetik kabza, açık ara en sevdiğim tabancaydı. En kötü zamanlarda tutukluk yapma alışkanlığı olan Glock yerine klasik bir revolveri tercih ediyordum. Ayrıca, psikolojik savaş yöntemim için kullanışlı bir araçtı.

Levin iki adamım tarafından kuşatılmış olarak getirildi. Onu karşımdaki sandalyeye oturtular.

Buruşuk ve kirli gömleğini düzeltti. "Silahlı eskort gerekli değildi, bir arkadaşım ile buluşmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Ben senin arkadaşın değilim."

"Özür dilerim, Damien. Bir iş ortağını kastetmiştim."

"Bana Damien demen için sana izin verdiğimi hiç hatırlamıyorum."

Levin oturduğu yerde kıpırdandı. "Özür dilerim, Bay Ivanov." Üst dudağı, ulaşmaya çalıştığı saygılı tonu yalanlarcasına seğirdi.

Levin Nikitina kabuk gibi bir adamdı. Akla gelen ilk kelime *seğirmeydi*. Yağlı, çukurlu bir cildi ve yüzüne büyük gelen şişkin bir burnu vardı; dudakları çatlamıştı ve sinirle yalıyordu. Ter, bayat duman ve at gübresi kokusu yıkanmamış giysilerine sinmişti.

Yelena'nın son sekiz yıldır tek başına yaşadığı adamın bu olmasını hazmetmek zordu. Güzel ve zeki Yelena, tasarımcı kıyafetlerinden ve klasik müzikten hoşlanan bu zavallı babayla birlikte yaşıyordu. Tanrı'ya şükür onunla paylaştığı tek ortak nokta soyadıydı. O bile çok fazlaydı. Onun soyadını taşıdığını bilmek bile beni üzüyordu. Yeni kimliğini aldığım da değiştirmesini sağlayacaktım.

Yelena Ivanova'nın kulağa hoş gelen bir ismi vardı.

Bu düşünce aklıma ansızın geldi. Yelena

Ivanova, karım.

Bu benim birçok sorunumu çözerdi.

Karım olduğu için İtalyanlar ve Kolombiyalılar onu kaçırmaya cesaret edemezlerdi. Ona yeni bir kimlik bulma ve Avrupa'da uygun bir üniversite bulma zahmetine katlanmak zorunda kalmayacaktım. Tüm bunlar, bu fikrin bana cazip gelmesinin asıl nedeninin yanında hiçbir şeydi.

O benim olacaktı. Benim olacaktı.

Tüm o ateşli ruh... benim.

O güzel vücut, o büyük, parlak mavi gözler... benim. Kendimi istediğim bir şeyden mahrum etmek benim doğamda yoktu.

Bunu neden şimdi yapıyordum?

Küçük kız kardeşimin arkadaşı olduğu için mi? Nadia'nın anlaması sağlanacaktı.

Bir kez olsun parlak zırhlı şövalyeyi oynamak gibi yanlış bir fikir yüzünden mi?

Elimdeki kararmış ve ezik şişeye baktım. Kendi şerefimin bir sembolü.

Kimi kandırıyordum ki?

Yelena muhtemelen bu fikre karşı çıkacaktı ama ben istediğim zaman çok ikna edici olabiliyordum. Ayrıca, sonuçta ona başka bir seçenek bırakmazdım.

Ben zengin bir adamdım. Ona mücevherler ve küçük kalbinin istediği tüm tasarım elbiseleri ve ayakkabıları alabilirdim. Benim korumam altında ve karım olarak istediği her şeye sahip olabilirdi.

Ve ona sahip olurdum.

Levin ezilmiş bir folyo Marlboro Reds paketi çıkardı. "İçmemin sakıncası var mı?" diye sordu ucuz bir benzin istasyonunun plastik çakmağını çıkarırken.

"Evet."

Levin sigaraları arka cebine sokmak için bir yana eğildi. Beton zemindeki geniş, kanlı sürüklenme izini o zaman fark etti. Böyle bir iz kusursuzdu. Tek bir şey tarafından yapılmıştı - bir ceset.

Alnındaki teri gömleğinin koluyla sildi ve çatlamış dudaklarını yaladı. "Bu gece bir parti verdiğinizi duydum. Lütfen... uh... um... Natalie'ye... benim için mutlu yıllar dile."

Masanın üzerindeki mermilerden birini aldım ve sağ elimde bozuk para gibi parmaktan parmağa savurdum. "Levin. Bir sorunumuz var."

Dik oturdu ve boncuk gibi gözleri hareketlendi, parmağını masanın yüzeyine vurarak her kelimeyi noktaladı. "O sinsi kaltağın ne yaptığını öğrendiğini biliyorum ve sana şunu söylemek için buradayım Dami

- Demek istediğim, Bay Ivanov - ona gerekli olduğunu düşündüğünüz her şeyi yapabilirsiniz."

Boynunun üzerinde bir kesme hareketi yaptı ve sonra bana göz kırptı. Çenemi sıktım, sakın olmak için savaştım. "O sinsi kaltak mı?"

Elini salladı. "Evet. Yelena." "Kızınız."

Benim yanımda rahat etmek gibi büyük bir hata yapan Levin sandalyesinde arkasına yaslanıp bir kolunu arkaya attı. "Üvey kızım," diye düzeltti. "O benim kanımdan değil. Birkaç yıl önce o kaltak karısı kendini öldürdükten sonra onunla sıkışıp kaldım. Mükemmel bir hayatı mahvetti.

iyi araba da bunu yapıyor. İyi ki kurtulduk. Berbat bir sikiciydi ama doğru motivasyonla iyi bir aşçıydı."

Başımı salladım. Mermiyi masaya vurarak bir kaşımı kaldırdım. "Doğru motivasyon mu?"

"Evet, evet. Evet. Biliyorsun," kolunu kaldırdı ve elinin tersiyle bir kaydırma hareketi yaptı. "Biraz motivasyon. Bizim gibi erkeklerin kadınlarımızı hizada tutması gerekir." Bana abartılı bir göz kırpması daha yaptı.

Midem tiksintiyle doldu, ki bu çok şey ifade ediyordu. Dünyanın en kötü sosyopatlarından bazılarıyla iş yapmışım ama karşımdaki adam midemi bulandırdı. Suçluluk duygusu içimi parçalıyordu. Yelena'yı olduğu gibi, berbat bir hamburgeri mideye indiren o küçük kız olarak gördüm. Onu eve, bu bok çuvalının yanına göndermiş olduğum düşüncesi öfkeden ulumama neden oldu.

Evet. Yelena'yı karım yapardım.

Gerekirse onu tekmeleyerek ve çılglık atarak koridordan aşağı sürüklerdim.

Başta bana karşı gelebilirdi ama sonunda bu en iyisi olacaktı çünkü onu çok şımartacaktım. Ona dünyayı verecektim. Elmaslar, altınlar, kürkler. Ne isterse. Ve belki de, eğer bir Tanrı varsa, deniz mavisi gözleri sevinçle her parladığında, bu onun küçük bir kızken benim tarafımdan bu canavara geri gönderildiği anısını yok edecekti.

Sandalyemde arkama yaslandım, ruh halimi yansıtan rahat bir hareketti bu. "Yani, bir hafta içinde üç kez altılı ganyan oynayıp yüz bin dolardan fazla kazandığının farkındasın, öyle mi?"

Levin başını salladı. Elini arka cebine attı ve alışkanlıktan sigarasını çıkarıp bana baktı ve sigarayı bir kenara fırlattı. "Evet. Evet. Evet, evet. Kim bilirdi, değil mi? Annesi gibi aptal bir sürtük olduğumu sanıyordum. Meğer kafasının içinde bir beyin varmış. Evet. Evet. Evet."

Bir kez daha öne eğildi ve işaret parmağıyla masaya vurdu. "Ama sana söz veriyorum. Ivanov'lara gün boyu sadık kalacağım. Tanrı şahidim olsun. O küçük kaltağın neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ve parayı bulmak için evi didik didik ettim. Bilirsin... sana teslim etmek için. Ama kaltak parayı iyi bir yere saklamış ve elime geçer geçmez nerede olduğunu bulacağım."

Eğer istediğim gibi olsaydı, ki her zaman istediğim gibi olmuştur, Yelena'ya bir daha elini sürmek şöyle dursun, gözünü bile süremezdi.

Bu kez öne doğru eğildim. "Kayıp paranın yanı sıra, bunun da birkaç kırmızı bayrağa ve bazı üzücü konuşmalara neden olduğunun farkındasınızdır.

yerel FBI ofisi?"

Levin elini yüzünün önünde salladı. "Bununla ilgili bir şeyler duydum, evet, evet, ama hepsi yatışacak. Federaller bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyor."

Biz.

Biz diye bir şey yoktu.

Ivanov'lar vardı. Ve o.

Gülümsedim. "FBI konusunda endişeli değilim Levin. Onlar hemen halledildi. Ayrıca Yelena'nın yarış pistinde kazancını toplarken çekilen tüm güvenlik görüntülerine, federaller dahil hiç kimse inceleme fırsatı bulamadan el koyma cüretini gösterdim."

Levin parmağını bana doğru salladı. "Bu çok iyi. Gerçekten çok iyi. Bunu düşünemezdim." Kemikli parmağıyla masaya bir kez daha vurdu. "İşte bu yüzden patron sensin, Damien. Her zaman düşünüyorsun." Şakağına vurdu.

"Her zaman düşünüyorum. Örneğin şu anda hem İtalyanların hem de Kolombiyalıların Yelena'nın adını ve Pick Six galibiyetlerinden onun sorumlu olduğunu nasıl öğrendiklerini merak ediyorum."

Levin arkasına yaslandı ve terleyen üst dudağını koluyla sildi.

Silahımın soğuk metal namlusunu okşadım. "Görüyorsunuz, güvenlik kayıtlarının tek kopyası bende. Federallere konuşmamaları için rüşvet verilmiş. Ve parayı toplamak için birkaç sahte kimlik kullanmış."

Levin titreyen eliyle sigarasına uzandı ama sonra durdu. "Yani *düşündüğüm* şey... sadakatsiz bir çöp parçasının Yelena'nın adı karşılığında iş yapma teklifinde bulundular, böylece onun bahis yöntemini ele geçirebileceklerdi."

Levin terleyen ellerini yağ lekesi bulaşmış pantolonunun üst kısmına sürttü. "Bay Ivanov, açıklayabilirim."

Tabancamı aldım ve boş fişek yatağını açtım. "Hiç Rus ruleti oynadın mı, Levin?"

CHAPTER 10

*D*amien

LEVIN AYAĞA KALKTI.

Adamlarımın ikisi de harekete geçti. Her biri bir elini omzuna koyup onu oturmaya zorladı.

"Bay Ivanov, bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma." "Soruma cevap vermedin, Levin."

"Paranı geri alacağım. İsa'ya el ver. Kızı dövmem gerekse bile. Parayı nereye koyduğunu söyleyecek ve sonra senin olacak, hepsi senin."

Tanrıya şükür Yelena otelde güvenli bir şekilde yatağına yatmıştı. Bu karmaşadan zamanında haberim olmasaydı ve kız kardeşimin partisinden sonra eve dönmesine izin verilseydi neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Levin'in icabına baktıktan sonra belki otele dönerdim. Sadece onu kontrol etmek için. Artık onunla evlenmeye karar verdiğime göre, başladığımız işi bitirmek için hiçbir engel yoktu. Onun sıcak bedenini kollarımda tutma fikri sikimi yeniden canlandırmıştı ama şimdi zamanı değildi.

Ağzımın kenarı alaycı bir gülümsemeyle kalktı. "Bunun önemsiz bir yüz binle mi ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

Levin'in gözleri bir kaçış yolu arar gibi depoda gezindi, sonra tekrar bana takıldı. "Bakın, İtalyanların ve Kolombiyalıların bunu nasıl öğrendiklerini bilmiyorum ama Tanrı şahidim olsun ki benden öğrenmediler!"

Döndüm ve Mikhail'in gözleriyle karşılaştım. Başını salladı ve odadan çıktı. Bir dakika sonra, daha önce dövdüğüm adamı odaya sürükleyen iki adamımla birlikte geri döndü. Kollarından iki adamın arasına asılmıştı. Bacakları gevşek ve sürükleniyordu. Morarmış ve kanlar içindeydi ama yaşayacaktı. Tüm dişleriyle ve ciddi şekilde kırılmış burnuyla değil ama yaşayacaktı.

Mikhail dayak yiyen adamı saçlarından yakaladı ve başını kaldırdı.

Kırık adama doğru başımı salladım. "Fredo ve ben sen gelmeden önce biraz sohbet ettik. Ona senin yaklaştığını söyledi. Bahisleri bankaya yatırmaları ve sana pay vermeleri karşılığında Yelena'nın hizmetlerini İtalyanlara teklif etmişsin."

"Yalan söylüyor! Ben bunu asla yapmam!"

Fredo Rossi, Levin Nikitina ile aynı seviyedeydi. Bianchi ailesi tarafından yarış ahırlarındaki at pisliklerini karıştırması ve yarışları ayarlaması için tutulan düşük seviyeli bir hayduttu. Bianchi ailesi, her zamanki diplomatik hiyerarşi yerine adamlarından birini dövdüğüm için haklı olarak sinirlenecekti ama yüklü bir haraç ödemesi, kırılan tüyleri yumuşatacaktı. Ne de olsa Fredo, Bianchiler için Levin'in Ivanovlar için ifade ettiği kadar önemliydi. Kan bağı olmayan, gerçek aileden olmayan, kolayca değiştirilebilecek bir çöp parçasıydı.

Levin eliyle Fredo'ya doğru çılgınca bir işaret yaptı. "Benim yerime o pis herife inanmayacaksın, değil mi?"

Fredo'yu götürmelerini işaret ettim. Mikhail başıyla onayladı. Söylemesine gerek kalmadan Fredo'yu Bianchi'lere geri vereceğini ve Ivanov'lardan saygı göstergesi olarak bir ödeme ayarlayacağını biliyordum.

Hazneye bir mermi yerleştirdim ve döndürdüm. "Bu bana yalan söylediğin için."

Silahı namlusu bana bakacak şekilde yerleştirdim ve masanın üzerinden Levin'e doğru kaydardım.

"Kaldır şunu," diye emrettim.

Önce silaha, sonra bana ve tekrar silaha baktı. "Bunu yapmayacağım."

"Ya öleceksin ya da yavaş ve acı dolu bir ölümle öleceğini göreğim. Seni bileklerinden asacağım ve kanamana yetecek kadar keseceğim. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Ve dualarınızın kabul olduğunu ve ölümün nihayet yaklaştığını düşündüğünüzde, yeniden başlamak için sizi uçurumun kenarından geri getireceğim. Günlerce yavaş yavaş kan kaybından öleceksin.

merhamet için bana yalvarırken. Yalvarışların kulak arkası edilecek."

Levin yutkundu. Gözleri irileşmiş bir halde tekrar silaha baktı. Sonunda silahı kaptı, ama şakağına dayamak yerine bana doğrulttu.

Adamlarım bir adım öne çıktı, elleri yanlarındaki silahlara gitti. Onlara el salladım.

Gözlerim kısıldı ve Levin'in çılgın bakışlarına ters bir bakışla karşılık verdim. "Hadi bakalım. Çek tetiği."

Eli titremeye başladı.

"Olasılık yasasına göre, beni öldürme şansın yüzde on altı nokta altı. Tabii tetiği çeker ve beni öldürmezsen, benim seni öldürme ihtimalim yüzde yüz. Yavaşça," diye uyardım. "Sen kumarbaz bir adamsın Levin. Bu olasılıkları nasıl buluyorsun?"

Levin dudaklarını yaladı, sonra yutkundu. "Bir erkeğin bunun için biraz votka içmesi gerekmez mi?"

Adamlarımdan birine başımla işaret ettim. Adamlardan biri gitti ve depodan bir şişe Smirnoff ve iki shot bardağıyla hemen döndü. Şişeyi ve kadehlerden birini Levin'in önüne, diğerini de benim önüme koydu. Ben elimle işaret ettikten sonra adam Levin'e bir kadeh votka doldurdu, ama ben kendi bardağımı uzatarak elimi salladım. Mataramı çıkarıp viskiyle doldurdum. Böyle güzel bir içkinin içilme şekli bu olmamalıydı ama şu anda çalışma odasında ateşin başında oturup Shakespeare okuyan bir beyefendi değildim, değil mi? Hiç de bile.

Levin atışı yaptı, yarısı ön tarafına sıçradı. Silahı şakağına dayadı.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla ağzını açarak tetiği çekti. İçi boş bir tıkırtı.

Sonra hiçbir

şey.

Tekleme.

Levin silahı masaya vurarak votka şişesini aldı ve shot bardağına biraz daha doldurarak masanın üzerine döktü. Başını geriye eğdi ve içindekileri boşalttı. Sonra kadehi masaya fırlattı ve muzaffer bir edayla bana baktı.

Silahı kendime doğru çektim ve fişek yatağını açtım. Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan ikinci bir mermiye uzandım ve onu da fişek yatağına yerleştirdim. Döndürdüm. "Bu, Bianchi'lerle yan anlaşma yapmaya çalışarak ihanet ettiğin için. Aileye karşı geldiğin için."

Silahlı ona doğru geri kaydırdım.

Levin kendine üçüncü bir kadeh doldurdu. Sonra silahı şakağına dayadı. Burnundan birkaç nefes aldı, her nefes alışında göğsü kabarıyordu.

Sonunda tetiği çekti. Başka bir boş tıkırtı.

Başka bir tekleme.

Levin sevinçle bağırdı. Adamlarımdan onay almak için sandalyesinde döndü. Taş gibi bir sessizlikle karşılaştı. "Evet! Evet! Evet! Evet! Gördünüz işte! Sadakatimi kanıtladım! İki kez ateş ettim ve hayatta kaldım!"

Silahlı kendime doğru çekmeden önce shot bardağımdan bir yudum aldım.

Tüm vücudu seğirdi. "İsa'nın eli. Ivanov'lara her zaman sadık kaldım." Elleri havada salladı. "Evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Evet! Beni yakaladınız. Fredo ile bir anlaşma yapmış olabilirim, ama bu hiçbir şeydi! Sana Yelena'dan bahsedecek ve parayı verecektim. Yemin ederim!"

"Peki ya Kolombiyalılar?"

Levin'in gözleri sağa doğru seğirdi, Fredo'yu götürdüğümüz yerden odanın diğer tarafını araştırdı. Şüphesiz ikinci suç ortağını da içeri almak üzere olduğumuz için gergindi. "Kolombiyalılar mı?"

Gerçek şu ki, o adamı henüz bulamamıştık. Şu anda sadece Levin'in hareketlerinden dolayı Kolombiyalılarla konuştuğundan şüpheleniyordum. Bana yüklü bir ödeme karşılığında kasetlerden bahseden FBI'daki bağlantım tarafından tüm bu karmaşa hakkında bilgilendirildiğimden beri onu takip ediyordum.

İtalyanların üstesinden kolayca gelinebilirken, Kolombiyalılar tamamen farklı bir mesele olacaktı. Ivanov'ların Bianchi'lere karşı uzun süredir karşılıklı bir saygısı vardı. Ara sıra silah anlaşmalarında bile birlikte çalışıyorduk. Meselenin bittiğini düşündüklerini söylediklerinde sözlerine güvenirdim.

Kolombiyalılar için durum böyle değildi. Yaklaşabileceğim merkezi bir aile yoktu. Sözlerini tutacaklarına güvenebileceğim kimse yoktu. Yelena konusunda asıl korktuğum onlardı. Onu Kolombiyalılardan gerçekten korumanın tek yolu, ona dokunmalarını bir savaş meselesi haline getirmektir.

Eğer o benim karım olsaydı ve ona zarar verselerdi, bu savaş anlamına gelirdi.

Kimse istemediği bir şey varsa o da Ruslarla savaşmaktır. Kimse bize bir sebepten dolayı bulaşmadı.

"Evet. Kolombiyalılar. Senin de onlarla aynı anlaşmayı yaptığını duydum. Söylemeliyim ki, Fredo sadece bir iş almadığını öğrendiğinde mutlu olmadı.

Senin yüzünden dayak yiyor, ama başından beri ona ihanet etmeyi planlıyordun."

"Size söylüyorum, hepsi yalan söylüyor! Bu bana karşı büyük bir tuzak. Muhtemelen hepsinin arkasında o sürtük Yelena var!"

Bir kez daha bakışlarını tutarak fişek yatağını açtım. Bir mermi seçtim ve havaya kaldırdım. "Bu merminin ne için olduğunu biliyor musun Levin?"

Çılgılık attı. Sesi panikle birkaç oktav yükseldi. "Lütfen, Mr. Ivanov. Kolombiyalılarla konuşmadım!"

Onu görmezden gelerek devam ettim. "Bu mermi özel. *Çok özel.* Görüyorsunuz, bu kurşun Yelena için."

Levin'in gözleri büyüdü. "Yelena mı?"

"Evet, üvey kızın. Yelena. Sana emanet edilen kız."

Levin votka şişesine uzanırken tükürdü. "O kaltağın yaptıklarını bana ödetemezsin! Bu onun suçu! Hepsi onun suçu! Öldürün onu! Bunu hak ediyor. Ona örnek ol. Öldür onu, beni değil!"

Bu kez shot bardağıyla bile uğraşmadı, doğrudan şişeden içti. Yanaklarından ve çenesinden süzülüp gömleğinin kirli yakasını ıslatan berrak sıvıyı höpürdeterek içti.

"Yelena kız kardeşim için çok önemli, bu da onu benim için önemli kılıyor. Onun morarmış gözünü gördüm, Levin."

Levin omuz silkti. "Çok geveze. Hep bir şeylerden şikayet eder. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Bir erkek kendi evinde bunları dinlemek zorunda kalmamalı! Sonra biraz para bulmak için odasını karıştırırken, bilirsin, onun bakımı için, bütün o nakde çevrilmiş Pick Six yarış biletlerini buluyorum. Bencil sürtük nasıl binlerce kazanacağını biliyordu ve bunu benden saklıyordu."

Üçüncü mermiyi hazneye yerleştirdim. Fiskeyle kapattım ve çevirdim. Silahı ona doğru ittim. "Sadece omurgasız bir korkak bir kadına yumruk atar."

Levin duraksadı. Votkanın verdiği sahte cesaretin etkisi geçmeye başlamıştı. Silahın altı mermi yatağında artık üç mermi olduğunu biliyordu. İhtimaller ciddi biçimde aleyhineydi.

Silaha uzandı. Parmaklarını siyah kabzaya doladı. Yumruğunu masaya bırakarak silahı yukarı kaldırdı.

Şimdi doğrudan bana
doğrultulmuştu. Bulanık
kahverengi gözleri kısıldı.

Eğer tetiği çektiğinde ölüm ihtimali onun için arttıysa, benim için de artmıştır.

Titreyerek silahı daha yukarı kaldırdı.

Hâlâ bana doğrultulmuştu.

Tam arkasında mevzilenmiş olan adamlarım kıpırdandı.

Bakışlarımı kaydırmadan, masanın üzerinde düz duran elimden tek bir parmağımı kaldırdım ve onları sözsüz olarak geri çekilmeleri için uyardım.

Silahın namlusuna bakarak shot bardağıma uzandım ve viskinin geri kalanını sakince içtim. Bardağı ters çevirdim ve masaya geri koydum.

Kendi yenilgisini hisseden Levin kirli elini votka şişesinin boynuna doladı ve uzun bir yudum daha aldı.

Sonra silahı şakağına dayadı... ve tetiği çekti. Yelena'nın kurşunu olması uygundu.

Ayağa kalkarak paltoma uzandım ve onu giydim. Sonra silahımı ölü adamın elinden aldım. Arkama bile bakmadan uzaklaşırken adamlarıma "Çöpü atın" dedim.

O adamın yanında olmak bile düş alma isteği uyandırdı bende. Eve gidip düş alacak, bu kıyafetleri yakacak ve sonra otele gidecektim.

Yelena'yı, müstakbel eşimi görmem gerekiyordu.

CHAPTER 11

*D*amien
Chicago, Illinois - Üç yıl sonra

Üç uzun yıldır gece boyunca uyuyamamıştım.

Gözlerimi her kapattığımda Yelena'yı hayal ediyordum.

Bir bodrum katına zincirlenmiş. Pis bir şiltenin üzerinde çıplak, karanlık bir figür başında dururken ağlıyor.

Her gece.

Gözlerimi her kapattığımda.

Onu ağlarken görürdüm ve durduracak gücüm olmazdı.

Elimdeki bıçağın ucundaki yansımama baktım. Sert gözler bana bakıyordu. Üç yıl. O yıllarda çok fazla acı ve ıstıraba neden olmuştum. Her seferinde kalbimden bir parça daha kopuyordu. Geriye bir şey kaldığından şüpheliydim.

Üç yıl önce hâlâ bir nebze de olsa vicdanım vardı. Hala en azından bazı eylemlerim için kendimi suçlu hissediyordum. Hala ölümsüz ruhuma karşı sonuçlarını tartıyordum.

Peki ya şimdi? Artık umurumda değildi.

Yelena yanımdayken, insanlığımın bir parıltısına tutunmak için bir şansım vardı. Onun sıcaklığından faydalanabilir ve o küçük kıvılcımı canlı tutabilirdim. Onun gözünde, olmak istediğim adamın bir parçasını kurtarmış olabilirdim. Aile onuru ve sadakati ruhumun aşırı derecede feda edilmesini gerektirmeseydi olabileceğim adam.

Ama kaçmıştı ve her şey buza dönmüştü.

Üç yıl beni babamla aynı soğuk, duygusuz, dar görüşlü aile ve görev ideallerine sahip bir adama dönüştürmüştü.

"Bu sefer onlar olduğuna emin misin?" diye sordu Gregor, tehlikeli düşüncelerimin arasına girerek.

Arkamı dönmeden cevap verdim. "Eminim."

Özel uçağımızın ana kabininde geniş bir salon düzeni ve bir bar vardı. Ön taraftaki geniş, döner deri koltuklardan birine oturmuştum. Gregor arkamdaydı, kucağında Samara'nın fotoğraflarıyla dolu bir dosya vardı. Benim de Yelena'nın fotoğraflarıyla dolu benzer bir dosyam vardı.

Yelena Meksika'da, Boston'da, Los Angeles'ta, Montreal'de ve şimdi de Chicago'da.

Her zaman çok geç
kaldım. Her zaman bir
adım geride.

Yarış pisti algoritmasından para kazanmaya devam etti. Bundan kurtulacağını düşündü. Sadece birkaç ayda bir ve her seferinde farklı bir eyaletteki farklı bir yarış pistinde Pick Six yaparak güvende olduğunu düşündü. Yanılıyordu. Kimse fark etmeden ve hareketlerinizi takip etmeden birkaç mafya çetesinin cebinden milyonlarca dolar alamazdınız.

İtalyanlar onu bırakmaya ikna olmuşlardı. Genellikle benden aldıkları büyük ve sürekli ödemelerle.

Kolombiyalıları reddetti.

Yelena'yı ele geçirmek istediklerini biliyordum. Hem de çok.

Ayrıca, tıpkı benim gibi, Chicago'da olduğuna dair ihbar aldıklarını da biliyordum.

Birkaç gün içinde büyük bir yarış yapılacaktı. Sezonun ilk safkan yarışı, The Sham Stakes. Yarış Arcadia, Kaliforniya'daki Santa Anita Park'ta düzenleniyordu ama bahisler dünyanın her yerinde yapılıyordu. Las Vegas gibi göz önünde bir yerde değil de, yoğun bahislerden elde edeceği hazır parayla kazanan biletini çabucak nakde çevirebileceği büyük bir şehirde olmak istiyordu. Chicago mükemmeldi.

Bu sefer onu yakalamıştım.

Bu sefer kaçış olmayacaktı.

Onun peşinde koşmamın ne zaman böyle bir saplantıya dönüştüğünden emin değildim. Muhtemelen otel odasına döndüğümde onu gitmiş bulduğum andı. Onu hafife almıştım. Bir daha olmayacaktı. Ona ne olduğunu söylemeliydim.

yüzleşiyordu. Bunu ona anlayacağı bir dille anlatmalıydım.

Yapsaydım, yine de kaçır mıydı?

Ona evlenme teklif etseydim, evet der miydi? Asla bilemeyeceğim.

Döndüğümde soğuk bir yatak buldum.

İki hafta sonra Samara da gitmişti.

Yelena'nın tüm bu süre boyunca yakınlarda saklanıp gitmeyi beklediğini fark etmek çok acı vericiydi. Tek tesellim, kaçmadan önce üvey babasının akıbetini kesinlikle öğrenmiş olmasıydı. Belki de bunu en azından onu korumak için güvenebileceğime dair bir işaret olarak görmesini ummuştum ama hayır.

Yine de kaçardı.

Gregor ve ben o zamandan beri kızların peşindeydik. Garip bir şekilde, bu bizi kardeş olarak birbirimize yaklaştırdı. Ortak bir amaç. Kaçak gelinlerimizi geri almak.

Gregor'la yüzleşmek için sandalyemi çevirirken içkimden bir yudum aldım. Elinde Samara'nın şu anda çalıştığı sanat galerisinin dışında, sokakta çekilmiş bir fotoğrafını tutuyordu.

"Rockabilly," dedim dalgınca. "Ne?"

"Elbise. Rockabilly tarzı. Bel kısmı ince. Güzel kloş. Yüksek yakalı." "Bu da ne?"

"Ne? Yeterince mankenle yatarsan modayı öğrenirsin. Samara'nın 50'lerin vintage görünümünden hoşlandığı çok açık. Kırmızı dudaklar, paçalı kotlar, hepsi."

"Kendi kızın için endişelen, Versace."

Kadehimi sahte bir selamla kaldırdım ve sandalyemi geri çevirdim. Yakında Midway'e iniyor olacaktık.

Yakında Yelena'yı avucumun içine alacaktım. Bu düşünceyle sikim kıpırdandı. En son ne zaman bir kadını becerdiğimi hatırlayamıyordum. İlk başta onun hafızasını silmeye çalışmışım. Sarı saçlı ve mavi gözlü herhangi bir güzel kadın adil bir oyundu. Ama hepsi Yelena'nın yanında sönük kalıyordu. Hepsi sahteydi. Güzellikleri kırılıyordu. Zekâları ince bir kaplamaydı. Gözlerinde Yelena'nın gibi meydan okuyan bir ışıltı yoktu. Tenleri ipeksi yumuşaklıkta değildi. Dudakları onun tatlılığından yoksundu.

Daha önce, yaşı yüzünden tereddüt etmişim. Neredeyse on sekiz yaşındaydı. Hâlâ bir çocuktur.

Artık böyle bir engel yoktu.

Ben olsam aynı hatayı ikinci kez yapmazdım.

Bu sefer onu bulduğumda yapacağım ilk şey onu kendime mal etmek olacaktı.

İlk ve son kez.

Önceleri Yelena'ya güzelliği, zekâsı ve ateşli ruhu nedeniyle ilgi duyuyordum.

Şimdi, sadece ona sahip olmak için ona sahip olma fikrine takıntılıydım.

Onu kontrol etmek için.

Ona tüm gücün Ivanov'larda olduğunu

göstermek için. Ona tüm gücün *bende*

olduğunu göstermek için.

Benim gibi bir adam için kurtuluşun mümkün olduğu fikriyle benimle alay etmesinin bedelini ödetmek için.

Ve ödeyecekti.

Hala onunla evlenmeye niyetim vardı. Kelimenin tam anlamıyla benim olacaktı.

Ama şimdi olsa, önce sormakla uğraşmazdım.

CHAPTER 12

Y*elena*

Telefonumu elime alıp Samara'nın sesli mesajlarını dinledim.

Hepsinin mesajı temelde aynıydı.

Koşun!

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Montreal'deki güvenli evimize gitmek için çabalayacaktık. O zamana kadar, radardan çıkmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Telsiz sessizliği. Kesinlikle gerekli olmadıkça telefon yok. Derin bir nefes alarak kendime odaklanmam gerektiğini hatırlattım.

Şehirden gitmem gerekiyordu. Bir sonraki hamlemizi Montreal'e sağ salim vardığımızda kararlaştıracaktık. Yazık oldu; Samara gibi ben de Chicago'yu ve belki de kaçmayı bırakabileceğimiz fikrini sevmeye başlamıştım.

Masama yöneldim ve elimdeki tüm kâğıt parçalarını çıkardım. Tüm önemli belgeleri Los Angeles'taki bir bankada kilitli bir kutuda saklıyordum, ancak birinin birkaç makbuzdan veya kâğıt parçasından ne çıkarabileceğini asla bilemezsiniz.

Bohçayı lavaboya taşıyarak ıvır zıvır çekmecemi açtım ve kibrit aradım. Bir tanesini yaktım ve kahverengileşip kıvrılana kadar birkaç kâğıdın köşesine tuttum. Sonunda alev aldılar. Başka bir kibrit yaktım ve hareketi tekrarladım. Duman çıkmaya başladığında yangın alarmı çaldı. Bir süpürge kaptım ve susturana kadar sapıyla ezdim.

Lavabonun altından bir kova alarak banyoya girdim. En üst çekmeceyi çekip çıkardım ve içindekileri kovaya boşalttım. Aynı şeyi ikinci ve üçüncü çekmeceler için de yaptım ve tüm pahalı Mac ve Chanel makyaj malzemelerimin yığılmasını izledim. Kalbim kırılmıştı ama hantaldı ve hafif seyahat etmem gerekiyordu. Sonra saç fırçalarımı, diş fırçamı ve bigudilerimi mutfığa götürdüm. Bulaşık makinesinin kapağını açtım ve bulaşık raflarını çıkardım. Makyaj malzemelerimi ve diğer güzellik ürünlerimi en alta boşalttım. Bir şişe çamaşır suyunu açıp yığının üzerine döktüm. Kapağı kapatarak bulaşık makinesini çalıştırdım. Sonra yatağın çarşaflarını çıkardım ve yıkayıcıya koydum. Bu DNA'ların icabına bakacaktır. Asla çok dikkatli olamazsın.

Tüm daireyi yakmak daha iyi olurdu ama bu bir seçenek değildi.

Dolabımın kapısını açarak ayakkabı rafının arkasındaki gizli bölmeye yöneldim ve küçük siyah bir sırt çantası çıkardım.

İçindekileri kontrol ederek, içinde gizli para ve mücevherler bulunan birkaç ayakkabı kutusunu açtım ve çantaya tıktırdım. Ayrıca Samara'yla Meksika'da aldığımız silahın ve pembe inci saplı stiletto bıçağımın da orada olduğundan emin oldum. Bir daha düşündüm ve bıçağı kaptığım gibi kot pantolonumun arka cebine koydum, böylece ona çabucak ulaşabilecektim.

Sonra oturma odasına geçtim ve kolumu şöminenin üzerinde gezdirerek en sevdiğim uğurlu Happy Meal oyuncaklarımı çantama attım. Gerçi küçük plastik oyuncakların bana henüz pek şans getirmediğini itiraf etmeliyim. Etrafıma son bir kez baktıktan sonra arabamın anahtarlarını aldım ve kapıyı açtım.

Ve dehşet içinde çılgılık attı.

CHAPTER 13

Y*elena*

Vücudumdaki her içgüdü alarma geçti. "Hayır!"

Kapıyı çarpmaya çalışırken çığlık attım.

Damien bana engel olmak için ayağını eşikten içeri itti.

Buna rağmen yine de kapıyı çarpmaya çalıştım. Kapı sekerek tekrar açıldı. Geriye doğru birkaç adım attım.

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım. "Sonunda beni nasıl buldun?" diye sorarken sesim çatallaştı.

Bana göz kırptı. "Yetenekli olan tek kişi sen değilsin, Malyshka." Çenemi yukarı kaldırarak titrek bir nefes aldım. "Gitmeni istiyorum." "İyi dinle, Yelena. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, bu yüzden iyi bir ve benimle gel ve bana daha fazla sorun çıkarma." Başımı salladım.

Damien iç çekti. "Anlaşılan bana hayır dediğinde ne olduğunu hatırlamıyorsun."

Oh, hatırladım.

Ne olduğunu çok net hatırlıyordum. Çantamı bırakıp dairenin derinliklerine doğru koştum. O da beni takip etti.

Koridorda hızla ilerleyerek yatak odasına girdim ve kapıyı çarparak kapattım. Kilitledikten sonra, önündeki ağır büroyu itmek için döndüm.

Kapı menteşelerinde takırdarken yüksek bir gümbürtü duyuldu. Kırmaya çalışıyordu.

Büroyu daha sert ittim. Yavaşça halının üzerinde kaymaya başladı.

Bir başka gürültülü gümbürtü. Dayanıksız hafif kapı basınçtan bükülürken çerçeve parçalandı.

Büro sadece birkaç adım ötedeydi. Hayal kırıklığı içinde haykırarak dizlerimi büküm ve daha sert ittim.

Çok geç.

Kapı çarparak açıldı.

"Tsk. Tsk. Çok kötü bir kız oluyorsun, malen'kaya shalun'ya," dedi Damien alaycı bir tavırla, artık sadece bir menteşeden sarkan kapıyı itip odaya girerken. Siyah savaş botları, kargo pantolonu ve vücuda oturan uzun kollu gömleği onu eskisinden daha da tehditkâr gösteriyordu.

Onu gördüğümde beri üç yıl geçmişti.

Onunla ilgili her şey daha büyük ve daha korkutucuydu.

Adam çok büyüktü. Gerçekten kocaman. O kadar uzun ve omuzları o kadar genişti ki, ona uyacak kıyafetleri nasıl bulduğunu hayal bile edemiyordum. Ve gerçekten, *gerçekten* ona uyuyorlardı. Aşağı bakmamaya çalışırken dudağımı ısırdım.

Ve dövmeler! İsa, Meryem ve Yusuf! Artık daha fazla var gibiydi. Her iki kolunu da kaplıyorlardı. Hatta tişörtünün yakasının üzerinde birkaç yeni siyah girdap bile görebiliyordum, bu da oldukça büyük bir göğüs dövmesi anlamına geliyordu. Siyah saçları ve koyu renk gözleriyle Damien, Jason Momoa'nın kardeşi olabilirdi.

Yüzü daha köşeliydi ve ona sert, tavizsiz bir görünüm veriyordu. Tek sorun daha da seksi hale gelmesiydi. Bakışlarındaki sert parıltıda ve yaydığı kendinden emin kibirde bir şeyler vardı. Sanki üç yıl önce hâlâ bir yol ayrımındayken, şiddet dolu hayatının gerçekliğine alışmış ve onu benimsemiş gibiydi.

O da beni değişmiş bulacaktı.

Üç yıl önce, mücadelem tamamen kabadayılıktan ibaretti; onun sert bir sözü ya da bakışıyla kolayca devrilen dayanıksız bir iskambil kağıdından ev. Korkumu ve acımı gizlerken sert bir dış görünüme bürünmüştüm. Artık öyle değil.

Annesinin ölümünden sonra ona yük olan *işe yaramaz bir velet* olmanın bedeli olarak üvey babasından yumruk yiyen o kız değildim. Ben

Son birkaç yılda büyük ölçüde büyüdüm ve artık kendime verdiğim değeri biliyordum. Bağımsız ve güçlüydüm ve hayatta kalmak için kimseye ihtiyacım yoktu.

Stiletto bıçağıma uzanırken çığlık attım. "Benden uzak dur." Bir düğmeye basarak, keskin, dört inçlik bıçak dışarı fırladı.

Damien ellerini kaldırdı. "Yelena, bebeğim. Beni dinle. Seni korumak için buradayım."

"Sana inanmıyorum!"

Hayır. Damien intikam için buradaydı. Öyle olmalıydı. Tüm parayı alıp kaçtığım ve onu İtalyanlarla ve Kolombiyalılarla yüzleşmek zorunda bıraktığım için kızgındı. Suç ortağımın kardeşinin müstakbel gelini olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Eğer ben, param ve kaynaklarım olmasaydı Samara asla kaçamazdı, üç yıl boyunca Ivanov ailesinin elinden bir adım bile kurtulamazdı. Sonunda tuzağa düşmüştük. Tek bildiğim, Samara'nın Gregor'la yüzleşirken benden daha kötü bir durumda olduğuydu.

Bu çok

kötü.

Çok kötü.

Ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Bıçağıma kaldırarak Damien'ı tehdit ettim. "Bir adım daha yaklaşırsan yemin ederim seni öldürürüm."

Güldü.

Piç herif güldü!

"Gerçekten çok sevimlisin ama bir sincap kadar tehditkârsın." Görünüşe göre Damien ve Gregor, sincapların nasıl

Samara ve ben son üç yılımızı geçirmiştik. Belli ki Meksika'da eğitim için harcadığım zamanı bilmiyordu, yoksa tehdidimle alay etmezdi.

Samara unutmaya ve kendini resme kaptırmaya çalışırken, ben farklı bir yol izlemiş, bulabildiğim kadar çok kendini savunma dersi almıştım. Kendini darbelere karşı koruyamayan, dayak yemiş o genç kız değildim. Artık değildim. Ve bir daha hiç kimse bana üstünlük sağlayamayacaktı.

Stiletto isabetli bir fırlatma bıçağı değildi. Bıçak çok ince ve sapı çok ağırdı ama tek seçeneğim buydu.

Gözlerimi Damien'dan ayırmadan sol ayağımla bir adım geri attım ve bıçağı avucumun içinde çevirerek ağzından tuttum. Kolumu kaldırarak göğsüne nişan aldım ve bıçağı kavrayışımı serbest bırakarak öne doğru savurdum. Sapın ağırlığı bıçağı aşağı doğru kavislendirdi.

Damien'in böğrüne batışını izledim. Yarasına bakmadan önce yüzünde şok ifadesi belirdi.

Anı yakalayarak banyo kapısına doğru koştum ve kapıyı çarpıp kilitledim. Banyo, dolap olarak kullandığım diğer yatak odasıyla bağlantılıydı. Damien'in öfke dolu kükremesini ve peşimden koşarken devrilen çalışma masasının sesini duyabiliyordum. Dönüştürülmüş yatak odasına doğru koşarken, ilerlemesini yavaşlatmak için birçok tasarım kıyafet rafımı kasten yere fırlattım. Damien'in büyük savaş botları tarafından çiğnenmek üzere yere saçılmış olan Prada, Dior ve Chanel elbiseleri ve ayakkabıları için bir an pişmanlık duydum.

Omzumun üzerinden bir bakış atarak, adımlarını koridora doğru geri çekmek yerine beni banyoya kadar takip ettiğini söyleyebilirim. Düşen rafların üzerinden geçerken küfrettiğinde aslında gülümsedim.

Oturma odasında sağa sola baktım. Sağda ön kapı vardı.

Bunu beklerdi. Sola döndüm.

Balkon kapısını açarak bir ayağımı eşikin üzerine koydum.

Güçlü bir kol ortama dolandı ve beni daireye geri sürükledi.

Yardım çığlığım onun avucuyla kesildi.

Damien kulağıma, "Bu küçük numaranın bedelini ödeyeceksin, malen'kaya shalun'ya" diye fısıldadı.

Savunma eğitimimi hatırladım. Ayaklarımı genişçe dikerek, bükülmüş kollarımı yukarı kaldırdım ve tutuşunu kırdım. Eğilerek vücudumu önce sağa sonra sola döndürdüm ve dirseklerimle yanlarına vurdum. Bu dikkat dağıtıcı hareketle bacaklarımın arasına uzandım ve bacağını yakalayıp çektim.

Dengesini kaybeden Damien yere düştü ve ben tekrar koşmaya başladım. Minderlerin üzerine çıkarak kanepenin arkasından atladım ve ön kapıya yöneldim. Tam kapı koluna uzanıyordum ki ben de yere düştüm.

Geriye dönüp baktığımda Damien'in elini bileğime dolamış olduğunu gördüm. Onu tekmeleyerek kurtarmaya çalışırken, hâlâ ön girişte duran çantama uzandım. Damien tekmelerimi savuşturup vücudunu benimkinin üzerinde hareket ettirmeye başladığında, elim yan cebe gitti.

Sonunda parmaklarım tabancamın kabzasının üzerine kapandı.

Damien üzerime eğilirken homurdandı. "Vazgeç bebeğim. Artık benimsin."

Tepkim silahı kaldırmak ve horozu indirmek oldu.

Damien hafifçe geri çekildi, gözleri elimdeki silaha kaydı. Altından sıyrılarak sırtımı duvara dayayana kadar yerde ilerledim.

Silahı önümde tutarak, "Hiç sanmıyorum," diye alay ettim.

Koyu renk gözleri kısıldı. Boğuşmalarımız sırasında tişörtünün yakası yırtılmıştı. Omzundan geçip boynuna doğru ilerleyen bir dövmenin karmaşık desenini görebiliyordum. Gözlerim orta kısmına indi. Siyah gömleği, ona verdiğim bıçak yarısından akan kanla ıslanmıştı.

Silahımla işaret ederek, "Kan kaybından öleceksin" dedim. Sırıttı.

"O kadar da şanslı değilsin. Sadece bir sıyrık."

İkimizin de ne kadar çılgın görüldüğünü hayal edebiliyorum. Güzel dairem tamamen darmadağın olmuştu. İkimiz de yırtık, kanlı kıyafetlerle koridorunda yerde oturuyorduk. Ve ben de ona doğrultulmuş bir silahla.

"Bu bir Smith & Wesson 38'lik mi?" diye sordu sanki saat soruyormuş gibi rahatça.

Kaşlarım çatıldı, bir tuzak seziyor ama ne olabileceğini bilmiyordum. "Evet. Neden?"

Göz kırptı. "Aferin kızıma. Akıllıca bir silah seçimi. Çok güvenilir. O benim de en sevdiğim silah. Bir başka ortak noktamız daha var."

Başka bir şey daha.

Aklıma bir ömür önce arabasında Rachmaninov'un İki Numaralı Piyo Konçertosu'nu dinlediğimiz o geceyi getirdi. Daha sonra ne olduğunu hatırlatmama gerek yoktu. O anlar üç yıl boyunca her gece rüyalarıma girmişti. Elbisemin eteğini acımasızca yukarı kaldırıp beni tokatlarken elinin verdiği his. Bunu ne kadar tahrik edici bulduğumun şoku. Bacaklarımın arasında beni ilk gerçek orgazmıma götüren dilinin hissi. Gözlerimi kapatırsam, saat beş yönündeki gölgesinin iç uyluklarıma sürtünmesini hâlâ hissedebiliyordum. Nefesinin sıcaklığını hala amımda hissedebiliyordum.

Bu düşüncelerden sıyrıldım.

Unutmamalıydım; Damien artık Nadia'nın seksi ağabeyi değildi. Yıllardır peşimde olan adamdı.

Yarış pisti planlarımla neden olduğum ve olmaya devam ettiğim sorunlar yüzünden intikam almaya kararlı bir adam. Ama daha da önemlisi, kardeşi Samara'yı evlenmeye zorlamadan önce onu kaçırarak ailesini utandırmamdaki rolümden dolayı.

Tamamen arkadaşsız değildik. Yıllar boyunca kardeşlerin bizi bulma konusunda ne kadar takıntılı olduklarını birçok kez duymuştuk. Gregor'un, babasıyla annesinin kararlaştırdığı evlilik sözleşmesini sonuçlandırmak için ne kadar takıntılı olduğunu.

Bu bir aile onuru ve saygı meselesiydi ve herkes bir Rus'un onuruna yapılan bir saygısızlığı asla unutmadığını ya da affetmediğini bilirdi. İntikam ve cezalandırma işleri yoluna koymak için tek seçenektir. Damien sadece ve sadece tek bir şey için buradaydı.

İntikam.

Lakabını hatırlamak zorundaydım. İblis Damien. Şeytanın cazibesine ve aynı zamanda şiddet ve kötülük eğilimine sahip olan adam.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

Damien kımıldadı. Sertçe nefes aldım ve silahımı kaldırdım. Sırtını karşı duvara yaslamak için yavaşça hareket ederken ellerini kaldırdı. Bu hareket küçük bir kan fışkırmasına neden olurken yan tarafına baktı ve ağzı buruştu. "Bu bir Varvatos'tu."

Tişörtünün tasarımcısını bilmesinden ya da pahalı tasarım tişörtler satın almasından etkilenmeyi kesinlikle *reddettim* - ben etkilensem bile. Dış görünüşüne önem veren bir adamda çok seksi bir şeyler vardı.

Çenem meydan okurcasına yukarı kalktı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Damien elini saçlarında gezdirirken iç çekti. "Evet bebeğim, gidiyorsun."

"Unutuyor musun? Silahı olan benim!"

Piç kurusu gülümsedi. "Daha önce hiç bir kadınla Rus ruleti oynamamıştım. Eğlenceli olabilir."

Silahı kavrayışımı ayarlayıp birkaç santim daha yukarı kaldırırken tehdit ettim. "Bu bir oyun değil, Damien. Buradan hemen çıkmama izin vermezsen tetiği çekeceğimden bir an bile şüphe etme."

Yapar mıydım?

Gerçekten tetiği çekebilir miydim?

Gerçekten göğsüne bir kurşun sıkabilir miydim?

O muhteşem safir mavisi gözlerindeki ışığın söndüğünü görmeye dayanabilir miydim?

Aman Tanrım.

Neden gitmeme izin vermiyor?

Sanki içimden geçenleri okuyormuş gibi, "Beni vurmak zorunda kalacaksın, çünkü buradan sensiz ayrılmayacağım" diye uyardı.

Dişlerimi sıkarak karşılık *verdim*: "Gerekirse seni öldürürüm." Yüz hatlarında bir sempati ifadesi belirdi.

Hayır. Bu bir tuzaktı. Sakın kanma. *Şeytan Damien*. Onun cazibesine kapılma. O sempatik biri değil. İntikam peşinde koşan soğukkanlı bir katildi. Bunu unutma, kendimi tekrar tekrar uyardım.

Lanet olsun. Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki? Neden bira göbeği ya da kel bir noktası yoktu? Ya da en azından benden daha kısa olamazdı! Neden uzun boylu, kaslı, yontulmuş yüz hatları ve tüm o seksi dövmeleleri olmak zorundaydı?

"Samara sende mi?"

Sorumu duymazdan gelerek, "Burası neden çamaşır suyu gibi kokuyor?" diye sordu.

Sorusunu duymazdan gelerek, "Cevap ver, Samara sende mi?" diye sordum. Damien bana doğru ilerledi.

Silahı kaldırdım.

Öfkeyle, "Şu şeyi kaldırır mısın?" diye çıkıştı. "Hayır!"

"Kahretsin," diye küfretti bana doğru hamle yaparken. İrkilerek tetiği çektim.

CHAPTER 14

Y*elena*

BOŞ BİR TIKIRTI.

Hiçbir şey.

Damien bacaklarımı tuttu ve beni kendine doğru çekerken iyice açtı. Sırt üstü yatarken tetiği tekrar çekmeyi denedim.

Boş bir tıkırtı.

Hiçbir şey.

Sonra tekrar.

Namluyu iri yumruğuyla kavrayan Damien, gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadan, "Dolu değil," dedi.

Bir çığlık atarak, göğsüne yumruğumla vururken silahı elinden almaya çalıştım.

Silahı ulaşamayacağı bir yere fırlatan Damien iki bileğimden tuttu ve kollarımı başımın üzerine kaldırdı. "Beni dinle!"

Yine de mücadele ettim.

Damien küçük bileklerimi bir elinin içine alarak yer değiştirdi. Sağ eliyle göğsümü avuçladı.

Anında durdum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu daha iyi," diye y a t ı ş t ı r d ı elini indirip tüm ağırlığıyla kavrarken. O anda, kalçaları amcığma sürtünmeye başladı.

açık kalçalarımın arasındaki pozisyonundan yararlandı. Sert aletin tehdidini karnımda hissedebiliyordum.

Başparmağının ucunu haince dikleşmiş meme ucuma sürterek sesini sert bir homurtuya indirdi. "Konuşabiliriz ya da sana açıkça hak ettiğin sikişi yaşatabilirim."

Ağzım şok içinde açıldı. Kendimi toparlayarak, "Bu ne cüret?" diye mırıldandım.

Damien gülümsedi. "Göreceksin bebeğim, sen söz konusu olduğunda her şeye cesaret edebilirim."

Bu gerçek değildi.

Ciddi değil. Benimle işbirliği yapmak için numara yapıyor. Geçen sefer seni nasıl kandırdığını hatırlıyor musun? Seni gerçekten arzuladığını düşündürerek. Hepsi sadece bir rol. Samara'yı düşün.

"Samara Gregor'la birlikte. O güvende ama buradan gitmemiz gerek. Eğer ben seni bulduysam, Kolombiyalılar da bulmuştur. Her şeyi berbat ettin, bebeğim. Bir düzen içinde çalışmaya başladın. Büyük şehirlerde büyük yarışlara katıldın. Senin buraya gelmeni bekliyorlardı."

Sikeyim.

The Sham Stakes.

O haklıydı. Riskimi azaltmak istemiştım, bu yüzden sadece gerçekten büyük yarışlara katılmaya başladım. Ancak bunu yapmak için, biletleri küçük, önemsiz bir bahis merkezinden daha hızlı bir şekilde nakde çevirebilecek nakit paraya sahip büyük bir şehirde olmam gerekiyordu. Sham Stakes sezonun ilk büyük yarışıydı ve iki gün içinde gerçekleşecekti. Yarış için Chicago, New York ya da Los Angeles'ta olacağıma dair kolay bir bahis vardı.

Çenemi yukarı kaldırarak eski kabadayılığımı denedim. "Sen bir yalancısın."

Damien yanağımı okşadı. "Ben pek çok şeyim bebeğim, ama yalancı bunlardan biri değil. Yalan söylemek acınası bir zayıflık belirtisidir."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır. Bunların hepsi ayrıntılı bir intikam planı."

"Değil ama buradan defolup gitmemiz gerekiyor. Tehlikedesin." "Nereden biliyorsun?"

"Şu anda bu konuya girecek zamanım yok."

Gözlerimi indirdim. Tüm planlarıma rağmen bizi nasıl bulduğunu sormak istiyordum ama dilimi tuttum.

"Seni güvenli bir yere götürmeliyim."

"Peki ya Samara?"

"Sana söyledim, Gregor'la birlikte."

Alay ettim. "Gerçekten beni kurtarmak için burada olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Neden?"

Damien ilk başta cevap vermedi. Sadece sert bir bakışla beni delip geçti. Yanağımı okşayarak sonunda şöyle dedi: "Beni büyülüyorsun. Zeki belalı ile savunmasız bebeğin sarhoş edici bir karışımısın. Benim malen'kiy padshiy meleğim."

Onun küçük düşmüş meleği.

Onun gibi bir iblis tarafından takip edilmem uygun olur.

Belalı bir babydoll. Lanet olsun, sanırım bu şimdiye kadar aldığım en iyi iltifat değildi.

Yalan olması çok kötü.

Ona inanmadım. Ona inanamazdım. Tehlikede olan çok şey vardı.

Uzaklaşmam gerekiyordu. Yüzüne bakarken kendi baştan çıkarma taktiğini hatırladım. Tereddüt edersem böyle riskli bir plandan vazgeçeceğimi bildiğim için harekete geçtim.

Eğilip onu öptüm.

İlk başta sadece dudaklarımız masumca buluşuyordu. Sonra Damien devraldı.

İki eliyle başımı kavradı ve öpücüğünü derinleştirdi. Dili benimkini almak için içeri girdi. Tadı nane ve viski gibiydi. Vücudunun ağırlığı benimkine baskı yapıyordu. Onun tarafından tamamen ele geçirilmiş hissetmemek çok zordu. İçgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırıp ereksiyonuna doğru ittim.

Onay hırıltısı aramızda yankılandı.

"Tanrım, Yelena. Hemen içine girmem lazım," diye homurdandı Damien kotumun fermuarına uzanırken. "Seni sikimin etrafında hissetmek için sonsuza kadar bekledim."

Vücudu belli bir açıyla eğilmişken, onu sırt üstü yatırmak için tek yapmam gereken kalçalarımı döndürmektir. Şimdi onun zayıf kalçalarına binmişim. Sikini kalçalarımın arasına bastırdı.

Ona baktığımda, sert hatlı, yakışıklı yüz hatları bir kez daha dikkatimi çekti. Gözleri o kadar koyu safir mavisiydi ki neredeyse siyah görünüyorlardı. Güçlü çenesi ve köşeli profili ciddiyetleri içinde zarifti. Yüzünden kalın kaslı vücuduna kadar bu adamın her santimi *benimle uğraşma* diye bağıırıyordu.

Yapmayı planladığım şeyin tam olarak bu olması çok kötü.

Eğilerek dizlerimin üzerinde yükseldim. Fısıldayarak sordum, "Beni istiyor musun?"

Damien nefesini içine çekerken dişlerini gösterdi ve "Tanrım evet, bebeğim" diye haykırdı.

"Çok kötü."

Tüm ağırlığımı sağ dizime verdim ve sol dizimi kaldırdım, ancak hala kanayan bıçak yarasının üzerine indirdim.

Damien'in vücudu acı içinde inlerken döndü ve kıvrıldı.

İri bedeni ön kapıyı kapatınca bir kez daha balkona doğru koştum. Kapı aralığından geçerek ferforje korkuluğun üzerinden atladım ve gider borusuna tutundum. Damien balkona ulaştığında ben çoktan en az bir kat tırmanmıştım. Korkuluğu kavradı ve ikimizin de ağırlığını taşıyamayacağını fark etmeden önce tahliye borusunu inceledi.

Benim dairemde kayboldu.

Hiç şüphesiz binamda çatı girişini aramak için yarıştığını biliyordum. Umarım o bulana kadar ben gitmiş olurum.

Binanın tepesine ulaştığımda bacağımı tuğla kenarından çatıya doğru salladım. Etrafı taradım ve Damien'in hâlâ içeride olduğunu gördüm. Yangın merdiveninin demir merdivenine uzandım. Paslanmış metal yerinden oynamıyordu. Kenara tehlikeli bir şekilde yaklaşarak iki elimle en üst basamağa uzandım ve tüm gücümle aşağı doğru ittim ama yere kaymadı.

Çatıdaki metal kapı duvara çarptı. Zamanım tükenmişti.

Damien buradaydı.

Omzumun üzerinden baktığımda, uzun boylu figürünün bana doğru gürlediğini gördüm. Binanın kenarına doğru eğildim ve belki de kayarak inebileceğim bir tahliye borusu aradım. Tehlikeli ve pervasızcadı ama çaresizdim. Filmlerde bunu yaptıklarını görmüştüm, neden olmasındı? Bana ulaştığında bacağımı korkuluğun üzerinden sallamıştım.

Bir kolunu arkadan belime doladı, eli boğazıma gitti. Kulağıma fısıldarken başımı omzuna yaslamak için geri çekti, "Şu anda çok korkmalısın, malen'kaya shalun'ya, çünkü seni gelecek haftaya kadar nefretle becereceğim."

CHAPTER 15

*D*amien

Lanet olsun, Şu anda çok kızgındım. Bu kadın beni çileden ıkarmadıysa lanet olsun.

Üç yıl hiçbir Şeyi değiştirmemişti. Hâlâ inatçı ve pervasızdı. Onu öldürecek tehlikeli durumlara aptalca balıklama atlıyordu.

Aynı zamanda, üç yıl onu güzel bir kızıdan şaşırtıcı derecede güzel bir kadına dönüştürmüştü. İnce vücudu biraz yumuşamış, kıvrımlarına bir erkeğin elleri için yalvaran bir gürlük vermişti. Hâlâ aynı muhteşem sarı saçlara sahipti, ama tek bir uzun parıltılı uzunluk yerine kat kattı. Artık kalp şeklindeki yüzünü daha iyi çerçeveleyen bir bukleler ve dalgalar cümbüşüydü.

Değişim en çok gözlerindeydi.

Sayısız kez, yanlış hatırladığımı düşündüm. O kadar parlak bir mavi olamayacağını düşündüm. Ve haklıydım. Daha parlaktılar. Mavi bir denizin içinde parıldayan küçük altın parçacıkları onları ışılatıyordu. Umutsuzca, onlara bakmak ve sikimi içine sokarken daha derin bir maviye dönüşüp dönüşmeyeceklerini görmek istedim.

Ona şaplak attığımda verdiği tepkiden sert oynamayı sevdiğini anlamıştım. Yelena gibi bir kız yatakta misyoner sikişiyle tatmin olmazdı.

Bundan eminim. Hayır, benim kızım bir kanepenin arkasına atılmak ve ben saçlarını çekerken arkadan sertçe becerilmek isterdi.

Kızım benim.

Evet, bu doğru.

Benim.

Onu o kadar uzun süre öyle düşünmüştüm ki, benimle dövüştüğünde neredeyse şok olmuştum. Artık benim olduğunu bilmediğini unutmuştum. Onu karım yapmak istediğimi bilmiyordu. Bunu yakında düzeltmem gerekecekti. Hiçbir erkek Yelena gibi bir kadının kaçmasına izin vermemeliydi. En azından akıllı bir adam.

Ama şu anda Yelena'ya olan ilgim, onu becermek ve benim yapmak istememin ötesinde, bu yarış pisti planlarını nasıl yürüttüğüne dair gizemdi. Bu bilgiyle belki de ona yönelik Kolombiyalı tehdidini etkisiz hale getirebilirdim. Onun eylemleri Samara'yı etkiliyordu ve Samara'yı etkileyen her şey Gregor'u etkiliyordu, bu da beni ve tüm girişimimizi etkiliyordu. Bu ölümcül bir domino oyunuydu.

Hem Yelena hem de Samara'nın güvende olması için tehdidin icabına bakılması gerekiyordu. Bu benim işimdi. Gregor şirketin önde gelen adamıydı. Ben ise gölgelerde çalışan ve kimsenin bize bulaşmadığından emin olan kişiydim. Gregor silah olarak bilgiye dayanırken, ben hem bilgiye hem de kas gücüne güveniyordum.

Üç yıl önce bir daha kimsenin ona zarar vermeyeceğine yemin etmiştim. Benim gözetimimde olmayacaktı ve bunda ciddiye dim. Benim olanı korudum.

Makyajla kapatmaya çalıştığı koyu mor çürüğü hatırladığımda yumruklarım hâlâ sıkılıydı. Bir kadınla biraz sert oynamak bir şeydi. Arada sırada sert bir şaplak atmaya bile razıyım ama bir kadını çekip yumruklamak benim kitabımda büyük bir hayırdı.

Ve şimdi onu kollarıma almıştım. Hayatta ve güvendedeydi ve umutsuzca beni tekmelemeye çalışırken bana mavi bir çizgi ile küfrediyordu.

Yer değiştirerek sertleşen sikimi ayarlamak zorunda kaldım. Tek düşünebildiğim, Yelena'nın minyon bedeninin kucağımda domaldığı ve ben onun o küçük kıçına şaplak atarken kıpkırmızı olduğuydu. O kadar küçüktü ki, bahse girerim tek elimle iki yanağını da kavrayabilirdim.

Yelena çırpınırken çığlık attı. "Seni sıçan piç! Bırak beni!" "Diz üstü bir terbiye dersine ihtiyacın yok mu senin?"

Bir an için durdu. Sonra elimden kurtulmaya çalışırken bir kez daha çırpınmaya başladı. "Bana bir daha şaplak atmana izin vermem için önce cehennemin donması gerek."

Onunla dalga geçmeye karar verdim ve elimi bıraktım.

Yelena hemen dönüp bana baktı. Ayaklarını genişçe dikmiş, ellerini kalçalarına dayamış ve uzun sarı saçları omuzlarının üzerinden vahşi bukleler halinde dökülürken, gerçekten kızgın bir Tinker Bell'e benziyordu ve bir o kadar da tehlikeliydi.

Ta ki 540 tekmeyle beni etkisiz hale getirmeye çalışana kadar.

Onu hayretler içinde izlerken neredeyse saatimi temizletecektim. Karmaşık bir dövüş sanatı olan zıplama tekmesini pek kimse başaramazdı. Vücut ağırlığınızı fırlatmanızı, tekme atmanızı ve vücudunuz 540 derecelik bir dönüş yaparken aynı bacak üzerine iniş yapmanızı gerektiriyordu. Kıvrak vücudunu yumuşak bir şekilde havaya kaldırışını izledim. Bir kedi gibi çatıya geri inmeden önce beli bükülürken bacakları bir daire çizdi. Yoldan çekilmek için zar zor zaman bulabildim.

"Böyle bir hareketi nereden öğrendin?"

Şirin çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Bilmek istemez miydin?"

Keskin bir kıskançlık bıçağı beni tam karnımdan vurdu. Bir adam. Başka bir adam ona öğretmişti. Muhtemelen çıktığı ve düzüştüğü biriydi.

Allah kahretsin. Onun gibi güzel bir kadına bunca yıl dokunulmamış olduğunu düşünmek aptalcaydı ama başka bir erkeğin ona elini sürdüğü fikri, onu bulup öldürmek için dünyayı parçalama isteği uyandırıyor. Onun tenine dokunan ya da o gelirken gözlerine bakan herkesi bu dünyadan silip atmaya yönelik sert, itici bir ihtiyaç vardı. Bu sadece ve sadece benim içindi. Nefes alan başka hiçbir erkeğin bu anıyla dolaşmasına izin verilmemeliydi.

Gözlerimi ondan ayırmadan zaten yırtılmış olan tişörtümü yırtıp attım. Gözlerinin göğsümde ve karnımda gezinmesini, bıçak yarasını görür görmez gözlerini kapatmadan önce takdir dolu bir bakışla izledim. Bıçak sadece bir santim kadar girmişti, hayati bir şeye isabet edecek kadar derin değildi ama iki inçlik bir yaraya neden olmuştu. Bir çizik. Kanaması çoktan durmuştu.

Pantolonumu çözerken yavaşça ona doğru yürümeye başladım.

Eğer ellerimi ona dokunan adamın, herhangi bir adamın boğazına dolayamazsam, öfkemi bir sonraki en iyi şeyle yatıştırıracaktım. Başka bir adamın onun bedenine dokunuşunun anısını kendi bedenimle silecektim.

Yelena geri çekilmeye başlarken elini uzattı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Binanın çatısındaki açık pozisyonumuza rağmen, muhtemelen saat sabahın üçü civarındaydı, bu yüzden kimsenin bizi gözlemlemesi olası değildi.

Zaten umurumda da değildi.

Kızım şu anda sikiliyordu.

Aramızdaki seksin zamanı çoktan gelmişti ve üç yıl önce onu dans pistinde kalçalarını sallarken ve saçlarıyla oynarken gördüğüm andan beri kesin bir sonuca varmıştık.

"Ne düşünüyorsun güzelim?"

İri mavi gözleri nefret ve arzusun tahrik edici bir karışımıyla yanıyordu.

Bir sonraki hamlesini o daha yapmadan biliyordum. Yelena topuğunun üzerinde dönüp çatının doğu tarafına doğru havalandığında, klima ünitesinin üzerinden atladım ve onunla yükseltilmiş duvar kenarında buluştum.

Vücudumun ağırlığı onu alçak tuğla duvara doğru bastırırken, sabahın erken saatlerindeki serin havada nefesi buğulandı. Saçlarından bir tutam yakalayarak başını geriye çektim. "Sertlikten hoşlandığını biliyorum bebeğim," diye boynuna doğru nefes alırken, elim kot pantolonunun bağını çözmek için önüne uzandı.

"Siktir git," diye karşı çıktı sıkılmış dişlerinin arasından, beni yerinden oynatmak için kalçalarını dışarı doğru zorlarken.

"Söz mü?" Hırladım.

Kıcı acıyla sertleşmiş sikime sürtünürken bu hareket beni daha da tahrik etti. Başparmağımın bir hareketiyle kot pantolonunun pirinç düğmesi açıldı ve ben de fermuarı indirdim. Parmaklarımın uçları külotunun yumuşak ipeğini hissedebiliyordu. Ne renk olduklarını görmek için sabırsızlanıyordum. Güzel, kadınsı bir pembe mi olacaklardı? Yoksa seksi bir kırmızı mı? Beni Yelena'ya çeken şeylerden biri de buydu. Masumiyet ve tecrübenin sarhoş edici bir karışımına sahipti. *Isıran bir oyuncak bebek.*

Elimi ince belinin etrafında dolaştırarak kot pantolonunun bol kemerini kavradım ve kıcının üzerinden aşağı doğru çektim.

Tanrım. İpek külotu soluk pembe renkteydi ve alt kısmının tam tepesinde minik beyaz bir fiyonk vardı.

Bacaklarını sıkıca kapalı tuttu, böylece kot pantolon sadece uyluklarının üst kısmına düştü. Önemli değil. Bununla kesinlikle çalışabilirim.

Avucumu sağ yanağının üzerine koydum. Dokunuşumla gözle görülür bir şekilde sıçradı.

"Neden iyi bir kız olup bacaklarını açmıyorsun?"

Keskin nefesi ihtiyacım olan tek cevaptı.

Saçlarını sıkıca kavrayarak vücudunu önce geriye sonra da aşağı doğru hareket ettirdim, böylece elleri duvarı kavrayarak belinden eğilmek zorunda kaldı.

Kolumu kaldırarak sağ yanağının alt kıvrımına bir tokat attım. Ses, sessizlikte sert ve çarpıcıydı.

Yelena haykırdı ama bunun gerçek bir acıdan çok şoktan kaynaklandığını biliyordum. "Bu ne cüret?" diye homurdandı arkasını dönüp bana bakmaya çalışırken.

Uzun sarı saçlarını tutmam onu engelledi.

Kıçına tekrar şaplak attım. Sonra tekrar.

Normalde tenini avucumun altında hissetmek isterdim ama kıçının üstündeki o güzel beyaz yayı görmek hoşuma gitmediyse ne olayım. Soğuk havanın okşadığı soluk teninde tüylerin diken diken oluşunu izledim. Onu yakında ısıtacaktım.

Daha fazla kaldiraç için sola kayarak, önce sol yanağına sonra sağ yanağına şaplak attım, hep aynı noktaya, kalçalarının hemen üzerindeki kıçının narin kıvrımına vurdum.

Yelena parmak uçlarına kalktı, çünkü yavaş yavaş yanan acının artmaya başladığını biliyordum.

"Bacaklarını açacak mısın?"

Tek tepkisi yumruğumu yakalamak ve saçındaki tutuşumu çözmeye çalışmak oldu. Bu ona savunmasız kıçına hızlı bir şekilde sert vuruşlar kazandırdı.

Yelena haykırdı. "Dur! Dur!"

"Nasıl durduracağını biliyorsun," diye cevap verdim, kalçaları elimin darbesinden kaçınmaya çalışırken aşağı yukarı zıplıyordu.

Kalçalarının üst kısımlarına odaklanmaya başladım ve teninin parlak, sıcak bir pembeye dönüşmesini izledim.

"Ah!" diye bağırdı. "İyi! Seni piç!"

Yelena kot pantolonu ayağına düşene kadar kalçalarını salladı.

"Tekmele onları." Emrim amaçladığımdan daha sertti, ama onun eğilmiş ve merhametime kalmış görüntüsü neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok becermek istememiştim.

Yelena, kıçına şiddetli bir tokat yemesine neden olan bir anlık tereddütten sonra itaat etti. Önce ayakkabılarını, sonra kot pantolonunu çıkardı.

Artık üzerinde sadece uzun kollu mor bir gömlek ve pembe külotu vardı. Onları görmek ne kadar hoşuma gitse de, külotun gitmesi gerekiyordu. Külotu vücudundan çekip çıkarırken küçük beyaz fiyonk avucumun içinde ezildi. Yumuşak ipeğin yırtıldığını duyduğumda ilkel bir tatmin duygusu yaşadım. Avucumun içinde toparlayarak burnuma doğru kaldırdım. Onun tahrik kokusunu alabiliyordum. Bunu biliyordum. Sert oynamam bebeğimin hoşuna gidiyordu. Yerleştirdim

arkasına geçtim. Saçlarını kullanarak başını geriye çektim ve "Şimdi bacaklarını aç" diye emrettim.

"Lütfen! Bunu neden yapıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun. Şimdi yap." Zaten sertleşmiş olan sikimi pantolonumdan kurtarıırken ben de karşılık verdim.

Yelena bacaklarını açtı.

İnce kalçalarının arasına uzanarak, iki parmağımı amının dikişi boyunca gezdirdim. Yumuşak dudakları ayrılana kadar ileri geri. Bir parmağımın ucuyla klitorisini hissederek içeri ittim. Çok az bir baskı uygulayarak küçük çıkıntıyı daireler çizerek ovuşturdum. Sırtını kamburlaştırdı. Daha sert ovuşturdum. Yelena bir iniltiyi bastırmaya çalıştı ama ben duydum. Elimi kaydırarak onun dar girişini buldum. Önce bir, sonra iki parmağımı soktum.

Kahretsin, çok sıkıydı.

Neredeyse çok sıkı.

Derinlerde bir yerde bir alarm zili çaldı, ama görmezden geldim.

Kalın sikimi kabul etmesi onun için acı verici olacaktı. Onu hazırlamak için parmaklarımı yavaşça içeri ve dışarı ittim, sadece girişinde, amının sıkılaştırıcı kaslarının yumuşamaya ve gevşemeye başladığını hissettim. Elimi daha hızlı hareket ettirdim.

Yelena bu kez iniltisini bastırmaya bile çalışmadı. Eli kalçalarının arasında hareket etti. Kendi klitorisini bulmadan önce parmaklarının uçları elime değdi ve hassas sinir demetini okşamaya başladı.

"İşte bu bebeğim, benim için gel," diye soludum sol omzuna doğru eğilirken. Vücudunu soğuk havadan korudum.

Çok şirin bir miyavlama sesi çıkarmaya başladı. Kedi mırıltısı gibi. Sikim kık yanaklarının arasına girdi. Kalçalarını geriye doğru salladı.

Üçüncü parmağımı soktum. Lanet olsun, çok sıkıydı. Yelena'nın nefesi kesildi.

Bir an daha bekleyemezdim. Elimi hareket ettirerek sikimi yumruk yaptım ve başını girişine yerleştirdim. Saçlarını serbest bıraktıktan sonra iki elimle dar kalçalarını kavradım ve yavaşça içeri ittim.

Haykırdı.

Dondum

kaldım.

Olamaz.

Bu mümkün değildi.

Kalçalarımı geriye kaydırıp hafifçe öne doğru iterken nefes almayı bıraktım. Yine geri itildiğimi hissettim. Gerginlik. Onun bariyerini

Maidenhead.

Yelena hala bakirdi.

Yüce İsa.

Soğuk bir şok ve ilkel bir sahiplenme duygusunun yoğun bir karışımı kanıma hücum etti ve başımı arkaya atıp aya doğru ulumak istedim.

Bu ona kimsenin dokunmadığı
anlamına geliyordu. Sadece ben.
Benimkini.

Ve ben de onun bekaretini bir çatıda lanet olası bir hayvan gibi almak üzere olan lanet olası bir vahşiydim.

Çekmeye çalıştım ama sadece ıslak sıcaklığının sikimin ucunu kavramasına odaklanabildim. Aşırı bir çabayla kalçalarımı geri çektim ve onun sıkı vücudundan çıktım.

Yelena öne doğru eğildi. Vücudunun üst kısmı çatı duvarının tepesine yaslandı. Nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalışırken parmaklarım derisine o kadar sert bastırıyordu ki uçlarındaki beyaz haleleri görebiliyordum.

Yelena eli klitorisine döndüğünde inledi. Bu beni şehvetten çılgına çevirdi. Bu artık seksle ilgili değildi. Ona şiddetle vurma isteğimi dizginledim. Onu sahipleniyordum.

Vücudu kamburlaşırken başı geriye eğildi. Dudakları yumuşak bir miyavlamayla açıldı.

Bacaklarının arasına uzanarak kontrolü ele aldım. Sağ elimle klitorisiyle oynadım, sonra sol elimi sikimin etrafına sarıp acımasızca okşarken iki parmağımı içine soktum. Her sallanma hareketinde kalçalarım onunkileri itiyordu. Duvarın tuğla kenarının karnının yumuşak derisini sıyrıyor olması gerektiğini biliyordum ama umurumda değildi. Bıçak yarasının yeniden açıldığını hissedebiliyordum. Solgun tenine damlayan küçük kıpkırmızı kan damlaları beni daha da kamçılıyordu. Elimini kaydırarak başparmağımla kanı bulaştırdım. Eski kültürlerin bir av ayini olarak deriye nasıl kan sürdüklerini düşündüm... avını başarıyla fethetmenin bir sembolü. Bakire kanı olmayabilirdi ama yakında olacaktı.

Bilmesi gerekiyordu.

Artık kontrolün bende olduğunu anlaması gerekiyordu.

Bekaretini henüz almamış olabilirdim ama bu artık benim olmadığı anlamına gelmiyordu.

Sikimi bırakarak, kendi orgazmını arttırmak için kıkına birkaç şaplak daha attım. Sonra tekrar yumrukladım. Toplarım sıkılaşıırken, kendi doruğunun seslerine tepki verdiğim için basınç arttı. Bir kükreme ile sırtının alt kısmına boşaldım. Cebimden külotunu çıkararak, nefesimi yavaşlatmaya çalışırken tenini ve sikimi silmek için kullandım.

Daha yeni boşalmıştım ve şimdiden sikimin sertleştiğini, daha fazlası için istekli olduğumu hissedebiliyordum. Elim onun vücudunun sıkı ve ıslak sıcaklığının yerini tutamıyordu. Ne yazık ki, bu onu güvenli bir yere götürüp uygun bir yatağı yatırana kadar beklemek zorunda kalacaktı.

O kalçaları tekrar ayırmak ve tatmak için sabırsızlanıyordum.... Bu düşünceyi asla bitiremedim.
Her şey karardı.

CHAPTER 16

Y*elena*

ONA BİR TUĞLA İLE VURDUM.

Aman Tanrım! Ona bir tuğla ile vurdum!

Damien sendeleyerek geri çekildi. Bir elini başına götürdü ve sonra parmaklarından damlayan kana baktı.

"Bana vurdun!"

Ellerim önümde çırpınırken açıklamaya çalıştım ama yapamadım. "Biliyorum! Özür dilerim! Sadece... BEN... BEN...."

Bütün bu durum çok boktandı. Tek bildiğim, onun bir katil olduğuydu! Samara şu anda onun arabasının bagajında bağlı olabilirdi. Peki onunla neredeyse seks yapmaktan nasıl zevk almış olabilirdim?

Hayır. Hoşuma

gitmemişti.

Bayılmıştım.

Vay anasını!

Beni yakalayışı ve kotumu yırtarcasına çıkarırken beni eğilmeye zorlayışı.

Kim yapar bunu??? Hiç kimse!

Bu sadece filmlerde ya da aşk romanlarında olur. Bugünlerde hiçbir erkek mağara adamı rutinini yapacak kadar cesur olamaz ama yine de... vay be.

Damien sosyal incelikleri umursamıyor gibiydi. Onun tek derdi bir kadını duvara fırlatmak ve onu anlamsızca becermekti.

O anda bekaretimi ona memnuniyetle teslim ederdim.

Doğru adam için sakladığımdan değil. Sadece son üç yıldır kimse bana uygun görünmüyordu. Bana yaklaşan her erkekte bir şeyler eksik gibiydi. Sonunda bunun ne olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kaldım... Hiçbir erkek Damien'la kıyaslanamazdı. Bana dokunmasını, bana hissettirmesini, *beni görmesini* istediğim tek erkek oydu.

Bu yüzden, eğer durmasaydı, ona tamamen teslim olacaktım. İsteyerek.

Gecenin bir yarısı, lanet bir çatıda, duvara karşı. Açık havada seks yapmamızın sebebi neydi?

Önce çardak, sonra arabası, şimdi de çatı. Hepsi yakın karşılaşmalar ama asla....

Ama aman Tanrım! Adamın parmaklarıyla yapabildiği şey buysa, onun sikiyle doruğa ulaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum! Kendime onun ağzıyla geçirdiğim o anın sadece ilk seferim olduğu için harika olduğunu söyleyip duruyordum ama yanılmışım. Onun yüzünden muhteşem olmuştu. Lanet olsun ona.

Bağırarak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Bana attığı şaplak yüzünden kığım hâlâ acıyordu. Onun iri, yaralı ellerinin pembe külotumu ellediği düşüncesi bile beni yeniden kızartmıştı. Bir erkek tarafından alınmanın çok tahrik edici bir yanı vardı. Onun uzman elleri tarafından alıkonulmak ve inanılmaz, akıl almaz bir orgazm yaşamak.

Sonra gidip ona bir tuğlayla vurmak zorunda kaldım.

Damien'in bana doğru bir adım atmasını ve kolunu uzatmasını izledim. Geri çekildim.

Yere yığıldı.

Çılgılığımı bastırmak için bir yumruğumu ağzıma götürerek hızla etrafıma bakındım. Her şey hâlâ sessiz görünüyordu. Çevredeki binaların hiçbirinin penceresinde ışık yanmıyordu. Yaklaşan şafağa rağmen burada hâlâ fark edilmemiş olma ihtimalimiz yüksekti. Yüzükoyun yatan bedenine doğru sürünerek yaşam belirtisi aradım. Kendi dairemi darmadağın ettikten sonra binanın çatısında bir ceset bırakmak olmazdı. O'Hare'e birkaç mil bile yaklaşmadan polisler peşime düşerdi.

Tereddütle, nabzını kontrol etmek için bileğini kaldırmak üzere uzandım. Bekledim.

Hiçbir şey.

Tabii ki nabzın nasıl kontrol edileceğini gerçekten bilmiyordum, bu sadece televizyonda yaptıkları bir şeydi.

Yanına gidip ayağımla onu dürttüm. Bir şey olmadı.

Çıplak ayağımın pedini yan tarafına yerleştirerek daha sert ittim. Vücudu kaydı ve sırt üstü yuvarlandı.

Damien inledi.

Hala hayattayım.

Kot pantolonuma uzanıp hızla giydim, sonra spor ayakkabılarımı giydim. Damien'a yan gözle bakarak yangın merdivenine doğru ilerledim ve tekrar çektim. Bu kez, paslı bir iniltiden sonra demir merdiven aşağıdaki kaldırıma doğru kaydı ve gürültülü, tıkırtılı bir çınlamayla durdu. Bu yol, apartman dairesine geri dönmeye çalışmaktan ve asansörde mahsur kalma riskinden daha hızlı olacaktı.

Aşağıya baktığımda, aşağıdaki sokağın beyaz kaldırımını görebiliyordum. Başımı öne doğru kaydırarak, her seferinde bir metal basamaktan aşağı inmeye odaklandım. Ayaklarım nihayet kaldırıma değene kadar bu hareketi tekrarladım. Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Güneş ufukta belirmeye başlamıştı bile. İnsanlar yakında hareketlenmeye başlayacaktı.

Brown hattına doğru ilerlerken yukarıdan bir bağırsı duydum.

Kafamı kaldırdığımda Damien'ın gölgede kalan silüetini gördüm. "Sakın kıpırdama Yelena. Ciddiyim," diye seslendi.

Birkaç adım attım.

"Bebeğim, o kıcı cezalandıracağım," diye bağırdı.

Sözleri beni heyecanlandırdı. Bu adamın damarına basmak beni çok etkilemişti. Daha önce beni alt edebilecek bir erkek bulamamıştım. Çok heyecanlıydı. Ne yazık ki, bunu daha fazla keşfetmek için burada kalamazdım. Şehirden gitmeli ve bir sonraki hamlemi düşünmeliydim. Damien, Samara'nın iyi olduğunu söylemişti ve aptalca bir nedenden dolayı ona inanmıştım.

"Önce beni yakalamalısın!" diye alay etmekten kendimi alamadım.

Koşmaya başladım. Brown Line Metra treni için Batı İstasyonu'na doğru ilerlerken ara sokaklara saparak Lincoln Meydanı'nın yerleşim bölgesinden zig-zaglar çizdim. Oradan Mavi Hat'a geçip

O'Hare Havaalanı. Bir araba çalabilirdim ama sabah kalabalığına karışsam daha iyi olurdu.

Ayrıca, içinde fazladan kimliklerim ve nakit param olan çantamı geride bırakmak zorunda kaldığım için cüzdanımı ve telefonumu kaldıracak bir hedefe ihtiyacım vardı. Uçağa binmem gerektiğinden, kadının en azından benimle aynı yapıda ve yaşta olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Metra istasyonuna vardığımda merdivenleri çıktım ve nefesimi yavaşlattım, kalabalığı tararken konsantre oldum. Yüzler denizinde doğru kişiyi arıyordum - mükemmel hedefi. Dikkati dağılmış birini. Telefonla mı konuşuyorlardı? İşe mi geç kalmışlardı? Hâlâ erkek arkadaşlarıyla yaptıkları bir tartışmayı mı düşünüyorlardı? Büyük bir proje için mi endişeleniyorlardı? Bu yüzlerinden ve yürüyüşlerinden belli olurdu. Bir süre sonra onu fark ettim. Diane von Furstenberg krep tulumu, korkunç mercan pembesi ve Balenciago deri çantası içinde minyon bir sarışın. Parası vardı. Birkaç doları kaçırmayı göze alamayan insanlardan asla çalmazdım.

Yaklaştım.

Çantasını karıştırırken telefonda biriyle tartışıyordu. "Annenin şehirde olması umurunda değil. Lanet olası annen yüzünden bu terfiyi mahvetmeyeceğim."

Büyük ikramiye.

Gözlerimi önümde tutarak onunla kesişmek için hareket ettim. Hizalandığım anda sağ ayağımı dışarı kaydurdum ve onu omuzladım.

"Hey! Dikkat et, sürtük!" diye bağırdı.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim! Dikkat etmemiştim, iyi misin?" Kolunu okşarken endişeliymiş gibi davranarak sordum. Sonra diğer elimi çantasına soktum.

"Ben iyiyim. Sadece nereye gittiğine dikkat et," diye homurdandı. Kapalı.

Cüzdanını cebime koyarken gülümsedim. "Alacağım."

Kadının cüzdanındaki parayı kullanarak bir Metra kartı aldım.

Atlayabilirdim

ama bu dikkat çekerdi. Trenlere doğru yürürken, yerdeki bir adamın spor çantasının üzerinde duran bir kot cekete göz attım. Büyük olacaktı, istediğim de buydu. Bedenimi gizlememe yardımcı olacaktı. Gergin bir şekilde bir sonraki trenin gelmesini beklerken etrafıma bakma dürtüsüne direndim.

Kapılar açıldığında ve birkaç sersem sabah yolcusu sarhoş bar müdavimlerine karıştığında, bir yer kapmak için içeri girdim ve iki tane daha kaydurdum

cüzdanlar ve bir cep telefonu. İtiş kakış arasında bir adamın beyzbol şapkasını düşürdüm ve aceleyle trenin diğer ucuna koştum, o trenin zemininde sayısız rastgele ayakkabı çiftinin arasında kayıp şapkasını bulmayı umarak ararken şapkasını taktım.

Başımı eğerek kapıların kapanmasına kadar geçen saniyeleri saydım, iri yarı, dövmeleli bir adamın izini bulmak için platformu taradım. Eğer şanslıysam, peşimi bırakırdı. Nedense bunun pek olası olmadığını düşündüm. Çantamı almadan gitmek zorunda kaldığımı biliyordu, bu yüzden muhtemelen bir ya da iki saat sonra her şey sakinleşirse geri döneceğimi varsayarak pusuya yatmıştı.

Yanılmış olması çok kötü.

Sonunda, kapılar yer değiştirirken bip sesi duyuldu. Kapılar kapandı ve bir sarsıntıyla tren öne doğru eğildi. Havaalanına doğru yola çıkmıştım.

Her şey yolunda giderse, en geç akşamın erken saatlerinde Montreal'de olurdum.

Bir kez daha Damien'ı düşündüm. Parmaklarını içime sokarken onun ağır, kaslı vücudunu. O anda bana sahip oluyordu. Dudağımı ısırdım.

Kahretsin, onu bir daha göremeyecek olmam gerçekten çok kötüydü.

CHAPTER 17

*D*amien

Onu elime geçirdiğimde, küçük boynunu sıkacaktım.

Hâlâ kanayıp kanamadığımı görmek için elimi alınma götürdüm.

Kanıyordu.

Bana bir tuğla ile vurdu... Bir tuğla.

Mercedes'imın direksiyonuna geçerek Yelena'nın taşıdığı sırt çantasını arka koltuğa fırlattım.

O'Hare'e koşuyordum. Eğer kızımı tanıyorsam, ülkeden kaçıyordu. Eğer uçağa bindiyse, izini bulmam aylar sürebilirdi. Hatta belki yıllar. Ama bulacaktım. Kafama hızlı bir tuğla yemek benden kurtulmak için yeterli değildi, hem de hiç.

Arabayı sürerken arka koltuğa uzanıp spor çantamdan yeni bir tişört ve yanımda taşıdığım küçük ilk yardım çantasını çıkardım. Küçük plastik kutuyu elimde hissederek kucağıma koydum ve kapağını kaldırdım, ardından kelebek bandajı bulana kadar yara bantlarını karıştırdım. Paketi dişlerimle yırtarak açtım ve dikiz aynasını kullanarak şakağımın tam saç çizgisine yerleştirdim. Bıçak yarası için daha sonra endişelenecektim.

Bir saatten kısa bir süre içinde bana bir bıçak yarası ve bir kafa yarası vermeyi başardı.

Gülümsedim.

Meydan okumayı severdim.

Tam o sırada cep telefonum çaldı. Arayan Gregor'du. Otoyoldaki seyrek Chicago sabah trafiğinde kolayca ilerlerken, arabamın müzik setine bağlamak için Bluetooth düğmesine bastım.

"Damien, orada mısın?"

"Evet. Her şey planlandığı gibi gitti mi?"

"Samara'ydı. Onu sanat müzesi etkinliğine götürdüm. Tekrar kontrolüm altına girdiği haberi hızla yayılmalı. Dimitri'yi gördüm. O ve Vaska birkaç saat içinde buluşmak istiyorlar. Önemli bir konu. Gelebilir misin?"

Boğazımı temizledim.

"Yapamam." "Yelena'yı yakaladın mı?"

Başımda hâlâ kanayan yaraya dokundum ve yüzümü buruşturdum.

"Üzerinde.

İlk iki yerde yoktu. Sonunda onu üçüncü yerde buldum." "Orada seninle birlikte mi?"

Durakladım. "O... benimle değil."

"Neden olmasın?"

"Kaçtı."

"Kaçtı mı? Ciddi misin?"

Sinirlenerek karşılık verdim. "Evet. Kaçtı."

"Aynı kızdan bahsediyoruz, değil mi? Küçük sarışın mı?" İçimi çektim. "Bana bir tuğlayla vurdu."

Gregor hiçbir şey söylemedi. "Gülmeyi kes."

"Gülmüyorum," dedi gülerek. "Sadece hayal etmeye çalışıyorum."

"Görünüşe göre, bir pislik ona ninja saçmalıkları öğretmiş olmalı. Son birkaç yıldır," diye homurdandım, hâlâ aynı kıskançlık duygusunu hissediyordum.

"Evet, eminim öyledir. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Samara'nın elinden almasaydım bana silah çekecekti."

"Yelena bana gerçekten silah çekmemiş olsaydı bu beni daha iyi hissettirirdi."

"Lanet olsun."

"Ve bir bıçak."

Gregor tekrar gülmeye başladı. "Belki de Yelena'nın sana birkaç dövüş dersi vermesini sağlamalısın."

Onun kardeşçe alayını görmezden gelerek, "Sanırım havaalanına gidecek. Ben de şimdi oraya gidiyorum. Ayrıca dairesine bir temizlik ekibi göndereceğim. Burası tren enkazı gibi. Meraklı bir komşunun polisi aramasına gerek yok."

"Kulağa hoş geliyor. Dimitri ve Vaska ile yapacağım toplantı hakkında sizi bilgilendiririm." Gregor durakladı. "Ve ah... Damien... sana birkaç adam göndermemi ister misin? Bilirsin işte. Koruma için?"

Telefonu kapatırken kahkahaları arasında "Siktir git," dedim.

O'Hare çıkışında indiğimde, turistler, polisler ve -sırf eğlence olsun diye- ulusal güvenlik ajanlarıyla dolu bir kalabalığın ortasında Yelena'yı nasıl çıkaracağımı düşünmeye başladım.

Radyomu açtım. Klasik müzik istasyonunda Aram Khachaturian'ın *Kılıç Dansı* çalıyordu, tam da kovalamacaya uygun bir eserdi.

Üç yıldır ilk kez kendimi sıcak hissediyordum. Sanki içimdeki derin ve soğuk bir şey çözülüyormuş, yeniden hayata dönüyormuşum gibi.

Avın heyecanı bir adamın kanını her zaman ısıtır, özellikle de okyanus renginde parlak mavi gözleri olan ateşli küçük şeytan meleklerin peşindeyse.

CHAPTER 18

Y*elena*

KAPILAR AÇILDI. Geride durup birkaç kişinin trenden inmesini bekledim, böylece aralarına karışabilecektim. Ayrıca, kalabalığı incelemek için biraz zaman istedim. Tek gördüğüm bavullu turistler ve dizüstü bilgisayar çantalı sinirli iş seyahatinde olanlardı.

Bu da bana bir bavul tedarik etmem gerektiğini hatırlattı. TSA, uluslararası uçuşlara bavulsuz gidilmesini şüpheli buluyordu. Ya da belki birkaç güneş gözlüğü alıp hıçkıra hıçkıra ağlayan, balayına yalnız giden terk edilmiş gelin rolüne bürünebilirdim. Bu birinci sınıfa yükseltme için de işe yarayacaktır. Ve genellikle insanların neden fotoğrafınızdaki gibi görünmediğiniz ve bagajınızın nerede olduğu gibi çok fazla soru sormasını engellerdi.

İki saat içinde bir uçuş olduğunu biliyordum. Sadece bir bilet almam, güvenliği geçmem ve uçağa binene kadar saklanmam gerekiyordu.

Trenden indim ve solumdaki çift yürüyen merdivene doğru yöneldim.

Güvenlikten geçer geçmez doğruca McDonald's'a gittim. Açlıktan ölüyordum. Belki şansım yaver gider ve Samara'yı orada görürdüm. Özellikle Samara'nın sabahın bu erken saatinde mocha içmek isteyeceğini biliyordum. Tabii Gregor'dan kurtulup uçmaya karar verdiyse.

Aklım bir kez daha Damien'a gitti. O kadar büyüktü ki! *Her* mümkün.

O korkunç ve zorba adamı düşünmeyi bırakıp odaklanmaya başlamam gerekiyordu.

Kapıya vardığımda... Bu
düşünceyi asla bitiremedim.
Her şey karardı.

CHAPTER 19

Y*elena*

Kollarımı hareket ettiremiyordum.

Paniklediğim için tenim ısındı ve nefes alışım hızlandı.

Aman Tanrım. Damien beni bu konuda uyarmıştı. Kolombiyalıların beni her an, güpegündüz bile kaçırabilecekleri konusunda.

Hatırladığım son şey havaalanındaki yürüyen merdivene doğru ilerlediğimdi ve sonra hiçbir şey olmadı. Her şey karardı. Beni kaçırın kişiye uyandığımı belli etmek istemediğim için başımı eğdim ve gözlerimi zar zor açtım.

Halıları ve bir yemek masasının ayaklarına benzeyen şeyleri görebiliyordum. Oturduğum yerde kıpırdandığımda tahta bir sandalyede olduğumu ve bileklerimin kelepçelerin sert metaliyle bağlı olduğunu anladım. Parmaklarımı hareket ettirerek sandalyenin arkasına dokundum.

Tamam, tamam. Panik yapma.

Sandalyeye kelepçelendiğimi

biliyorum. Bununla çalışabilirim.

Dikkatle dinledim.

Diğer odada biri hareket ediyordu. Başka bir şey duymak için kendimi zorladım.

Şarkı söylüyor gibiydiler ama kadın mı erkek sesi mi olduğunu anlayamadım. Daha çok mırıltı gibiydi.

Riske girerek başımı hafifçe kaldırdım ve odaya baktım. Yemek masasının üstünde bir Glock 9mm vardı.

Yani, yanımda bir silah vardı. Sadece bu kelepçelerden kurtulmam gerekiyordu. Kalçalarımı geriye doğru kaydırarak kıçımı sandalyenin millerine bastırdım.

Sağ elimin parmaklarını oynatarak cebime girdim ve orada sakladığım toka ve atacı aradım. Her kıyafetimin her cebinde bir toka ve bir atac vardı çünkü ne zaman kilit açmak isteyeceğinizi asla bilemezsiniz. Üvey babamın beni bir dolaba kilitletiği ya da ceza olarak kalorifere kelepçelemeye çalıştığı onuncu seferden sonra bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Parmak ucum tokenın ince metaline dokundu. Elime alana kadar yavaşça çektim. Başımı eğerek dinlemek için durakladım. Hâlâ uğultu ve cama çarpan metalin sesi vardı. Mutfak sesleri mi?

İki elimi kullanarak tokayı düzelttim. Küçük koruyucu plastik çıkıntı uçtan çıkana kadar başparmağımın tırnağıyla kenarını sıyırdım. Şimdi zor kısım geliyordu. Kelepçelerimi takırdatmamaya dikkat ederek, anahtar deliği için pürüzsüz metali yokladım. Bulduğumda, tel tokenın ucunu içeri yerleştirdim ve doksan derecelik bir açı oluşturmak için önce sola, sonra sağa doğru keskin bir şekilde bükтім. Daha sonra cırcırın serbest kaldığını hissedene kadar tokenın kenarını aşağı doğru ittim. Sol bileğimdeki kelepçenin çeneleri açıldı. Elimi serbest bırakarak kollarımı öne doğru uzattım. Kelepçeler hâlâ sağ bileğimden sarkıyordu ama bunu daha sonra halledecektim.

Ayağa kalkıp yemek masasının etrafında dönerken bileğimi yavaşça ovuşturdum. Silahlı elime alarak etrafı inceledim. Pencerelelere doğru yürüdüm, perdeyi kenara ittim ve dışarı baktım. Şehrin bu kısmını tanımıyordum ama en az yedi kat yukarıdaydım. Atlamak için çok yüksekti. Ocağın üzerindeki metal tavanın ıngırtısı beni tekrar mutfığa doğru hızla döndürdü.

Tek bir seçeneğim vardı.

Yemek masasının etrafından dolanarak mutfak olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerledim.

Kapının pervazından bakarken, sobanın önünde duran, üzerinde sadece kot pantolon olan iri yarı bir adam gördüm.

İki kolu da dövmelerle kaplıydı.

Orospu çocuğu!

Silahı kaldırdım.

"Dolu değil," diye şarkı söyledi Damien omzunun üzerinden. "Yumurtanı nasıl seversin?"

Sırf inat olsun diye tetiği yine de çektim. Yüksek bir ses çıkardı ama başka bir şey olmadı.

Damien döndü ve buzdolabına doğru yürüdü. "Şikayet ettiğimden değil ama bugün beni ikinci kez vurmaya çalışıyorsun..."

Bir kutu yumurta çıkararak ocağa döndü.

Yan tarafında küçük bir bandaj ve başında kelebek bandajı vardı.

Söyleyecek sözüm yoktu.

Bunun olduğuna inanamıyordum.

Ve onun inanılmaz, seksi, dolgun karnını bozan bandajlar yüzünden kendimi suçlu hissetmeyi kesinlikle *reddediyordum*.

Bana göz kırptı. "Tercihin yok mu? Çırpılmış, öyle. Hiç uyanmayacaksın sandım, sonra kelepçeleri ölülerini uyandıracak kadar takırdattığını duydum."

Hışımınla mutfığa girerken gözlerim kısılmıştı. İşe yaramaz silahı tezgâhın üzerine fırlatarak onunla yüzleştim. "Ne yaptın lan sen! Ben sesimi bile çıkarmadım!" Damien döndü. Parmağıyla burnuma vurdu. "Cinayete meyilli öfkene rağmen gerçekten çok tatlısın. Ve evet, eminim ki binadaki herkes senin o hoyratça dışarı çıkma çabanı duymuştur.

o kelepçeler."

"Dinle," dedim sağ kolumu kaldırıp onu işaret ederken. Bileğimden sarkan kelepçeler şingirdadı. Kolumu hızla yere indirdim. "Çırpılmış yumurtadan nefret ediyorum," diye homurdandım.

"Çok kötü. Şimdi uslu bir kız gibi otur da yemeğini ye," diye emretti ve başıyla iki kişilik küçük mutfak masasını işaret etti.

Önüme bir tabak yumurta ve hafif yanmış kızarmış ekmek koyarken isteksizce yerime oturdum. Damien yanımdaki koltuğa oturdu.

Çatalımla oynarken, "Ketçap var mı?" diye sordum.

"Ketçap mı?"

"Evet, ketçap. Bilirsin, kırmızı olan."

"Neden?"

"Yumurtalarımın üzerine koymak için."

"Kim yumurtasına ketçap koyar?"

"Ben! Amerikalılar!"

Damien Rusça bir şeyler mırıldanarak masadan kalktı ve buzdolabını karıştırdıktan sonra küçük bir şişe ketçapla geri döndü. Plastik şişeyi devirip yumurtalarımın üzerine bolca fişkırttığımda yüzünü buruşturduğunu gizlemeye bile çalışmadı. Sırf onu kızdırmak için normalde sevdiğimden daha fazla koydum.

Kendi çatalını eline alarak bana yan gözle baktı. "Bana şu Pick Six raketinden bahset."

Omuz silktilim. "Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi."

"At yarışları hakkında ne biliyorsun?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey
mi?" "Hiçbir
şey."

"Ama Ivanov'lar her hafta yarışlara büyük miktarlarda bahis oynarlardı. Üvey babamın bundan bahsettiğini duydım."

Omuz silktilim. "Para aklamak için uygun bir yol ama bu tür şeylerle ilgilenen muhasebecilerim var. Yarışlarda şike yapmaya hiç bulaşmadık. Çok dağınık ve acımasız. Üvey baban, diyelim ki, yarışları düzenlemekle ilgili olarak hizmetlerini serbest bıraktı. Bu benim emrim değildi. Biz sadece muhasebecilerin parayı temizlemesi için başkaları tarafından ayarlandığını bildiğimiz yarışlara bahis oynardık."

Başımı salladım ve ona abartılı bir göz kırptım. "Elbette...
muhasebeciler." "İğrenç yumurtalarını ye," diye takıldı.

Birkaç ısırık aldıktan sonra kahvemden bir yudum aldım ve yüzümü buruşturdum. "Aman Tanrım, bu çok tatlı."

Damien fincanı benden alıp denemek için bir yudum alırken, "Ne? Ben sevdiğim gibi yaptım," diye itiraz etti.

Ağır şekerli ve kremalı karışıma baktım. O kadar tatlıydı ki, sıvı açık ten rengindeydi. "Kahveni on altı yaşında bir kız gibi içiyorsun."

"Sen de yumurtalarını yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yiyorsun,"

diye göz kırparak karşılık verdi. Kahve fincanımı boşaltmak için ayağa kalktım. Bir tane daha doldurmak için cezveye uzandım ve açıkladım. "Pick

Six egzotik bahis olarak adlandırılır. Şuna kazanmak için arka arkaya altı yarışta kazananları seçmeniz
gerekir." "Ve bu zor mu?"

Başımı salladım. "Nadir bir durum."

Damien dönüp bana baktı, ben lavabonun yanında duruyordum. Bir kolunu sandalyesinin üzerine yasladı. Bu pozisyon, çıplak göğsünü ve güçlü, ağır dövmele kaslarını, sanki orada oturup kot pantolon giymiş korkunç bir gangster tanrısı gibi görünmüyormuş gibi rahatça sergiliyordu. "Nadir ama imkânsız değil. Bunları her yarışta sunmuyorlar mı?"

"Evet."

"Peki, bahislerinizde bu kadar çok kırmızı bayrak çıkaran şey neydi?"

"Açgözlülük ettim. Evden ayrılmak istiyordum ve paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden bir hafta içinde üç bahis oynadım. O ana kadar sadece sistemimi denemek için birkaç ay boyunca ara sıra bahis oynuyordum."

Bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için fincanımdaki siyah sıvıya baktım. Genelde tamamen siyah içmezdim ama bu sabah güçlü acılık beni toprakladı. Aklımı Damien'in etrafında tutmam gerekiyordu. "Öldüğünü duydum." Adını ya da neden kaçmak için bu kadar endişelendiğimi söyleme zahmetine girmedim. İkimiz de nedenini biliyorduk.

Damien boğazını temizledi ve kahvesine uzandı. "Geçmişte yaptığım bir hatayı düzeltiyordum."

Ne demek istediğinden emin değildim ama bu konuda daha fazla konuşmak istemediğimi biliyordum. Hayatımı üvey babam için yeterince harcamıştım. "Teşekkür ederim," dedim basitçe.

Başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Mesele sadece benim üç kez üst üste kazanmam değildi. Tek bir bahisçinin tek bir biletle kazanmasıydı."

Kaşları çatıldı. "Açıkla."

Masaya döndüm ve oturdum. "Pick Six'ler sayısız olası kombinasyon içeren karmaşık bahislerdir. Genellikle kumarbazlar paralarını bir araya getirip oynarlar. Neredeyse bir piyango bileti gibi görülür. Büyük bir kumarbaz havuzu, doğru kombinasyonu tutturup büyük kazanma umuduyla tonlarca kombinasyona sahip çok sayıda bilet satın alır."

Artık boş olan kahve fincanını masanın üzerinde döndürmeye başladı. Güçlü parmaklarının porselen kulpla oynayışını izledim. Dudağımı ısırdım, aynı güçlü ellerin sadece birkaç saat önce vücudumdaki hissini hatırladım.

Başını iki yana salladı. "Bu hâlâ İtalyanları ve Kolombiyalıları neden bu kadar kızdırdığını açıklamıyor. Üç farklı yarış pistine gittin. Güvenlik kayıtlarını izledim; bileti nasıl bozduğunu dikkat etmişsin. Gerçekten akıllıca oynadın. Tek hatan

ama bunların hiçbirinin o iki aileye iddia ettikleri gibi paraya mal olacağını sanmıyorum."

Planımı takdir etmiş gibi görüldüğü için gurur duydum.

Oturdum ve bir dakika düşündüm. Sonra dedim ki, "Pist havuzdan pay alıyor."

Yoğun bakışları bana döndü. "Ne?"

"Her yarışın sonunda, eğer kimse kazanmazsa, ki genellikle kimse kazanmaz, pist en üstten yüzde on beş alır ve kalan havuzu bir sonraki yarışa taşır. Eğer aylarca kimse kazanamazsa havuz gerçekten büyük olabilir."

Damien sandalyesine geri oturdu. "Her gün en tepeden kaymağını yiyor. Bu bulunan para. Bu iki aile o pistleri kontrol ediyor. Biz yarışları sadece ara sıra para aklamak için kullanıyoruz. İtalyanlar ve Kolombiyalıları için çok daha büyük bir gelir kaynağı. İlginç. Bahis algoritmanızla birlikte pistlerin kontrolünü ele geçirirsek...."

Vücudumu bir ürperti kapladı.

Gözlerindeki spekülatif ışık. Düşünceli ses tonu. Bana doğru meraklı bakışlar. Tüm işaretleri biliyordum. Bunu üvey babamda birçok kez görmüştüm. Erkeklerin, işlerine *yarayabileceğinizi* fark ettiklerinde size attıkları bakıştı bu.

Aptal kız.

Aslında Damien'ın beni önemseydiğine ve gerçekten korumaya çalıştığına inanmaya başlamıştım.

Diğerleri gibi beni de kullanmak istedi.

Artık bahisleri *neden* oynadığımı anladığına göre, *nasıl oynadığımı* da bilmek istiyordu. Asıl beceri burada ortaya çıkıyordu... benim yöntemim burada ortaya çıkıyordu. İtalyanlardan, Kolombiyalılarından ve hatta üvey babamdan daha iyi değildi. Hepsi benden bir şey istiyordu. Hayır! Damien daha kötüydü. Sadece bahis becerilerimi değil, vücudumu da istiyordu. Ve eğer ona izin veririm, yakında ruhumu da alacaktı.

Kaçmaya çalıştığım hayata geri dönebilirdim. Üç yıl önceki ilk kaçma içgüdüm doğrudu.

Damien Ivanov'dan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Bu sefer sonsuza dek.

Kaçmadan önce Samara'nın nerede olduğu hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Şansım yaver giderse, Gregor onu yakalayamadan kaçmayı başarmıştı ve çoktan Montreal yolunu yarlamıştı.

"Samara nerede?" Giriş yapmadan sordum.

CHAPTER 20

Y*elena*

Çatalını kaldırarak, "Kayıp mı?" diye sordu ve son yumurtasını ağzına attı.

"Gregor onun saçının bir teline zarar verirse, ikiniz de pişman olursunuz." Tehdidim tamamen palavraydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bırakın onu, kardeşini ve tüm Ivanov suç ailesini, ben bile ona karşı güçsüzdüm.

Damien eğildi ve parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırdı. "Bebeğim, iyi davranmak için gerçekten çok uğraşıyorum çünkü korktuğunu biliyorum ama sabrım bir yere kadar." Koyu renk gözleri tasmalı bir öfkeyle parlıyordu. Sinirlerine dokunmuştum.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye geçiştirdim gözlerimi indirip göz temasını keserken. "Ben korkmuyorum."

Mutfak o kadar sessizdi ki duvardaki saatin yelkovanının küçük tıkırtılarını duyabiliyordum. Garip sessizliği bozmaya çalışırken çatalımın dişleri porselen tabağa sürtünüyordu.

Sonunda konuştu. Sesi o kadar alçaktı ki daha çok gürleyen bir hırıltı gibiydi. "Demek istediğim, seni bu masaya fırlatmamı ve o daracık amcığına şaplak atmamı istemiyorsan, ben de kalın sikimi boğazına sokup, sen nefes nefese merhamet dilenene kadar... başını belaya sokacak sorular sormayı bıraksan iyi edersin."

Öfkesinin hiçbir uyarı olmadan nasıl alevlenebildiğine dair söylentileri hatırladım.

Demon Damien.

Az önce çizdiği canlı resim karşısında gözlerim büyüdü. Tehdit ettiği şeyi yapabileceği fikri uyluk kaslarımı gerdi. Çatıdaki halimiz gözümün önünden geçti.

Kükredim. "Sen tam bir Akrep burcusun."

Damien sandalyesinde arkasına yaslandı. Alnı şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Bir Akrep. Kasım ayında mı doğdun?"

Damien başını salladı. Yüz hatlarındaki ılımlı merak ifadesini görebiliyordum. Beni şımartacaktı ama ne kadar süre için?

"Ben de öyle düşünmüştüm. Akrepler çok yoğun burçlardır. Çok odaklanmışlardır. Ereksiyonu olan köpekler gibi... Yani kemikleri."

Damien gözlerini kasıklarına indirirken bir kaşını kaldırdı. Benimkiler de onu takip etti. Kot pantolonunun kumaşına bastıran ağır sikiğin dış hatlarını gördüğümde anında pişman oldum.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalye arkamdan yere devrildi. Sandalyeyi almak için eğildiğimde Damien'in sert bir nefes alışını duydum. Omzumun üzerinden baktığımda kıcıma baktığını fark ettim, muhtemelen beni en son bu pozisyonda gördüğü zamanı hatırlıyordu. Oh Tanrım.

"Bir... duş! Duşa ihtiyacım var!"

"Bebeğim, bunun için zamanımız yok. Henüz elimde somut bir şey yok ama Kolombiyalıların şehirde olduğundan ve seni arayacaklarından hiç şüphem yok."

"Lütfen," diye yalvardım.

Damien elini saçlarının arasında gezdirdi. Bir an için hayır diyeceğini ve tehdidini yerine getireceğini düşündüm. Evet diyerek beni şaşırttı. Dar ve çıplak koridordan geçerek ana yatak odasına gittik.

Sanki bir Ikea kataloğu fırlatılmış gibiydi. Sanki biri katalogdan yirmi üçüncü sayfayı seçmiş ve plastik demo odası bitkisine kadar göndermiş gibi.

"Burası senin evin mi?" Yargılamayı sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

Damien döndü ve bana kötü kötü baktı. "Cidden burada yaşadığımı düşünüyor olamazsın? Beni ne tür bir tatsız Neandertal olarak görüyorsun?"

Onu banyoya kadar takip ederken omuzlarımı silktim. Palmiye ağacı desenli duş perdesi ve pembe flamingo duvar kağıdıyla tuhaf bir Ikea slash I Love Florida teması vardı. Pembe kabarık klozet kapağına gülmek için ağzımı kapattım.

"Chicago'da *hassas* bir işimiz olduğunda ara sıra kullandığımız güvenli bir ev," diye açıkladı Damien, perdeyi kenara çekip suyu çalıştırırken dudaklarını bükerek.

İş. Onun için sadece buydum. İş.

Para kazanmak ve belki de arada bir sevişmek için kullanılacak bir araç. Bunu hatırlamam akıllıca olur.

Bana dönerek ellerini kalçalarına koydu ve "Soyun" diye emretti. Ne dediğini anlamam bir anımı aldı.

Sarkan kelepçeler takırdarken ellerimi sanki bakışlarına zaten açılmışlar gibi göğüslerimin üzerine koydum. "Ne?"

Sesi sessiz ve sakın olsa da içinde bir miktar kızgınlık barındırıyordu.

"Kıyafetlerini çıkar."

Başımı sallayarak geri çekilmeye çalıştım ama üzerime eğildi ve kapıyı kapattı.

"Fikrimi değiştirdim. Duş almak istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Çok geç. Bir tane alıyorsun. Hâlâ çatıdaki toz ve kirle kaplanmış durumdasın."

Kendimden utanarak bir elimi kirli kot pantolonumun üzerinde gezdirdim. Yine de itaat etmeyi reddettim.

Görünüşe göre tartışma havasında değildi, Damien beni tutmaya çalıştı. Çılgılık attım ve kapı koluna uzandım.

Vücudu beni içine çekti. Kahretsin, benden çok daha uzun boyluydu. Büyüklüğü ve cüssesi beni eziyordu. Kollarımdan tutarak başımın üzerine doğru çekti. Gömleğimin eteklerini yumruklayıp acımasızca çekip çıkarırken sert elini karnımda hissedebiliyordum. Kollarımı indirdi. Sütyenimin kopçasını çekerken göğüs kafesimin etrafında bir gerginlik vardı, o da banyo zeminine çarptı.

"Lütfen!" Ağladım.

Beni dinlemedi. Beni yüzüne çevirerek kot pantolonumu çözerken sert bakışlarını üzerimden ayırmadı. Sıcak parmak eklemlerinin serin tenime sürtünmesi, dokunuşundan kaçınmak için boşuna bir çabayla midemi emmeme neden oldu.

Bir adım geri çekilerek ağır kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çenesini sallayarak, "Şimdiye kadar ne yapman gerektiğini öğrenmiş olmalısın. Tekmele onları."

Elimin tersiyle yaşaran gözlerimi sildim. Yakalandığımı biliyordum. Banyoda silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Kahretsin, eğer kafasına bir tuğla indirmek onu yavaşlatmadıysa, lanet olası bir sabunluk ile vurmanın işe yarayacağından şüpheliydim. Tereddütle, sağ ayağımın baş parmağını sol spor ayakkabımın topuğuna soktum ve tekmeledim. Sonra aynısını sol ayağımla yaptım. Kot pantolonumu kalçalarımın çıkarmak için aşağı baktığımda kanı gördüm.

"Kan! Kanıyor!" Yan tarafımı ve sırtımı incelemek için döndüğümde haykırdım. Kurumuş kanın koyu kırmızı lekeleri soluk tenime karşı korkunç görünüyordu.

Damien sakince, "O benim kanım," dedi.

Gözlerim yan tarafındaki bandajlı yaraya gitti. Beyaz bandaj, derin bronzlaşmış ve mürekkeplenmiş tenine karşı sert görünüyordu. Çatıdayken parmaklarıyla o şeyi yaptığında üzerime kan bulaşmış olmalıydı. Hatırlayınca kalçalarımı sıktım.

"Oh," diye cevap verdim. Dudağımı ısırarak kot pantolonumu kalçalarımın sıyırdım. İpek külotumun daha önce çatıda bırakıldığını ve Damien'in menisiyle kaplı olduğunu hatırladığımda yanaklarım parlak bir pembeye büründü. Doğuştan sarışındım, bu yüzden bacaklarımın arasındaki bukleler o kadar hafifti ki kıvrımların arasındaki dikiş görülebiliyordu. Tamamen çıplak da olabilirdim.

"Şimdi bacaklarını aç."

Banyo, duşta akan sıcak su nedeniyle buğulanmaya başlamıştı. Aynalar ve küçük pencere buğulanmıştı. Cildi parlıyor, kollarındaki dövmelerin parlak renklerini canlı ve neredeyse gerçekçi kılıyordu. Dövmeler parlak altınlar, turuncular, sarılar ve mavilerle yapılmıştı. Efsanevi yaratıklar ve semboller iç içe geçmişti. Rusların dövmelerine büyük anlamlar yüklediklerini biliyordum. Onunkinin ardında yatan anlamın ne olduğunu merak ettim. Ellerine baktığımda aynı şeylerin daha fazla olduğunu gördüm, ama üvey babamın arkadaşlarında gördüğüm hapishane dövmelerinden hiçbiri yoktu. Dini semboller, bıçaklar ya da iskambil destesindeki takım sembolleri yoktu.

Destek için ellerimi duvara dayayarak ayaklarımı açtım. "Daha geniş," diye bağırdı.

İtaat ettim. Hayatımda kendimi daha savunmasız ya da daha tahrik olmuş hissettiğim tek bir an bile hatırlamıyordum. Kahretsin, bu adam bana ne yapıyordu?

Bu çok berbattı.

Damien bana doğru bir adım attı; keskin bir nefes aldım ve nefesimi tuttum. Kolunun uzanışını izlerken gözlerimi kapattım. Tek bir parmağı köprücük kemiğimi, ardından sağ göğsümün üst kabarıklığını, sonra da göbeğimi yokladı. Dokunuşunun sıcaklığıyla karnım titredi. İri eli amımı kavrayana kadar aşağıları okşamaya devam etti. Aynı parmak kıvrımlarımın arasından geçerek dar geçidimin içine doğru bastırdı.

Gözlerimi sımsıkı kapatırken ağlamamak için dudağımı ısırđım.

Daha yakına kaydı. Sonra kulağıma bir fısıltı. "Bugün çok kötü bir malen'kiy meleğiydin, değil mi?"

Hiç düşünmeden başımı salladım.

"Seni şehrin öbür ucuna kadar kovalamak zorunda kaldığımda beni çok kızdırdın," diye homurdandı dudakları boynumu sıyırıp geçerken, sonra çenemi sıyırıp dudaklarıma yapıştı.

Baştan aşağı bir Akrep burcuydu ve sanki bu onun hakkıymış gibi dudaklarıma acımasızca sahip oldu. Dilinin ucu dişlerimin keskin kenarlarında gezindikten sonra benimkilerin etrafında dönmeye başladı. Eli saçlarıma doğru kayarak başımı geriye doğru çekti. Acının sızısı, tüketen öpücüğü daha da keskinleştirdi.

Cevap vermemeye çalıştım. Düşüyormuşum, onun çekim alanına kapılıyormuşum gibi hissediyordum. Aklımı başımda tutmaya çalışarak elimi kalçasının üzerinden geçirdim ve arka cebine soktum.

Hafifçe nefessiz kalarak öpücüğü aniden kesti. "Ve şimdi bir velet olmaya devam ediyorsun, huysuzca emirlerime ya da öpücüğüme cevap vermiyorsun." İkinci bir parmağını içeri soktu ve nabız atmaya başladı.

Tüm vücudum titremeye başladı ve umutsuzca başparmağını klitorisime sürmesini ve artan baskıyı hafifletmesini istedim.

"Şimdi seni cezalandırmak zorundayım."

Karşılık olarak sadece korkmuş bir ciyaklamayı başarabildiğimde gözlerim şok içinde açıldı.

"Kollarınızı kaldırın."

"Damien," diye yalvardım, hak ettiğimi bildiğim cezadan kurtulmak için ne söyleyebileceğimi düşünürken. Kahretsin, adamı iki kez vurmaya çalışmış ve pazarlık sırasında bir bıçak yarası açmayı başarmıştım. Oh, bir de tuğla vardı.

"Yap şunu," diye bağırdı.

Korkuyla kollarımı kaldırdım. Kelepçe artık buharla kayganlaşmış duvara çarptı. Tekrar bağlayacak mı diye merak ettim ama bağlamadı.

Onun yerine eğildi ve bakışlarımla buluştu. "Unutma, beni kızdırmak asla iyi bir fikir değildir."

Keskin acı beni şaşırttı. Bacaklarımın arasına şaplak atmıştı. Tanrım!

Bana yine şaplak attı.

Dizlerimi birbirine vurmaya çalışırken haykırdım. Damien'in güçlü elleri kalçalarımı ayırmaya zorladı. "İyi bir kız gibi cezayı çek."

Bana tekrar şaplak attı. Zonklayan sıcaklık dayanılmazdı. Kalçalarımın arkasındaki duvarı tırmaladım. Gözyaşlarıyla dolu gözlerle kolunun tekrar tekrar kalkıp inişini izledim. Her vuruşta, tüm vücudum çarpık, zevkli acıdan sarsıldı. O anda, beni kollarının arasına alıp anlamsızca becermesi için her şeyimi verebilirdim.

Damien eğildi ve çenemi kavradı. "Eninde sonunda aslında seni korumaya çalıştığımı anlayacaksın. Ve benimle dövüşmen bunu değiştirmeyecek - beni kaç kez vurmaya çalışırsan çalış," dedi alaycı bir şekilde.

Karmakarışık saçlarımı gözlerimden iterek beni nazıkçe duşa götürdü. Eliyle sıcaklığı kontrol etti ve içeri girmeme izin vermeden önce ayarladı. Su yüzümde rahatlatıcı bir etki yarattı ama şişmiş, cezalandırılmış etime değdiği anda canımı yaktı. Sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak nefes aldım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sersemlemiş bir halde başımı salladım. Düşün sağlayacağı boş dakikalar için bile olsa yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Vücudumu neredeyse şeytanın ta kendisine nasıl teslim ettiğimi düşünmem gerekiyordu.

Damien elini omzumda gezdirdi ve kolumu yukarı kaldırana kadar sakinleştirici bir okşama olduğunu düşündüğüm bir şekilde kolumdan aşağı indirdi.

Sonra, kelepçelerden bir tıkırtı.

Sağ elimi metal duş çubuğuna kelepçelemişti.

Ona küfretmek için ağzımı açtım ama su hücum edince öksürmeye başladım.

içinde.

"Beş dakika içinde seni kontrol etmek için geri döneceğim," dedi. Gitmek için döndüğünde omzunda.

Bir  fke  ı lı ıyla ıslak bezi sırtına fırlattım. Çıplak omzuna çarptı, sonra da bir sıçramayla karo zemine düştü. Sadece güldü ve yürümeye devam etti. D nd   nde beni gitmiş bulduğunda son g len ben olacaktım.

CHAPTER 21

*D*amien

Lanet olsun, o kadın benim ölümüm olacaktı - kelimenin tam anlamıyla.

Yan tarafımdaki bandajın yapışkan şeritlerini çektim. Kanama çoktan durmuştu. Kesiğin kenarları kurumuş kanla kapatılmıştı. Bandajın geri kalanını da çıkarıp çantamdan başka bir siyah tişört aldım.

Bu elimdeki son temiz pantolundu. Aynı zamanda son temiz kot pantolonumu da giyiyordum; diğerinin üzeri çatıdan gelen zift ve kumla kaplıydı. Yelena'yla birkaç gün daha geçirdikten sonra yeni bir gardıroba ihtiyacım olacaktı. Yelena'yla birlikte bir alışveriş merkezinde dolaşırken, Yelena'nın beni bir tasarımcı mağazasından diğerine sürükleyerek *erkeğini* giydirmek için kıyafet seçtiği düşüncesi aklımdan geçti.

Ve biliyor musunuz? Berbat değildi.

Özellikle de o güzel küçük yüzün tüm bu süre boyunca bana nasıl gülümseyeceğini düşündüğümde. Bu kadar küçük ve kadınsı bir kadının aynı zamanda bu kadar güçlü ve inatçı olabilmesi inanılmazdı. Bu kesinlikle beni büyüleyen ve ona çeken şeylerden biriydi. Küçük boyutuna rağmen, sikimden bir darbe alacağını ve daha fazlası için çılglık atacağını biliyordum.

Şaftımı kotumun içinde ayarlamak için aşağı uzandım. Banyoya döndüğümde, bacaklarını iyice ayırıp daracık amının derinliklerine dalmaktan başka bir şey istemiyordum. Sadece onun sıcak teninin beni nasıl

Aletimin hassas alt tarafına karşı hissedeceğim ceza beni o yöne çevirdi, ama kendimi dizginledim. Birkaç dakikalığına da olsa biraz yalnız kalmaya ve zamana ihtiyacı vardı.

Ve her şeyden önce bana güvenmesini istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Onu güvende tutabilmemin tek yolu buydu. Aklıma hemen onu yatağa bağlamak ve o kıvrımlı poposunu kemerimle bağlamak geldi ama bu şekilde güven inşa edemezdim.

Mutfağa girip Yelena'nın kenara koyduğu Glock'u aldım ve şarjörünü kontrol ettim. Şarjör doluydu. Tanrı'ya şükür ki o kadın silahlardan anlamıyordu, yoksa benim deli kızım düzgün bir şekilde mermi sürseydi beni gerçekten vurmayı başarabilirdi. Tam belime sokacaktım ki kapının hafifçe vurulduğunu duydum. Düşün hala çalıştığından emin olmak için kulak kabarttım, kapıya yandan yaklaşırken silahı kaldırdım, diğer taraftaki her kimse, kapıdan doğrudan ateş etmek gibi komik bir fıkre kapılmış olabilirdi. "Kim o?"

"Arkadaşınız Vaska Lukovich Rostov," diye boğuk bir yanıt geldi. Zinciri ve sürgüyü bırakarak kapıyı açtım.

"Vaska." Omzuna sarıldım ve birbirimizin yanaklarından öptük. "Özbekistan'daki o kıl payı kurtuluştan beri seni görmedim."

Vaska göz kırptı. "O kızıl saçlı neredeyse beni öldürtüyordu... ama buna değirdi. o."

Başımı salladım. "Sen her zaman sorun çıkaranları sevdin."

Sırtıma bir tokat attı. "Ve sen de dostum, farklı değilsin. Ben getirdim hediyeler." Bir spor çantasını havaya kaldırdı. "Jim'i başka bir işe göndermem gerekiyordu, ben de bunları sana getirmeyi teklif ettim."

Ondan aldım ve içeri girmesini işaret ettim. Eşiği geçer geçmez, kapıyı kilitlemeden önce koridorun temiz olup olmadığını iki kez kontrol ettim.

Vaska başını sallayarak spor çantasını işaret etti: "İçinde kıyafetleri var."

Çantayı alarak koridordan ana yatak odasına doğru yürüdüm. Çantayı yatağın üzerine atıp banyo kapısına uzandım ve içeri girmeden önce derin bir nefes almak için durakladım. Sakin kalmam ve odaklanmam gerekiyordu çünkü onun ıslak tenini ve çıplak halini görmenin beni şehvetten delirteceğini biliyordum, özellikle de kelepçeli ve ona yapmak istediğim her şeye karşı savunmasız olduğunu bilerek.

Kapıyı açtım. Orada, duş kabini içinde itaatkâr bir şekilde duruyordu. Tek elini kullandığı için sağ tarafında köpüklü bir noktayı gözden kaçırmıştı. Kremsi köpükler kalçasını ve yanaklarını okşuyordu. Bir adım daha yaklaşarak, elimi cildinin üzerinde gezdirip sabunu temizlerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Elimini koyu ten rengi, suyun sıcaklığından hafifçe pembeleşmiş soluk tenine karşı neredeyse tehditkâr görünüyordu. Güzel mavi gözleri, camlı pencereden süzülen yumuşak sabah ışığında koyu bir kobalt mavisiydi.

Daha yakına eğildim.

Dolgun dudaklarının açıldığını görünce sikim zıpladı.

Bir davet.

Dişlerimi sıkarak kendime odaklanmam gerektiğini hatırlattım. Anahtarı ön cebimden çıkardıktan sonra, duş çubuğundaki kelepçenin kilidini açmak için uzandım. Elini tutarak bileğindeki de açtım.

Kelepçeleri avuçlarken, "Beni buna pişman etme," diye uyardım. O sessiz kaldı.

Bunun itaatkârlıktan kaynaklandığını düşünecek kadar aptal değildim. Benim hain küçük meleğim değil.

Hayır, durumu değerlendirirken sessiz ve hareketsiz kalıyordu.

Omuzlarına bir havlu yerleştirdim ve dolgun göğüslerinin üzerinden geçen uçlarını sıkıca tuttum. "Evinizden bazı kıyafetlerinizi getirttim. Yatağın üzerindeler. Ben seni almaya gelene kadar yatak odasından çıkma. Anladın mı?"

Yelena başını salladı.

Sol elimle havluyu tutarken sağ elimi kullanarak çenesini kaldırdım ve neredeyse çıplak olduğunun her zerremde farkında olarak ona yaklaştım. "Ciddiyim bebeğim. O eşiği geçme yoksa sana hayatının dayaağını atarım."

Sessiz kaldı.

Başparmağımla çenesini okşayarak onu ittim. "Otvét' mne."

Mavi gözleri ateşle parlıyordu. Ne duymak istediğimi biliyordu. Dudaklarını yalamasını izledim. Koyu, esmer pembe artık parıldıyor, adeta öpülmek için yalvarıyordu.

Oda o kadar hareketsizdi ki, narin nefes alışını duyabiliyordum.

"Peki," diye kabul etti.

"Aferin kızım," diyerek alnına bir öpücük kondurdum ve ellerimi başına dolayarak onu bir süre daha sabit tutma isteğime karşı koydum.

İkimizi de tüketeceğini bildiğim bir öpücük.

Onu giyinmesi için bırakarak Vaska ile konuşmak üzere mutfığa döndüm.

Kendisine bir fincan kahve ikram etmişti. Ben de kendime yeni bir fincan doldurdum, keşke viski olsaydı. Kanımdaki sıcaklığı soğutmak için canlandırıcı bir şeye ihtiyacım vardı. Kelepçeleri ve anahtarı masanın üzerine atarak, daha önce arabadan getirdiğim sırt çantasına uzandım.

İçinde nakit para, mücevherler, birkaç pasaport ve kimliğin yanı sıra küçük bir tabanca da vardı.

Değerli eşyaların arasına sıkıştırılmış birkaç küçük plastik oyuncak vardı. Onları karıştırırken tanıdığım bir tanesini buldum. Yıllar önce ona aldığım Happy Meal'in içinden çıkan küçük Hello Kitty oyuncağı. Onu saklamakla kalmamış, daha değerli eşyaların arasına koymuş ve görünüşe göre aptal oyuncakları biriktirmeye devam etmişti. Meleğimin bu kadar duygusal olduğunu kim bilebilirdi? Soğuk çekirdeğimin daha da çözüldüğünü hissettim; eğer dikkatli olmazsam, kendimi sadece ona takıntılı değil, aynı zamanda aşık da bulacaktım.

Başımı salladım. Bu asla gerçekleşemezdi. Bu ikimizin de mahvına neden olur. Tarih, melekler ve şeytanlar kaderi kışkırtmaya ve aşık olmaya cüret ettiklerinde ortaya çıkan trajedilerle doluydu.

Oyuncağı tekrar içine yerleştirdikten sonra çantanın fermuarını kapattım ve kararlı bir hareketle Vaska'ya doğru ittim. "Bunu benim için tutabilir misin?"

Onu yanımda tutmamam gerektiğini biliyordum. Bu sadece küçük kaçış sanatçımın tekrar kaçma ihtimalini artırıyordu - sadece bu sefer daha da ileri gidecekti. O sırada üzerinde para ve kimlikler olan çantası olsaydı onu O'Hare'de bu kadar kolay yakalayabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. O zaman bile onu zar zor yakalamıştım. Yürüyen merdivene ulaşmış olsaydı, Metra istasyonundakinden çok daha fazla güvenliğin olduğu havaalanının ana katına yakın bir yerde olacaktı.

Aşırı coşkulu bir sevgiliden gelen sarılma süsü vererek, onu ayaklarından tutup arabama kadar taşımayı ancak başarabildim. Tüm bunlar yoldan geçen kadınların, erkek arkadaşlarının ve kocalarının onları neden bu kadar tutkuyla karşılamadığını merak eden bakışlarını üzerime çekti. Keşke bilselerdi!

Vaska boş tabağımı itti ve oturdu. "Gregor, Samara'yla olan planlarını hızlandırdığını söylememi istedi. Novikoff'larla ilgili bir sorun var. Yelena'yı güvence altına alıp almadığınızı ve onunla ilgili planınızın ilerleyip ilerlemediğini bilmek istiyor."

Omzumun üzerinden koridora bakarak Yelena'dan bir iz aradım. Değişen bir gölge görmek ya da bir döşeme tahtasının gıcırtısını duymak için çabaladım. Hiçbir şey yoktu. Bir kez olsun bana itaat etmişti. "Ona evet de. Her şey plana uygun gidiyor. Novikoff'larla sorun nedir?"

O aileyle nadiren iş yapardık. Çok dengesizdiler. Şiddet uğruna şiddete çok yatkındı. İş için kötüydü.

Vaska cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum aldı. "Boris Federov, Egor'la ikinci bir anlaşma yaptı. Kızını Gregor'un altından sattı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gregor'un müstakbel kayınpederi tam bir baş belasıydı ama bize kazık atacak kadar aptal olduğunu hiç düşünmemiştim. Kimse ailemize kazık atamazdı, özellikle de kızı için milyonlarca dolar nakit para alan ve sonra da kızının burnunun dibinden kayıp gitmesine izin veren biri. Kardeşim son üç yılını Samara'nın izini sürerek geçirdikten sonra Boris'in Gregor'a ihanet edecek cesareti vardı.

"Onu yakalamak için Chicago'ya bir ekip gönderdiği söyleniyor." "Bana ihtiyaç var mı?"

Vaska başını salladı. "Gregor hallediyor. Ayrıca Yelena'yla çok meşgul olduğunu söylüyor." Ağzı seğirdi.

Onu işaret ettim. "Sakın buna cüret etme, göt herif."

Kollarını kaldırdı, avuç içleri yatıştırıcı bir hareketle yukarı kalktı. "Ne? Bir şey söylemeyecektim."

Sandalyemde arkama yaslandım.

Vaska devam etti. "Tamamen farklı bir konu, eğer ihtiyacınız olursa, size ekstra bir ilk yardım çantası ve düğün gecesi için kurşun geçirmez bir yelek alabilirim."

Güldüm. Gregor'un Yelena'yla karşılaşmam konusunda çenesini kapalı tutmayacağını bilmeliydim. "Siktir git. Ayrıca, sen konuşmayı seven birisin."

"Ne?"

"Dimitri'nin yeni karısının bir arkadaşı olduğunu duydum. "

Hoşnutsuz görünme sırası Vaska'daydı. "Bu kadın benim ölümüm olacak. Mary'den bahsetmişken, bunları hâlâ kullanıyor musun?"

Atılmış kelepçeleri kaldırdı. "Hepsi senin."

Ayağa kalktı ve onları takım elbisesinin ön cebine soktu. "Bu arada Dimitri, O'Hare'de olanlarla ilgili polis soruşturmasını durdurdu.

ve temizlikçiler onun dairesine gitmişler. Orada olduğuna dair hiçbir iz yok."

Başımı salladım. "Güzel. Kimsenin çok fazla soru sormasını göze alamayız. Bu konuyu gizli tutmalıyız. Kimsenin onu ya da Samara'nın kayboluşunu merak etmesine izin veremem."

Vaska para ve mücevher dolu sırt çantasını aldı ve kapıya doğru yöneldi. "Sanırım tebrikler sırayla. Onunla evlenmek için Washington'a dönmeyi mi bekleyeceksiniz yoksa burada mı evleneceksiniz?"

Sırtına bir tokat attım ve gülümsedim. "Henüz karar vermedim. Muhtemelen en hızlı ne olursa. Yelena'nın benim korumam altında olduğunu bir an önce duyurmak istiyorum. Novikoff'larla başımız dertteyken Kolombiyalılarla yaşadığımız bu karmaşayı dert etmek istemiyorum."

Vaska başını salladı. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, güvende kal dostum. Biz Ruslar çılgın olabiliriz ama Kolombiyalılar..." Başını iki yana salladı. "Onlarla işler... karışıyor."

Bizimki gibi Rus suç aileleri hızlı ve acımasız bir şekilde intikam almalarıyla bilinirdi ama bu sadece erkeklerle ve her zaman işle ilgiliydi. Kolombiyalılar aynı kurallara göre çalışmıyordu. Kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere herkes adil bir avdı. Ayrıca adam kaçırma ve işkenceyi de tercih ediyorlardı ki bu benim asla midemin kaldıramayacağı bir şeydi. Şu anda bir ekibin Yelena'yı bulmaya çalışıyor olabileceği fikri beni öfke ve korkudan hasta ediyordu.

Vaska ayrıldıktan sonra kapıyı tekrar kilitledim ve Yelena'yla konuşmak için içeri girdim.

Zamanı tükenmişti.

Onunla evlenme planlarımı ve hayır cevabını kabul etmeye niyetim olmadığını ona bildirmenin zamanı gelmişti. Açıkçası, başka seçeneği yoktu. Bana istediğimi ya kolay yoldan ya da zor yoldan verebilirdi. Elim kemer tokamın kalın metaline gitti.

Yatak odasına yaklaştığımda saç kurutma makinesinin çalıştığını duydum. Talimatlarıma uyduğu ve ben Vaska'yla konuşurken giyinmeye devam ettiği için memnun olarak, kapıyı çalmadan tokmağı çevirdim ve kapıyı açtım. Yarı yarıya saçlarını çıplak kurutmayı sevdiğini umuyordum.

Oda boştu.

Çalışan saç kurutma makinesi yerdeydi, terk edilmişti.

Başımı kaldırdığımda hemen açık pencereyi gördüm.

Koşarak yanına gittim ve binanın yan tarafını incelemek için başımı dışarı uzattım. Duvar da ya da yerde ondan hiçbir iz yoktu. Omuzlarımı çevirerek çatıya baktım, herhangi bir ip izi var mıydı diye. Hiçbir şey yoktu.

Yumruğumu pervaza vurarak bir hüsrana uğışığı attım.

Bu sefer onu yakaladığımda -ki *yakalayacaktım*- bana itaatsizlik ettiğı için pişman olmasını sağlayacaktım.

Oyunların ve hafif dokunuşların zamanı geçmişti.

Meleğim bir iblise karşı gelmenin tehlikeli olduğunu öğrenmek üzereydi.

CHAPTER 22

Y*elena*

EVLENDİK!

Damien ile evli!

Aman Tanrım!

O adamla evliyim!

Bir blok daha döndükten ve takip edilmediğimi teyit ettikten sonra daha rahat nefes almaya başladım ama yine de acele etmem gerekiyordu.

Eğer henüz öğrenmediyse, Damien kaçtığımı öğrenmek üzereydi ve beni aramaya geleceği ilk yerin havaalanı olduğunu biliyordum. Onu orada yenmeli ve güvenliği geçip terminallerde güvende olmalıydım.

Başımdan geçen konuşma kafamda tekrar tekrar dönmeye devam etti.

Evliyim.

Onunla evlenmemi bekliyordu!

Ve bir kızın hayalindeki güzel bir düğün değil. Çiçek, Vera Wang gelinlik ya da Tiffany'den yüzük olmayacaktı. Olmayacaktı. Eğer Damien'ın istediği olsaydı, muhtemelen beni saçlarımdan sürükleyerek en yakın adliyeye götürür ve bir yargıcın öğle yemeğinde yarısı yenmiş sucuklu sandviçinin üzerinde masasında bizi evlendirmesini sağlardı. Neden olmasın ki? Bu bir aşk evliliği olmayacaktı. Ben bir amaç için bir araçtım. Bir iş anlaşması. Bir iş anlaşması.

Ivanov ailesi daha az risk ve daha yüksek getiri ile at yarışı işine girdi. Oh, ve onun için bonus, beni becerecekti.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Beni korumak için buradaymış, kırımın kenarı. Daha iyi bilmeliydim.

Aslında Damien koridorda sürünürken beni görmediği için şanslıyım. Bir an döndü ve neredeyse doğrudan bana baktı.

İhtiyacım olan her şeyi duyduktan sonra odaya geri döndüm ve sahneyi hazırladım. Pencereyi açtım ve saç kurutma makinesini çalıştırdım. Sonra da kapının arkasına saklandım. Damien içeri girip atılmış saç kurutma makinesini ve açık pencereyi görünce tam da düşündüğüm şeyi yaptı. Duvar boyunca kaçan beni yakalayıp yakalayamayacağını görmek için odanın içinde koştururken, ben de kapının etrafından dolanıp koridordan aşağı indim. Saç kurutma makinesinin sesinin adımlarımın sesini gizleyeceğini biliyordum. O daha yatak odasından çıkmadan ben daireden çıkmış ve Lakeview'e doğru yol almıştım.

Sarı bir arabanın yaklaştığını görünce kolumu havaya kaldırdım. Taksinin arka koltuğuna atladıktan sonra şoföre Montrose Bulvarı'nda bir adres verdim.

Koltuğumda geriye yaslanarak arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve açtım. Ehliyeti çıkardım ve inceledim.

Damien Aleksandre Ivanov

Doğum 11 Kasım 1993 Gözler

Mavi

Saç Siyah Boy

1.80

Akrep burcu olduğunu biliyordum! Ehliyetiyle kendimi yelpazelerken gülümsedim. Cüzdanını aldığımı fark ettiğinde çok kızacaktı. Kıyafetlerimin arasında yere düşürdüğümde çıkan yumuşak gümbürtüyü duyduğundan emindim.

En azından harika bir veda öpücüğü

almıştım. Bir veda öpücüğü.

Sonsuza kadar.

Bu fikir neden acıttı?

Kendime gelmem gerekiyordu. Elbette, çok ateşliydi. Elbette onunla sert, akıllara durgunluk veren bir seks yapma ihtimali beni tahrik ediyordu. Ama tehlikeliydi ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmam gerekiyordu. İlgimi çekmesi ve bana başka hiçbir erkekte olmadığı kadar meydan okumasının hiçbir önemi yoktu.

Ama cidden mi?

Bunun için ona lanet olsun.

Çekici ve büyüleyici olduğu için ona lanet olsun.

Aldığı kadarını veren bir adam olduğu için ona lanet olsun.

Öfkeyle kollarımı kavuşturdum. Ve tişörtünün Varvatos tarafından tasarlandığını bile bildiği için ona lanet olsun!

Küçük bir şeydi ama sonunda erkeklerin kutsal kâsesini bulmuş olmam beni gerçekten rahatsız ediyordu. Erkeksi ve agresif ama aynı zamanda tasarımcı kıyafetlerini ve iyi görünmeyi takdir eden bir erkek.

Sinirlenerek, başka neler öğrenebileceğimi görmek için cüzdanını karıştırdım. Siyah bir American Express kartı çıkardım. Etkileyiciydi. Lazerle kazınmış numaraları olan titanyum karta baktım. Sadece çok zengin olanlar bunlardan birine davetiye alabilirdi. Acaba Amerika Birleşik Devletleri'nin herhangi bir yerine sizin için bir helikopter gönderdikleri doğru muydu? Ne yazık ki bunu öğrenemeyecektim. Bu kartla bir kahve bile almam mümkün değildi. O kadar nadirdi ki, kesinlikle bir karışıklığa neden olacaktı ve çok hızlı bir şekilde altı ayak uzunluğunda bir Rus'a benzemediğimi fark edeceklerdi.

Merak edip ehliyetini tekrar aldım. Ehliyeti yok.

Bunu yapmayın.

Ona aşık oluyorsun diye söylediklerine inanmaya başlama. Ona aşık olmak mı?

Bu da nereden çıktı şimdi?

Ona aşık olmuyordum! Bu aptallığın zirvesi olurdu. Seksi ve komikse ve onun damarına basmak çok eğlenceliyse ne olmuş yani? *Ve onun damarına basmak gerçekten de eğlenceliydi!* Tüm tehlikelere rağmen, en son ne zaman Chicago'nun yarısında beni kovalayan o iri, öfkeli Rus'la hissettiğim kadar büyük bir enerji patlaması hissettiğimi hatırlayamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu sefer ondan sonsuza dek kaçmayı başardığım için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Neyim vardı benim?

Beni sadece kirli mafya parasını aklamak için kullanmak isteyen bir adama aşık olmanın rahatsız edici düşüncelerinden sıyrılarak cüzdanını karıştırmaya devam ettim. Birkaç kredi kartı ve bir spor salonu üyelik kartının arkasına sıkıştırılmış bir fotoğraf vardı. Kalbim parçalandı. Güzel bir kadındı. Muhteşem yeşil gözleri ve solgun tenini parlatan siyah saçları vardı. Fotoğrafi ters çevirdim.

Damien'a XOXO Natasha

Natasha. Adı bile zarif ve güzeldi. Beyaz bir kıskançlık bıçağı kalbimi delip geçti.

Bu, benimle sadece hastalıklı ve çarpık bir intikam oyununun parçası olarak oynadığının kanıtıydı. Tüm bu senaryonun benim hayal gücümün ürünü olduğunu unutarak, hemen bunun Rachmaninov piyano konserine götürdüğü model olduğunu düşündüm. En azından adı Fifi değildi.

"Geldik," dedi taksi şoförü.

Damien'in cüzdanının para kapağını açtım. Yüz dolarlık banknotlar halinde yaklaşık üç bin dolar vardı. Üç banknot çıkardım ve beş dolarlık ücreti ödedim.

"Üstü kalsın."

"Hanımefendi emin misiniz?" diye sordu taksi şoförü, üç adet yüz dolarlık banknotu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ona göz kırptım ve taksiden ayrıldım.

Nakit paraya sahip olmak güzeldi ama ülke dışına uçacaksam bir pasaporta, daha iyi kıyafetlere ve bir valize ihtiyacım vardı. Havaalanına bavulsuz ve bir tomar nakit parayla gitmek, Larry adında bir TSA görevlisi tarafından pis bir arka odada üstünüzün aranması için harika bir yoldu.

* * *

MONTROSE'DA YÜRÜRKEN, bir açık hava kafesinin önünden geçerken sandalyenin arkasından bir beyzbol şapkası kaptım. Saçlarımı gevşek bir topuz haline getirdikten sonra olabildiğince büyük bir kısmını şapkanın altına soktum ve gözlerimin üzerine doğru çektim. Sonra eğildim ve bir spor çantasının üzerinde duran bir kot ceketini arakladım, adam ATM'de şifresini girerken arkası dönüktü. Ceketini siyah kapüşonlunun üzerine giydim.

Damien'in birkaç giysi alması için evime gönderdiği kişi, giysileri dolaptan değil de çekmecelerimden aldığı için minnettardım. Dolap tüm tasarımcı markalarımı sakladığım yerd. Büro ise egzersiz kıyafetlerimi sakladığım yerd ve doğrusu Samara ve benim, Damien ve Gregor'un yaklaşmasından korktuğumuz için şehirden kaçarken giydiğimiz kıyafetlerdi.

Kolay hareket için esnek kumaş, sıradan, tamamen siyah. Çoğunlukla yoga pantolonları ve kapüşonlular. Göze çarpacak veya akılda kalacak hiçbir şey yok... başka bir deyişle tercih ettiğim tasarımcı kıyafetlerinden hiçbiri yok.

Montrose, Ravenswood mahallesinin sınırındaydı. Büyük evlerle dolu varlıklı bir mahalleydi.

Dikkatleri üzerime çekmemeye özen göstererek Winchester'dan sola döndüm ve sanki bir fitness takip cihazını kontrol ediyormuşum gibi ara sıra bileğimi kontrol ederek caddede rahatça yürüdüm. Kimse adım atmak için sokakta dolaşan bir kadın hakkında bir şey düşünmezdi.

Ev sahibinin evde olmadığına dair işaretler aradım.

Şanslıydım. Muhtemelen öğlen saatleriydi, yani içeri girmek için mükemmel bir zamandı. Çoğu insanın hırsızların sadece geceleri saldırdığını düşünmesi komikti. Çok aptalca bir Hollywood icadıydı. Ev sakinlerinin evde olduğu neredeyse garantiyken neden geceleri içeri giresiniz ki? Hayır. Gündüz vakti, mahallenin çoğu isteyken ya da ayak işlerini yaparken bunu yapmak çok daha etkiliydi.

Samara ve ben son üç yıl boyunca, akıllanmadan önceki o ilk aylarda başımız sıkıştığında ya da elimizde yeterli miktarda nakit para olmadan şehirden kaçmak zorunda kaldığımızda ara sıra bir şeyler *ödünç* almak zorunda kalmıştık. Birkaç yıl geçmişti ama sanırım hala nasıl yapıldığını hatırlıyordum.

Her evin önünden geçerken işaretlere baktım. Bir köpeğin izi var mıydı?

Garaj yolunda bir araba mı var?

Güvenlik kamerası izleri mi?

Sonunda mükemmel hedefimi buldum. Ev yoldan biraz gerideydi. Boş bir araba yolu. Arka bahçede uzun bir çit ve ön tarafta büyük bir meşe ağacı vardı. Gizlenmek için harika. Çiçek tarhları ve pencerelerde zarif perdeler vardı, bu da muhtemelen evde bir kadın olduğu anlamına geliyordu.

Gözetlenmediğimden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra hedefimdeki evin posta kutusunu açtım ve birkaç mektup çıkardım.

Cesurca, hedefime doğru yürüdüm. Kapıyı çalıyor ve mektuplarından bazılarını aldığım bahanesini kullanıyordum.

Derin bir nefes alarak yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım. Bekledim.

Hiçbir

şey.

Dinledim.

Havlayan köpek
yok.

Televizyon yok.

Mükemmel.

Mektupları verandanın önündeki banka atarak evin yan tarafına doğru ilerledim.

Çitin kenarına tutunarak kendimi kolayca yukarı çektim.

Çit en az beş metre yüksekliğindeydi ve sokaktan ya da yan kapıdan gelecek meraklı gözlere karşı mükemmel bir koruma sağlıyordu. Arka kapıya doğru ilerledim. Belki şansım yaver gider diye kapı kolunu denedim. Olmadı. Kilitliydi. Kilit açma kitim yanımda değildi, bu yüzden doğaçlama yapmam gerekecekti.

Kırılan camın sesi, donuk bir gümbürtüden çok daha endişe verici bir ses olduğu için çok daha öteye taşındı. İnsanlar camın kırıldığını duyduklarında bir şeylerin ters gittiğini anlıyorlardı. Garip bir patlama sesi ve ardından sessizlik duyduklarında ise bir şeylerin ters gidip gitmediğini merak eder, ancak başka herhangi bir yüksek ses olmadığında başka bir şey düşünmeden günlerine devam etme eğiliminde olurlardı.

Bunu bildiğim için bir adım geri çekildim ve kapı kolunun ve kilidinin hemen sağındaki kapıya tekme attım. Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Emin olmak için kenara çekildim ve evin içinden gelecek herhangi bir alarm sesine kulak kabarttım.

Sessizlik.

Kapıyı arkamdan kapatarak boş mutfağa girdim. Hemen ön salona koştum ve alarm sistemine dair bir kanıt aradım. Devre dışı bırakmak birkaç saniye sürerdi ama neyse ki öyle bir şey yoktu.

Mutfağa dönerek buzdolabına doğru yürüdüm ve bulabildiğim en büyük mıknaısı aldım.

Daha fazla vakit kaybetmeden doğruca üst kattaki ana yatak odasına yöneldim. Makyaj masasının üzerinde gururla sergilenen mücevher kutusunu görmezden gelerek doğruca gömme dolaba yöneldim.

Özenle asılmış elbiselere bir göz attım. Pembe ve altın rengi bir elbiseyi çıkarıp bedenime uygun olup olmadığını merak ettim; geçen sezonun Gucci'siydi. Bu kadın iyi bir zevke sahipti.

Askıyı yerine koydum; önce işime bakmalıydım.

Kasa neredeyse her zaman erkek tarafındaki dolapta saklanırdı.

Birkaç takım elbiseyi kenara iterek onu buldum. Bu bir SentrySafe'di. Mükemmel.

Ucuz ev kasalarının kırılması gülünç derecede kolaydı. Gerçek bir hırsız için caydırıcı değillerdi. Sadece ev sahibinin kendini daha kontrollü hissetmesini sağlıyorlardı.

Çömelerek mıknaatısı tutamağın yanına yerleştirdim. Nikel bir solenoidin sapın dönmesini engellediğini ve cıvataları yerine çektiğini biliyordum. Tek yapmanız gereken manyetik bir alanla solenoidin yerini değiştirmekti. Kilidin açıldığını duyabiliyordum. Kapıyı açarak küçük mücevher kutularını ve kâğıt yığınının çıkardım. En üstte iki pasaport vardı. Kadın olanını aldım. Esmerdi ve benden biraz daha uzun boyluydu ama işe yaramalıydı, özellikle de kontrol ederken TSA ajanıyla flört edersem. Diğer değerli eşyaları yerine koydum. İsteyeceğim son şey kasalarının kırıldığını düşünmeleri ve polisin pasaportu işaretlemesiydi.

Dolaba bakarak küçük pembe bir hafta sonu çantası aldım ve içine Gucci elbisemi ve bir çift topuklu ayakkabı attım. Ne kadar zengin görünürsem havaalanındaki herhangi birinin şüphelenme ya da durup beni sorgulama ihtimali o kadar azalırdı. Bir Yves St. Laurent ceket ve ona uygun bir eşarp aldıktan sonra aşağı inmeden önce her şeyin düzgün göründüğünden emin oldum.

Mutfağa geri dönerek mıknaatısı yerine yerleştirdim ve buzdolabını açtım. Bir yoğurt ve elma aldım.

Etrafa bakarken, hala sabit hatları olduğunu fark ettim. Ne güzel.

Ahizeyi kaldırıp 911'i aradım. "Alo, polis mi? Lütfen acele edin. Az önce komşunun çitinden atlayan şüpheli görünümlü bir adam gördüm. Hırsız olabileceğini düşünüyorum."

Adresi verdikten sonra telefonu kapattım. Arka bahçeye doğru ilerledim, valizi çitin üzerinden attım ve takip ettim. Siren seslerini duyduğumda Montrose'a geri dönmüştüm. Kayıp elektronik eşya ya da mücevher görmeyen ev sahipleri ve polis, siren seslerinin hırsız bir şey çalmaya fırsat bulamadan durdurduğunu varsayacaktı. Kasayı kontrol etseler bile, muhtemelen değerli eşyalara o kadar odaklanmış olacaktı ki, kayıp pasaportu fark etmeyeceklerdir bile.

Bir sonraki Metra trenine yetişmek için yürürken elmayı ısırdım.

* * *

WESTIN'DE KARAR KILDIM. Havaalanına yakındı ama çok yakın değildi ve servis vardı. Damien'in parasını kullanarak bir oda tuttuktan sonra

Resepsiyon görevlisine kimlik sormaması için biraz fazladan para verdim ama bana kredi kartı numarası bıraktırdı, bu yüzden Damien'inkini kullanmaktan başka seçeneğim yoktu. Muhtemelen ona daha fazla para verebilir ya da konuşarak bu işten sıyrılabilirdim ama bir şey beni durdurdu. Belki de bu benim Damien'la alay etme, onun damarına basma yöntemimdi. Küçük ekmek kırıntıları bırakarak beni bulması için ona meydan okuyordum.

Sadece bir geceliğine. Montreal'e giden ilk uçakla şafak vakti gitmiş olacaktım. Bugün başka uçuş olmaması çok kötü.

Otel odasının kapısını açtım ve yatağa yığıldım.

Umutsuzca Samara'ya ulaşabilmeyi diledim. Telefonum yoktu ve muhtemelen onunkini çoktan atmış olduğunu biliyordum. Onun Gregor ve Damien'ın pençesinde olduğunu bilerek Chicago'dan ayrılmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Açıkçası polise gidemezdim, özellikle de Ivanov'un arka cebinde olduklarını duyduktan sonra. Plana sadık kalmalı ve Montreal'e gitmeliydim.

Bir planla kendimi biraz daha iyi hissederek banyo yapmaya ve oda servisinden büyük bir şişe şarap sipariş etmeye karar verdim. Yemek yemem gerektiğini biliyordum ama şu anda tek istediğim soğuk, uyuşturan bir kadeh şaraptı.

Ellerindeki en iyi, en yüksek fiyatlı şişeyi sipariş ettim. Fiyatı neden umursuyordum ki? Damien ısmarlıyordu. Oda için nakit ödeme yaptığım için onun kartından çekim yapacakları gerçeği aklımdan geçti.

Ateşle oynuyordum ve bunu biliyordum.

CHAPTER 23

*D*amien

NEREDEYSE MASUM GÖRÜNÜYORDU.

Aldatıcı bir şekilde.

Uzun sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Bir dizini yukarı çekmiş ve yorgani üzerinden atmış, yüzüstü yatıyordu. Üzerinde sadece bir çift ipek külot vardı. Bu külot siyahtı ve üzerinde minik kırmızı kiraz desenleri vardı. Teni yumuşak ve sıcak görünüyordu. Parmak uçlarımı omurgasında gezdirme isteğime direnmek zorunda kaldım. Güzel dolgun dudakları hafifçe ayrılmıştı. Arada sırada çok şirin bir miyavlama sesi çıkarıyordu.

Gittiğini gördükten sonra apartman kapısına koştum ve kapının kilitli olmadığını fark ettim. O zaman zeki kızın ne yaptığını anladım. Başımı salladım, böylesine eski ve denenmiş bir numaraya kanmış olduğuma hâlâ inanamıyordum. Hiç şüphe yok ki bu kadın beni ters köşeye yatırmıştı.

Bu noktadan sonra hayat asla sıkıcı olmayacaktı. Yelena yanımdayken değil. Ve onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalamak zorunda kalsam da yanımda olacaktı. Bazı kadınlar buna değerdi. Ayrıca, kovalamacayı sevdiğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum. Kolay avı avlamak eğlenceli değildi. Hayatımdaki diğer tüm kadınlar sadece kolay avdı; yaklaştığım anda sırt üstü yuvarlanır, savunmasız alt kısımlarını ortaya çıkarır ve onları okşamam için bana yalvarırlardı.

Yelena değil.

Her yaklaştığımda ısırđı, penęeledi ve tekmeledi. Beni onu alt etmeye zorluyordu.

Beni, üstün gücümle ona boyun eğdirmeye zorluyor.

Düşüncesi bile sikimi kalınlaştırıp ağırlaştırırken yerimde kıpırdandım.

Evet, karşılık veren bir avı avlamak çok daha eğlenceliydi. Sorun şu ki, zamanımız tükenmişti... ve benim de sabrım tükenmişti.

Ayağa kalkarak yüzükoyun yatan bedeninin üzerine eğildim. İpeksi bir bukleyi alıp ucunu yumuşak yanağını okşamak ve gıdıklamak için kullandım. Küçük burnu kıvrıldı ve seğirdi. Kolu yanağını okşamak için yukarı kalktı. Tenini tekrar gıdıkladım. Bu sefer uykulu bir huff ile sırt üstü yuvarlandı. Yerleşmesi için ona zaman tanıyarak bir adım geri çekildim ve spor çantama uzanıp onu yakaladığımda kullanmak üzere özel olarak hazırladığım yastıklı bilekliklere uzandım.

Dikkatlice bir bileğini yastıktan kaldırdım ve elini içinden geçirdim.

Daha sonra kemer kayışını yatak başlığına sabitledim.

Uyumaya devam etti. Oda servisi tepsisinde duran ve kredi kartımla aldığım anlaşılan yarısı boş şarap şişesi de buna yardımcı oldu.

Ben fark etmeden cüzdanımı kaldırmayı başarmış olması hâlâ içimi sızlattıyordu. En kötüsü de *ne zaman* kaldırdığını bile bilmiyordum. Çatıda mıydı? Yoksa daha sonra mı? Ona soracak olsam lanetlenirdim. Benim haberim olmadan kaldırmış olması yeterince kötüydü, bunun ne zaman olduğuna dair en ufak bir ipucum olmadığını bilmesine izin veremezdim. Küçük kızım bu bilgi yüzünden kendini çok beğenirdi.

Odayı geçerek yatağın diğer tarafına geçtim. Bir kez daha bileğini nazikçe kaldırdım ve elini yastıklı bağın içinden geçirdim. İkinci kayışı da yatak başlığının diğer tarafına bağladıktan sonra artık iyice kapana kısılmıştı.

Yatağın karşısındaki koltuğuma döndüğümde, manzaramı hayranlıkla seyretmek için bir an durdum. Bir erkeğin elini dolduracak kadar harika göğüsleri vardı. O sevimli pembe meme uçlarından birini ağzıma alıp, narin etini dişlerime sürme düşüncesiyle sikim sertleşti. Bebeğime, hoşuna gittiğini bildiğim bir acı vermek. Kıvrak vücudu şimdi gerilmiş ve açılmıştı. Bacakları nazikçe açılmıştı. Sanki beni bekliyormuş gibi.

Saatin ilerlediğinin farkında olarak, onu uyandırma zamanının geldiğine karar verdim.

Buz kovasının kapağını kaldırdım ve iki buz küpünü yüksek sesle bir highball bardağına attım.

Ceketimin cebine uzanarak gümüş mataramı çıkardım ve göz kapaklarının titremesini izlerken kendime bol miktarda Macallan Rare doldurdum.

Odada yalnız olmadığını fark etmesi bir anını aldı. Yatağa bağlı olduğunu tam olarak o anda anladım. Sıkı bağları test ederken ve boşuna oturmaya çalışırken onu izledim. Sonra canlı, parlak mavi gözleri bana döndü.

Benim güzel meleğim kulakları tırmalayan bir çığlık attı ve sarhoş bir denizciyi bile etkileyecek bir dizi küfür savurdu.

Oldukça etkileyici bir kelime dağarcığım vardı ama itiraf etmeliyim ki ben bile birkaç yeni kelime öğrendim. Sanırım birkaç tanesi Fransızca bile olabilir.

Sakince kadehimi kaldırdım ve bir yudum aldım, hafifçe soğutulmuş viski boğazımdan aşağı akarken yumuşak ısırığın tadını çıkardım. "İstedğin kadar bağır. Çevredeki tüm odaları rezerve etme cüretini gösterdim. Rahatsız edilme riskini göze almak istemedim."

"Siktir git, Damien!" diye bağırdı Yelena tekme atarken.

Gülümsedim. "Bu bir davet mi?" Ayağa kalktım. Kocaman gözleri ellerimin kemer tokamı çözmek için aşağıya inişini izlerken hemen sustu. Bir çırpıda ağır deriyi kot pantolonumun halkalarından kurtardım.

"Dünyadaki son erkek olsan bile seninle yatmazdım," diye tısladı.

Yatağın üzerine eğildim, ellerim başının iki yanına düştü, saçlarının bir kısmını yakaladım ve onu yerinde sabitledim.

Öfkeli gözlerinin içine bakarak, "O zaman iyi ki senden izin istemeye niyetim yok," diye uyardım.

Ağzı öfkeli bir solukla açıldı ve ben de onu almak için üzerine çullandım. Dudaklarını cezalandırıcı bir öpücükle morarttım. Verdiğimden fazlasını aldım.

Öpüşmeyi keserek yarı çıplak halinin üzerinde durdum.

Başımınla işaret ederek, "Görüyorum ki cüzdanımdaki paraya el atmışsın" dedim.

Yelena inatla sessiz kaldı.

"Kredi kartını da kullanmış olmanız çok kötü. Bu aptalca, çaylakça bir hataydı. American Express konsiyerjinin beni arayacağını biliyor olmalıydın. O kart çok sıkı denetleniyor." Yüz hatlarındaki duygu oyunlarını izlerken gözlerimi kısmıştım. O kartı kullanmanın riskli olduğunu *biliyor* olmalıydı. Resepsiyondaki görevliye hızlıca bir yüzlük verse sorun çözüldü.

Ama vermemişti, kredi kartını ona vermişti.

Onu yakalamamı mı istedi?

Belki farkında bile değildi ama bence farkındaydı.
Ve artık tekrar kontrolüm altında olduğuna göre onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyetim yoktu.
"Seninle evlenmeyeceğim," diye bağırdı.

CHAPTER 24

*D*amien

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Sinirli bir iç çekişe engel olamadım. "Yani, kulak misafiri mi oldun?"

"İnkâr mı edeceksin?" diye suçladı. Omuzlarını kaldırmak ve bakışlarımla buluşmak için bağlara karşı zorlandı. Daha da tedirginleşirken göğsü narin bir pembeyle kızardı. "Benim hakkımda konuştuğunu duydum. Sanki bu konuda hiçbir söz hakkım yokmuş gibi geleceğimi dikte ediyorsun."

Söylemedi ama evlilik planlarımı bu şekilde öğrenmesini kesinlikle istemiyordum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Ayarlayabildiğim en kısa sürede evlenecektik. "Bebeğim, bu senin kendi güvenliğin için."

"Yalancı. Sadece beni kullanmak istiyorsun. İtalyanlardan ya da o aptal Kolombiyalılarından daha iyi değilsin... ya da üvey babamdan," diye tükürdü.

Onu çenesinden yakalayarak bakışlarımı kendiminkilerle birleştirmeye zorladım. "Yavrum, şu anda sabrımı test etmek istemezsin," diye tehdit ettim, kendi kontrolümü çok ince bir iplikle tutuyordum. Eğer bakire olmasaydı, şimdiye kadar onu çiğ çiğ sikmiş olurum. Hal böyleyken, onu becermeye çalışmadan önce gerginliği azaltmak için en azından bir kez boşalmam gerektiğini biliyordum, aksi takdirde ona zarar verebilirdim.

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım," diye karşılık verdi.

"Benim lanet ses tonumdan çok daha azını sevmek üzeresin."

Gözleri yaşardı ve "Senden nefret ediyorum" diye fısıldadı.

Tişörtümün eteklerine uzandım ve başımın üzerine çektim. "İkimiz de bunun gerçeklerden uzak olduğunu biliyoruz."

"Hayır. Senden gerçekten nefret ediyorum."

Omuz silktim. "Sanırım yanıldığını kanıtlamam gerekecek."

Yelena bağlarını çekti. "Pek adil bir dövüş sayılmaz. Benden o kadar mı korkuyorsun ki kazanmak için beni bağlamak zorunda kalıyorsun?"

Kıkırdadım. Lanet olsun, bu küçük velet beni sinirlendirmekten zevk almıyordu. İstedığı kadar küfürler savurabilir ve nefretini ilan edebilirdi. Gözlerindeki ışığı, yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyordum. Yatağa her yaklaştığımda kalçalarının nasıl sıkıldığını ve titrediğini görebiliyordum.

Benden nefret etmiş olabilir ama yine de beni istiyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan kot pantolonumun fermuarını indirdim ve içinden çıktım. Kalkmış sikim serbest kaldı. Gözleri önce belime sonra daha aşağıya kaydı. Sikimi avucumun içine alarak birkaç kez pompaladım. Daha önce çatıda olduğu gibi on santimin tamamının sırtının alt kısmına baskı yaptığını hissetmek bir şeydi, ama ona iyice bakmak başka bir şeydi. Bu görüntünün onu korkuttuğunu biliyordum. Güzeldi.

Dönüp çantama uzandım ve daha önce bana fırlattığı pembe stiletto bıçağı buldum. Sapını görebileceğinden ve kendisinin olduğunu anlayabileceğinden emin olduktan sonra bıçağı açtım. Bir dizimi yatağın üzerine koyarak, külotunun ince ipek kumaşını her iki kalçasının üzerinden hızla kestim. Ortasından tutup, parmaklarım amının yumuşak tümseğini sıyrarak kumaşı çektim.

"Piç!" diye öfkelendi.

Odanın içinde yalınayak ilerleyerek bardağıma dört buz küpü daha attım ve mataramdan üç parmak kadar doldurdum. Yatağa döndüğümde bir yudum aldım. Bardağı komodinin ulaşılabilir bir yerine koyduktan sonra dizimi yatağın üzerine koydum.

Beklediğim gibi Yelena sol bacağıyla bana doğru tekme attı. Güçlü bir kavrayışla bileğini kolayca yakaladım. Kalçalarının arasına diz çökerek bacaklarını daha da açtım. Tüm vücudunun sertleştiğini görebiliyordum.

Tanrım, çok güzeldi. Okyanus mavisini gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve bastırılmış uyarılmayla çılgına dönüyordu. Kremi teninde narin bir pembe kızarıklık vardı, göğüsleri her korkmuş nefeste yükselip alçalıyordu.

Korkmuş olmalı.

Onu kendiminmiş gibi sahiplenme ihtiyacı hissettim. Kokumu ona sürmek için, işaretimi.

Onu değerli varlığım olarak ele geçir.

Cennetten bir parça çalan bir iblis.

Yelena dişlerinin arasından tısladı. Hafif bir uyarılma parıltısı bacaklarının arasındaki yumuşak bukleleri parlattı.

"Bebegiim benden böyle kaçarak kötü bir şey yaptı," diye azarladım karanlık bir şekilde.

Yelena sessiz kaldı. Avlanan avcıyı değerlendiriyor.

"Bu şirin amcığına pembe bir şaplak attığımda daha fazla itaatsizliğe müsamaha gstermeyeceğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum." İşaret parmağımın tersini kullanarak amını okşadım... aşağı yukarı, yukarı aşağı.

Bana karşı verdiği fiziksel tepkiyle savaşırken nefesi kesildi.

"Senden emir almıyorum," diye karşılık verdi.

Gülümsedim.

Kahretsin, içindeki kavgayı sevdim.

"İşte burada yanılıyorsun, bebek kız. Artık yetki bende, ve sen bana itaat et."

"Siktir git!"

"Sanırım o pis ağzınla ilgili bir şeyler yapmamın zamanı geldi," diye tehdit ettim dizlerimin üzerinde yükselirken.

Yelena tamamen şişmiş sikime bakarak beni tehdit etti. "O şeyi ağzıma sokarsan ısırıp koparıyorum."

Çenesini tekrar kavrayarak başını geriye yatırdım. "Seninle içim bittiğinde, ağzını sikmem için bana yalvarıyor olacaksın."

Yelena bir kez daha bileklerindeki bağlarla mücadele etmeye çalışırken yatak başlığı gmbrdedi ve takırdadı.

Elimi kaldırarak sağ memesine sert bir tokat attım. Hemen durdu. Yüzünde saf bir şok ifadesi donup kalmıştı.

Komodine uzanıp bir buz küpü aldım.

Onu açık ağzının üzerinde havada tuttum ve viskiyle ıslatılmış buzlu su damlalarının dudaklarını kaplamasını izledim. Küçük pembe dilinin ucu dumanlı likörün tadına bakmak için dışarı ıktı.

Küpü sağ göğsünün üzerinde kaydırmak için hareket ettim ve parmaklarımin narin tenini işaretleyen kızıl hatlarını izledim. Sonra göğsü ucunu daire içine aldım.

"Dur. Hava soğuk," diye inledi dudağını ısırırken.

Buzu karnının üzerinde gezdirdim ve karın kaslarının buz hissi yüzünden seğirmesini izledim.

Buz küpünü aşağı indirirken gözleriyle karşılaştım.

Yelena başını sallamaya başladı. "Hayır, Damien. Hayır. Bundan hoşlanmıyorum," diye yakındı.

"Bu bir ceza. Bundan hoşlanmaman gerekiyor."

Buz küpünün yumuşamış, erimiş kenarını am dudaklarının arasına yerleştirdim ve klitorisine bastırdım.

Yelena haykırırken kalçaları yataktan fırladı. Sol elimi karnına koydum ve onu yatağa yaslamaya zorladım.

"Çok soğuk! Acıtıyor!"

Kıkırdadım. "Sanırım daha önce şaplaklarımın sıcaklığından biraz fazla zevk aldın. Farklı bir taktik denemenin zamanı geldi."

Bununla birlikte, eriyen küpü onun dar girişine yerleştirdim ve ittim. Buz küpü parmağımınla birlikte derinlere kaydı. Kaslarının buzlu girişin etrafında acı verici bir şekilde sıkıldığını hissedebiliyordum.

"Dur! Acıyor!" diye bağırdı Yelena acıdan kaçmak için kalçalarını döndürmeye çalışırken.

Ona doğru uzanarak bir buz küpü daha aldım. Gözleri büyüdü.

"Yapma! Lütfen yapma" diye yalvarırcasına fısıldadı.

Acımasızca, buzunu amına bastırdım. Yelena tüm vücudu sertleşirken haykırdı. Buzun özel bir tür acıya neden olduğunu biliyordum. Sıcak kasları soğuk dokunuştan dolayı acı verici bir şekilde kasılırken, sıkıcı, sıkı, çiğ bir acı.

Üçüncü buz küpünü aldım. Kıvranan vücudunun üzerinde tutarak, buzlu su damlalarının düz karnına düşmesine izin verdim. Olacakların bir uyarısıydı.

"Lütfen! Özür dilerim! Tamam mı? Kaçtığım için özür dilerim!"

"Yeterince iyi değil," diye homurdandım. Benden her kaçtığında, benimle her dövüştüğünde kendini daha büyük bir tehlikeye attığını anlaması gerekiyordu.

Bu kez küpün kenarını amının kıvrımlarını ayırmak için kullandım. Girişini geçip kıcının sıkı gül goncasına bastırdım.

"Yapma! Oh Tanrım! Yapma!" diye yalvardı.

Buz küpüyle büzülmüş girişini okşadım. Kalçaları bacaklarını kapatma çabasıyla gerilirken kık yanakları sıkıştı. Buzun sulu kayganlığı küpü onun kuru, dar girişine itmeme yardımcı oldu. Bunun amındaki buzdan çok daha fazla acıtacağını biliyordum.

Yelena bileklerindeki bağları çekiştirirken acı içinde inledi. "Seni neden cezalandırıyorum?" diye sordum.

Yelena cevap vermedi.

Parmağımı acıyla sıkılmış göt deliğine soktum. Parmağımın ucu eriyen buz küpünü daha da içeri itiyordu.

Tekrar ettim. "Seni neden cezalandırıyorum?"

Yelena'nın nefesi çılgınca kesiliyordu. Sonunda ağzından kaçırıldı: "Çünkü ben kötü bir kızdım."

"Bana itaatsizlik mi ettin?"

Yelena inlerken başını salladı. İstismar ettiğim narin etini korumak için bacaklarını kapatmaya çalışırken kalçaları yanlarıma bastırdı.

"Evet," diye fısıldadı, yüzünü yastığa gömmek için başını yana çevirdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Son buz küpünü aldım. Yelena inledi.

Vücudunun üzerinden uzanarak çenesini kavradım ve onu yüzüme bakmaya zorladım. Buz küpünü kaldırarak, "Seni tekrar cezalandırmamı söyle. Acıyı hak ettiğini söyle. Nasıl sert sevdiğini söyle bebeğim. Canını yakmamı iste."

Gözleri bana yalvardı, ama merhamet etmedim.

Parmaklarım yanaklarına bastırdı. Dışlerinin keskin kenarlarını teninde hissedebiliyordum. "Söyle."

"Cezalandır beni, Damien. Beni acıyla cezalandır," diye inledi.

Son buz küpünü de kıcına soktum. Azalan acı bir kez daha artarken Yelena hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Bir elimi omzunun yanına koyarak yüzükoyun yatan bedeninin üzerine eğildim. Bacaklarının arasına uzanarak bir parmağımı soğuk girişine sokmaya çalıştım. Kasları soğuktan o kadar sert kasılmıştı ki, parmağımın ucunu zorlukla sokabildim.

Kulağına fısıldayarak, "Bu inanılmaz dar, bakir amcığa zorla soktuğumda sikimin nasıl bir his vereceğini biliyor musun?" diye sordum.

Yelena başını sallamaya başlarken gözleri büyüdü. "Lütfen! Lütfen yapmayın! Bu beni öldürecek. Beni ikiye ayıracaksın."

Parmağımı aşağı doğru hareket ettirdim ve büzülmüş göt deliğini okşadım. "O zaman buraya ne dersin?"

"Hayır! Ben... Ben hiç... hayır!"

Gözlerinin içine baktım.

Bekliyorum.

Niyetimin ne olduğunu o an anlamıştım. O güzel mavi gözler çarpıcı bir akuamarin tonuna dönuştü. Öfkeden arzuya, gurura ve nihayet teslimiyete uzanan duygu oyunlarını izledim.

"Senin sikini yalayacağım," diye kabul etti, sesi gözyaşlarından boğuklaşmıştı. Hiçbir şey söylemedim.

Bekliyorum.

Mesajı aldı.

Hıçkırıklarını yutarak, "Lütfen ağzımı sık" diye yalvardı.

Eğilerek dilimi üst ve alt dudaklarında gezdirdim, dizlerimin üzerinde yükselmeden önce onları ıslattım. Göğüs kafesine yaslanarak, sikimi yumruklarken yukarı doğru eğildim.

"Tekrar söyle," diye emrettim.

"Lütfen ağzımı sık," diye inledi.

Sol elimle yatak başlığını tutarak sikimin başını dudaklarının arasına yerleştirdim.

"Daha geniş aç," diye homurdandım. O da itaat etti.

Kalçalarımı öne doğru ittim. Sikim boğazının arkasına kadar ağzına girdi. Yelena'nın ağzı tıkanı ve çırpınmaya başladı.

Hafifçe geri çekildim ve tekrar ileri doğru ittim, başının boğazına hafifçe bastırıldığını hissettim.

Boğuk çığlığı şaftıma titreşimler gönderdi ve beni teşvik etti. Şimdi iki elimle yatak başlığını kavrayarak kalçalarımı ona doğru eğdim, Onu tüm uzunluğumu yutmaya zorluyorum.

"İşte bu, bebeğim. Burnunu karnımda hissetmek istiyorum," diye nefes nefese kendimi onun sıcak küçük ağzını tam eğimle sikerken kontrol altında tutmaya çalıştım.

Serbest bıraktım ve tekrar itmeden önce bir yudum hava almasına izin verdim. Dilinin aletimin hassas alt tarafında kaydığını hissedebiliyordum. Taşaklarım gerilirken bir inilti duydum. Arkama yaslandım ve sikimi kavradım, acımasızca yumruğumu acı verici sertlikteki uzunluğa doğru pompaladım. Onun yüzüne ve ağzına boşalacağım anı beklerken kendi nefesim sert pantolonlarla geldi.

"Ağzını açık tut," diye emrettim. Tutuşumu sıkılaştırırken kürek kemiklerimin arasından boncuk boncuk ter damladığını hissedebiliyordum.

Kızarmış yanaklarına ve parlak gözlerine, etimin baskısından kararmış ve şişmiş dudaklarına bakmak benim felaketim oldu.

Bir kükreme ile, serbest bırakmanın acelesini hissettim. Kalın bir ılık tuzlu akıntı dudaklarını ve dilini kapladı.

Hâlâ zor nefes alıyordum, arkama yaslandım. Büyük elimi amının üzerine koydum. Isıttım. Avucumun kenarını klitorisine sürterek bir parmağımı içine soktum. Hâlâ sıkı ve hafif soğuktu.

"Dudaklarından dölümü yala."

Vücudumu aşağı kaydırarak kendimi açık bacaklarının arasına yerleştirdim. Nefesim amını ısıtıyordu.

Tereddütle dili dudaklarının arasından dışarı çıktı.

"İşte böyle, bebeğim. Yala onu. Yut onu."

Dilim klitorisini okşarken ikinci bir parmağımı amına soktuğumda Yelena inledi. Tenimin ve dilimin sıcaklığı onu ısıtıyor, güzel bir aşırı his yaratıyordu. Memnuniyetle, dili alt dudağını süpürüp tohumumu yalarken kremi teninin genişliğine baktım. Parmaklarımı biraz daha hızlı ittim, dilimi hassas tomurcuğunun etrafında aynı çılgın ritimle döndürdüm.

Kalçaları yukarı kalktı. İç bacaklarının çeneme değdiğini hissedebiliyordum.

Üstünden akan son damlayı yakalamak için dili dışarı fırladı. dudak.

Parmaklarımın basıncını ve hızını artırarak onun üzerinde yükseldim. Vücudunu. Diğer elimle saçlarından bir tutam yakaladım.

Dudaklarını vahşi bir öpücükle yakalamadan önce, "Artık benimsin," diye homurdandım. Kendimi tattım. Üçüncü parmağımla içine girerken dudaklarında sahipliğimin kanıtı.

Serbest kalışının çılgınlıklarını yuttum.

CHAPTER 25

Y*elena*

DÜZGÜN DÜŞÜNEMİYORDUM. Az önce ne olmuştu?

Damien yastıklı bilekliklerin kayışlarını çözdüğünde farkına bile varmadım. Belirgin bir şekilde, kelepçeleri yatak başlığından sarkıtarak kolayca ulaşılabilecek bir yerde tuttu.

Doğrulup, yere atılmış olan kabarık beyaz kuştüyü yorganı almasını izledim. Yatağa geri döndü. Yatağın başucuna oturarak iri ellerini göğüs kafesine doladı ve beni kucağına kaldırdı.

Kendimi savunmak için, küçük bir protesto miyavlamasına izin verdim ama dürüst olmak gerekirse, çok fazla mücadele etmedim. Sadece onda bir şeyler vardı.

Onun gücü.

Tehlikenin hissedilebilir sınırı.

Her zamanki saçmalıklarımın yanına kâr kalmasına izin vermiyordu. Beni bir pervane gibi ateşe çekti.

Çok beyaz ve kızgın bir alev.

Yorganı ikimizin üzerine sardığında bir iç çekişi bastıramadım. Kucağına yerleştim, hatta başımı omzuna yasladım. Viski bardağına uzandığında sikinin kalçama bastırıldığını hissedebiliyordum. Bardağı dudaklarıma doğru eğerek, "İç." diye emretti.

Burnumu kıvırdım. "Ben viski içmem."

"Öğreneceksin. Şimdi iç."

Onunla savaşmanın bir anlamı yoktu. İçtim. Yanığın garip bir şekilde onarıcı bir etkisi vardı. Bir yudum daha almak için eğildim ama bardağı çekti.

"Sakin ol ufaklık. Yürümeden önce sürün," diye kıkırdadı bardağı bir yudumda boşaltırken. Kehribar rengi likörün boğazından aşağı kaydığını görebilecekmişim gibi boynunun kaslarını izledim.

Sikeyim. Bu adamda seksi bulmadığım hiçbir şey yoktu. Nasıl içtiğini bile.

Damien elini saçlarımın altından geçirip yorgandan kurtarıırken kafa derimde hafif bir çekilme oldu. Bukleleri sırtımdan aşağı doğru düzeltti. Orada sessizlik içinde oturduk. Elinin ritmik okşaması beni rahatlatırken geçici bir ateşkes.

Bir noktada, şakağımı öpmek için eğilirken elini başımın yan tarafına bastırdı.

Dudaklarını yakın tutarak, "Gitmene asla izin vermeyeceğim bebeğim," diye fısıldadı. İçimi çektim.

Zamanım dolmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, seçeneklerim tükenmişti. Damien'dan kaçamayacağım açıktı. Niyeti beni öldürmek olsaydı, bunu dairemde kolayca yapabileceği de aynı derecede açıktı.

Kafamı kaldırmadan, "Biliyorum," diye mırıldandım.

Yaklaşan kıyametin o mide bulandırıcı hissini hissetmeyi bekliyordum, sanki büyük, ağır bir kapı sallanarak kapanacak ve beni karanlığa hapsedecekti. Aslında sormamıştı ve ben de evet dememiştim ama evlilikten bahsettiği çok açıktı. Şu anda kendimi kızgın ve kapana kısılmış hissetmeliydim. Gerçekte, kendimi güvende hissediyordum. Hayatımda ilk kez kendimi onun kollarında güvende, sıcak ve korunmuş hissediyordum.

Sevmek ve sevilmek böyle bir şey miydi? İkimiz de bu duyguyu yaşayabiliyor muyduk?

Aramızdaki bu boktan şey her neyse onun için neredeyse fazla uysal ve sıradan bir kelime gibi görünüyordu. Bu sürekli irade savaşı. Birbirimizin sınırlarını zorlama, birbirimizin damarına basma ihtiyacı. Çılgınca ve çarpıktı ama aynı zamanda heyecan verici ve harikaydı.

Profilimi görmesini engelleyen bir tutam saçını geriye iterek, "Aç mısın?" diye sordu.

Sırf huysuzluk olsun diye hayır demeyi düşündüm ama gerçek şu ki açlıktan ölüyordum. Bütün gün yediğim tek şey bir elma ve birkaç ısırik yumurtaydı. İki kadeh şarabın beni çabucak uyutmasına ve otel odama gizlice girdiğinde ona avantaj sağlamasına şaşmamalı.

Damien otel telefonunu açtı ve oda servisini sordu. Kahverengi tereyağı ve adaçayı soslu ravioli sipariş ederken onu dinledim.

Daha sonra, Damien bir kot pantolon giymek ve oda servisinin kapısını açmak için beni bir kenara bıraktığında, garip bir şekilde soğuk ve savunmasız hissettim, hemen onun sıcaklığını ve gücünü özledim.

Tabağı, bez peçeteyi ve çatalı aldıktan sonra yatağa döndü. Kendimi yatağın başlığına yaslamaya başladım ama Damien'dan gelen alçak bir homurtu rotamı değiştirmeme neden oldu. Anlaşılan onun hırıltılı, sözsüz komutlarını anlayacak noktaya gelmiştik bile. Bir gülümsemeyi gizleyerek tekrar kucağına tırmandım.

Üç büyük raviolinin bulunduğu kâseyi yatağın üzerine koyan Damien, bir tanesini ikiye böldü, tereyağlı sosa buladı ve ağzıma götürdü.

"Kendimi besleyebilirim, biliyorsun."

"Ben etraftayken olmaz," dedi baştan çıkarıcı bir göz kırpmayla.

Ağzımı açtım ve kremalı, tuzlu lokmayı çiğnerken inledim. Çatalı çektiğinde, erimiş tereyağı sosundan bir topak göğsümün kıvrımına damladı.

"Ziyafet sırası bende," dedi Damien kıkırdayarak, tenimdeki sosu yalamak için eğilirken. Aleti kalçamla karnının arasına sıkışmıştı. Kalınlaşmaya ve uzamaya başladığını hissedebiliyordum. Bu bana tabu bir heyecan verdi.

Yemek unutulmuştu. Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum. Daha önceki açlığımın yerini çok daha ilkel bir şey almıştı. Bu adam tarafından ele geçirilmek için içimi kemiren bir ihtiyaç. Ezilmek, bastırılmak ve ele geçirilmek. Hâlâ dokunulmamıştım çünkü kollarında bir an için özgürlüğümü feda etmek isteyeceğim bir adam bulamamıştım. Bana bu kadar yaklaşacak birine hiç güvenmemiştim.

Şimdiye kadar.

Damien'a kalbimle güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim ama bedenimle güvenebileceğimi biliyordum. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Buna. Sadece şimdilik, sadece bu an için bile olsa, ait olduğumu ve sevildiğimi hissetmek istiyordum... bu sadece şeytani bir yanılsama olsa bile.

Damien hâlâ dolu olan makarna kâsesini komodinin üzerine fırlattı ve dönerek beni ağırlığının altında yatağa doğru sıkıştırdı.

"Daha fazla bekleyemem," diye homurdandı.

CHAPTER 26

Yelena

ELİ ince kalçamdan kolayca geçti ve bacaklarımı açmaya zorladı. Ağırlığını kaydırarak kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve zaten dolgun olan sikini göbeğime bastırdı. Bu hem bir tehdit hem de bir vaatti. O anda her şeyi hissettim. Göğüs kıllarının sert meme uçlarıma sürtünmesini. Kalçasının sıcaklığını kendiminkine bastırdım. Hafifçe nasırlaşmış parmaklarının kalçamın üzerinden geçip göğsümü kavradığını hissettim.

Sırtım kamburlaştı.

Ağzı bir meme ucunu almak için aşağı indi ve onu ağzının derinliklerine çekti. Dişlerinin keskin sıyrıkları, altımızdaki kolalı beyaz keten çarşafı avuçlamama neden oldu. Bir sonraki meme ucuna geçmeden önce ben acı içinde haykırana kadar sertçe emdi ve aynı işkenceli ilgiyi ona da gösterdi.

Bu sırada, aramızda sıkışmış olan sikin baskısını hissedebiliyordum.

Damien omzumu öpmek için hareketlendi ve dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Dilinin ucuyla kulağıma ulaşana kadar çenemde gezindi. Dilinin ucuyla yumuşak kabuğa dokunurken bana Rusça fısıldadı. Daha da karanlık vaatlerle dolu karanlık, erotik kelimeler olduğunu anlamak için dili anlamama gerek yoktu.

Eli klitorisimi okşamak için aramıza girdi. Parmağının ucunu döndürerek, içimin derinliklerine itmeden önce kaygan uyarılmamı test etti. İnledim ve ona doğru uzandım. Ellerimi sırtında gezdirerek tırnaklarımı teninde gezdirdim, derin, gırtlaktan gelen hırıltısı ve kalçalarını itmesiyle ödüllendirildim. Cesaretleterek tırnaklarımı daha sert bastırdım, onun benimkini işaretlediği gibi ben de onun tenini işaretlemek istiyordum.

Kollarını kaldırarak başını geriye attı ve boynu ile omuzlarındaki kalın kas kordonlarını ortaya çıkardı. Pençelerimi sırtında hissettiğinde bir iniltiyi yutarken dişlerini sıktı. Karşı koyamadım, eğildim ve derisini yaladım. Tadına baktım. Dilimdeki parfümünün buruk acısını seviyordum.

Saçlarımı kavradı ve başımı geriye çekerek teması kesti. "Tanrım, bebeğim. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Konuşmaktan aciz bir halde kalçalarımı oynatarak sikine sürtünmeye başladım.

Ağızıma sahip olurken ikinci bir parmağını içime sokmadan önce bu kez Rusça olarak tekrar küfretti. Dili benimkiyle dans ediyor, ben onu takip ederken önden gidiyordu. Tadı viski ve ılık tereyağıydı. Kollarım ellerimle çenesini okşamak için yukarı uzandı. Kirli sakalının sert sıyrıkları avuçlarımın yumuşak derisini çiziyordu. Çok erkeksi, çok *ona ait* hissettiriyordu. Ağızımın ırzına geçerken, alırken ve verirken dudaklarım morarmış ve şişmiş gibi hissetti.

Üçüncü parmağını içime soktu.

Bağırdım.

Parmaklarını ileri geri hareket ettirip beni açarken vücudum bu saldırıya karşı gerildi. Beni hazırlıyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve dizlerimi yukarı iterek iç uyluklarımı kalçalarına doğru bastırdım.

Damien arkasına yaslandı. Safir gözleri karanlık ve fırtınalı bir hal aldı. Sol kolu daha yukarı kayarak ön kolunu başımın yanına yerleştirdi. Başparmağı elmacık kemiğimi okşarken eli yüzümü kavrayacak şekilde uzandı. Sağ elinin üç parmağı yavaşça içimden çıktı ve bacaklarımı açık tutarak kalçamı kavradı.

Donup kaldım.

Kalbim göğsümün içinde kaotik bir ritimle atıyordu.

Aldığım zevke rağmen içimden geri çekildim. Zamanı gelmişti. Bunu biliyordum. İkimiz de biliyorduk. Bu sadece onun bekâretimi almasıyla ilgili değildi. Bu, etkisi hayatımın geri kalanını belirleyecek olan daha derin bir şeydi. Bu geri dönüşü olmayan bir noktaydı. Karanlık, görüş alanımın kenarlarında geziniyordu. Bayılacağımdan korktum.

Sıkıntımın farkında olmayan ya da belki de bu yüzden, Damien tehdit etti, "Artık benden kaçış yok. Gerçekten benim padshiî meleğim olacaksın."

Onun düşmüş meleği.

Bir iblisin kollarına düşmüş.

Onun kollarına.

Omuzlarına bastırırken sesim panikten tiz çıkıyordu. "Bekle!"

Çenesi gerilirken bakışları daraldı. Omuzlarından yayılan gerginliği ve gücü hissedebiliyordum. "Hayır."

Aletini yumruk yapıp ucunu girişime getirirken parmak eklemleri hassas tenime baskı yapıyordu. Ucu hafifçe içeri girdi.

Korkmuş bir şekilde yukarı doğru kaymaya çalıştım. Sol elini saçlarımı kavramak için kaydırды. Sertçe çekerek, vücudum yukarı doğru yükselirken başımı geriye doğru itti.

Büyük soğanlı kafa içeri kaydı.

Damien ağır ağır nefes alıyordu. Eğilerek dudaklarıma karşı homurdandı, "Bu acıtacak."

Gözlerim büyüdü. *Hayır diye bağırmaya* çalıştım ama kelime boğazımda düğümlendi.

İleri atıldı.

Kalın etini içime soktu. Beni ikiye ayırdı.

Çılgılık attım ve çırpınmaya başladım. Damien ağırlığının gücüyle beni bastırdı ve bedenimi tutarak yere sabitledi. Kalçaları hareket etti. Beni tekrar tekrar deliyor, her hamlesi bedenimi daha da açıyordu. İçimde hareket ederken siki her ağır santimini hissediyordum.

Damien ağzımı yakaladı, dili de en az siki kadar etkili bir şekilde beni ele geçirdi. Yüzümü iri ellerinin arasında kavrayıp başımın bir o yana bir bu yana savrulmasını engellerken, kalçaları her hamlede içime giriyordu.

"Lanet olsun, Yelena. Yapma bunu. Beni dışarıda bırakma. Şimdi olmaz!"

Sözlerinin şokuyla gözlerimin kenarlarından yaşlar süzüldü. Bunu fırsat bilen Damien bir kez daha dudaklarıma yapıştı ama bu sefer öpücüğü daha nazik, neredeyse ikna ediciydi.

"Lütfen bebeğim, benim için aç."

Ağzım onunkinin altında yumuşadı. İnledi ve avantajını kullanarak göğsümü avuçladı, dili benimkinin etrafında dönerken.

Kızılığımı delip geçmesinin keskin acısı, yükselen bir zevk dalgasıyla gölgelenerek azaldı. Kalçalarının her itişinde artan zonklayıcı bir basınç.

Sanki Rachmaninoff'un İki Numaralı Piyano Konçertosu'nun notalarının içine hapsolmuş gibiydim. Müziğin yavaş, karanlık bir kararlılıkla başlaması ve sonra yoğunluğunu arttırması... ve arttırması... ve yoğunluğunu arttırması. Karanlık bir fırtınanın gelişi gibi yükseliyordu. Dönen ve kıvrılan bir rüzgârda alçalıp yükseliyordu. Artık üzerimdeki, içimdeki, beni sahiplenene adamın gücünden başka bir benlik duygum ya da farkındalığım yoktu.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu, ona sarıldığımda korku zevkle karıştı, kaotik duygularımı sabitlemek için onun bedenini kullandım. Güçlü kolları beni sıkıca sarmış, vücuduma birkaç kez daha girerken beni yakınında tutuyordu. Benim doruk noktamı kendi doruk noktasına taşıyordu.

Bir kükremler ile beni tohumuyla doldurdu. Bizi birbirimize bağladı.

Daha sonra bana ılık bir bez getirmekte ısrar etti. Kanıtları silmek, göğsümün içindeki sıkılaşmayı durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Ellerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Beni tutan ağırlığını hissedebiliyordum. Onu içimde hissediyordum. Sanki ruhumu işaretlemişti ve onun izi sonsuza dek benimle olacaktı.

Beni tuzağa düşürüyorsun.

Yanımdaki yatağa kayarak kollarını ortama doladı ve beni kendine çekti. Sırtım onun önüne dönüktü.

Çılgınca karışmış saçlarımı düzelttikten sonra kulağıma "Dur," diye fısıldadı.

"Ne?"

Devam ederken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "O güzel, zeki ve kaotik zihninden geçenleri durdur."

Kıllandım. Vücudum gerildi, kucağından çekilmeye çalıştım ama kolu sadece sıkılaştı. Bir an sonra, ne demek istediğini anladığından emin bir şekilde, kolu kaydı. Eli uzun ve rahatlatıcı darbelerle kolumu ve kalçamı okşadı.

"Bunu kapana kısılmak olarak düşünmemeye ne dersin?" diye mırıldandı enseme doğru.

Ben başladım. Sanki düşüncelerimi okuyor gibiydi. Sessiz kaldım.

"Sadece bir sonraki dakika ve ondan sonraki dakika için endişelenmeye ne dersiniz? Ve tüm geleceğin bir anda üzerimize çökmesine izin vermesek?" diye teklif etti.

Başımın altındaki yastık kılıfından çıkan buruşuk etiketle oynadım. "Bu beni evlendirmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Eli hareket etmeyi bıraktı. Uzun, derin bir nefes alırken göğsündeki koyu renkli tüyler sırtımdaki deriyi gıdıkladı. "Hayır."

Döndüm ve omzumun üzerinden baktım. "Hayır, beni seninle evlendirmeyeceksin, yoksa hayır bu anlama gelmiyor mu?"

Karanlık bakışları benimkileri delip geçti. Çenesinin gerilmesinden sabrını zorladığımı anlayabiliyordum. "Bir kez olsun kendinden başka birine güvenmek çok mu kötü olurdu? Birinin seni korumak isteyecek kadar önemseyebileceğine gerçekten güvenmek?"

Arkamı döndüm. Bir keresinde ona *All By Myself* şarkısının Rachmaninoff'tan örneklendiğini nasıl saçmaladığımı düşündüm. Yalnızlığa yazılmış o korkunç kaside benim için bir tür hayat marşı haline gelmişti. Kimseye güvenmek ya da bel bağlamak istemediğim için suçlanamazdım. Kendi annem benim yerime ölümü seçerek canına kıymıştı. Çocukluğumun geri kalanı üvey babamın yumruklarından kaçmakla ve bana işe yaramaz ve istenmeyen biri olduğumun söylenmesiyle geçti. Kendimi bildim bileli kendi başımın çaresine bakıyordum.

"Ne zaman doğdun?" diye sordu aniden.

Kaşlarımı çatarak sormaktaki amacının ne olduğunu anlamaya çalıştım. Karar veremediğim için "3 Aralık" diye cevap

verdim. "Bu seni ne yapar?"

"Beni yapmak mı?"

"Burcunuz."

Farkına vardı. "Ah. Bir Yay." "Peki bir Yay nasıldır?"

Bir okçunun yayının sembolünü parmağımın ucuyla kağıdın üzerine çizdim. "Annem kaderimde büyük hayaller kurmak, imkânsızın peşinden koşmak ve risk almak olduğunu söylerdi. Bu yıldızlarda yazılıymış."

Damien yer değiştirerek beni sırtüstü yatırdı ve üzerimde güçlü ve iri bir şekilde belirdi. Eğilerek önce omzumu, sonra da göğsümün üst kısmını öptü. "Bir Yay ve bir Akrep ne kadar uyumludur?"

"Korkunç!" Neşeyle söyledim, konu değişikliğine ısındıkça gözlerim açılıyordu.

Kaşlarını çattı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Bu doğru. Akrepler çok karanlık, yoğun ve kontrolcüdür, daha özgür ruhlu Yayları kaçmaya ve özgürlüklerinin peşinden gitmeye zorlarlar." Dudaklarım bilmiş bir sırtıyla büküldü.

Damien gözlerimin içine baktı. "Ya da belki Yay, Akrep'in katı hayatına ılık ve taze bir nefes getirir ve özgürlüğünü elinden almak yerine bir kaya, hayallerini sabitleyebileceği sağlam bir şey olur."

Ve bir anda tamamen, mantıksızca, aptalca aşık olmuştum.

Bana böyle hissettirdiği için lanet olsun ona.

İnatçı bir Akrep'in yoluna düşmemem gerektiğini bilmeliydim.

CHAPTER 27

*D*amien

Yelena'nın bir gece önce bıraktığı buruşuk yoga pantolonunu ve sade siyah kapüşonlu tişörtünü yerden toplarken küçük burnunun hoşnutsuzlukla kıvrılmasını izledim. Yan tarafına tasarım bir elbise atılmış küçük bir bavula göz attı. Görünüşe bakılırsa elbise ona iki beden büyük geliyordu. Bunu nasıl edindiğine dair çok fazla soru sormasam iyi olacaktı.

Bebegimin tasarımcı kıyafetlerini tercih ettiği açıktı. Sadece benden kaçarken kapüşonlu sweatshirt ve yoga pantolonu giydiğinden emindim. Çünkü zararsız görünüşleri ve manevra kabiliyetleri, özel dikim ama daraltıcı tasarım kıyafetlerden çok daha değerli olurdu.

İçini çekerek yoga pantolonunun içine girdi. Dün gece giymesi için ona verdiğim tişörtü üzerinde bırakarak kapüşonunu başına geçirdi ve spor ayakkabılarına uzandı.

Onu gömleklerimden biriyle görmek hoşuma gitmişti. Garip bir şekilde normal hissettirdi. Bir erkek ve kız arkadaşın yapacağı bir şey gibi. Komik bir düşünceydi. Kendimi hiçbir zaman ilişki terimleriyle düşünmemiştim. Muhtemelen hiç ilişkim olmadığı içindir. Ara sıra bir mankenle sevişmeyi ve rastgele bir sosyal etkinlikte onu koluma takmayı ilişki olarak saymıyordum. Daha çok karşılıklıydı.

Yelena farklıydı.

O her zaman farklıydı. O dans pistinde onu gördüğüm andan itibaren içimde bir şeyler değişmişti. Yıllar geçtikçe geçeceğini düşünmüştüm ama daha da güçlenmişti. Sonra dün onu gördüğümde, kalbimin etrafını saran sıcak demirden yapılmış bir yumruk gibi katılaştı. Sağlam ve sarsılmazdı. Ona olan hislerim artık sadece bir parçam değil, vücudumda nefes alan tek sıcaklıktı.

"Bütün bunlar bittiğinde seni ilkbahar defileleri için Paris'e götüreceğim. Sana Dior, Chanel ve Yves Saint Laurent'e kadar eşlik edeceğim ve ne istersen alabilirsin," diye teklif ettim kot pantolonumu giyerken. "Ama lütfen Gucci olmasın. Yeşil ve kırmızıyla sıkıcı kahverengi desenleri ya da tüm o değersiz altınları seviyormuş gibi davranamayacağım."

Gözlerinin, az önce kendisine ikramda bulunulan küçük bir kız gibi heyecanla parladığını görmek gerçekten çok sevimliydi. Sonra aynı hızla bakışları dondu. Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırarak, "Kendi kıyafetlerimi alabilecek durumdayım," diye homurdandı.

Uzun sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı, bu da benim için kolaylık sağlıyordu. Atkuyruğunu tutarak, huysuzca kalkmış yüzüne baktım.

"Kendi kıyafetlerinizi satın alabileceğinizin farkındayım. Mesele bu değil. Şu andan itibaren sana bir şeyler alan kişi *ben* olmak istiyorum." At kuyruğunu vurgulamak için çekiştirdim.

"Dinle. Beni sikmiş olman bana sahip olduğun anlamına gelmez," diye tersledi beni tutuşumdan kurtarmaya çalışırken.

Elimi boğazına dolayarak, vücudu duvara yaslanana kadar onu geriye doğru yürüttüm. Küçük elleri bileğime dolanmaya ve tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. Kalçalarımı karnına bastırdım, böylece hızla sertleşen sikimin tehdidini hissedebiliyordu.

Yakınına eğilerek önce açık ağzına, sonra da ürkmüş bebek mavisi gözlerine müstehcen bir şekilde baktım. Sesim o kadar kısıktı ki neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Senin sahibin benim. Bu ağzın, o daracık amın ve çok yakın bir gelecekte o tatlı kışın benim olacak. *Sen benimsin*. İstedğin kadar kaçabilirsin. Seni her seferinde bulup ait olduğun yere geri getireceğim. Benden asla kurtulamayacaksın, güzelim. Bu fikre alışmanı öneririm."

Ona sert bir öpücük verdikten sonra boğazını serbest bıraktım.

Akıllıca bir şekilde sessiz kaldı. Sanırım ikimiz de biliyorduk ki, eğer bana karşı çıkmaya cüret ederse, onu dizlerimin üzerine sürüklemekten ve kışına

çok zengin bir şekilde hak ettiği şaplak.

Bunlar benim için sadece kelimeler değildi. Her birinde ciddiydim. O benim için doğru kadındı. Beni çileden çıkarıyordu ve muhtemelen düşmanlarımdan çok onun yüzünden yara bere içinde kalacaktım ama her birine değecekti. Yüzüne tokat attığında iyi bir şey olduğunu anlamayan ahmak bir Neandertal değildim. Yelena yoluma çıktığında küçük, güzel bir mücevher bulduğumu biliyordum ve onu asla bırakmaya niyetim yoktu.

Odanın diğer ucundan, bileklerimdeki bağları çantama atmamı izledi. Otel bürosuna doğru yürüdüm ve cüzdanımı da aldım. Yelena'dan çok şüpheli bir şekilde kahkahaya benzeyen bir kıkırdama geldi ve bu kısa sürede öksürüğe dönüştü. Ona, benden habersiz cüzdanımı kolayca almasına müsamaha göstermeyeceğimi umduğumu belirten bir bakış attım.

Dün gece bir ara cep telefonumun şarjının bittiğini fark ettim ve spor çantamdan fişi alıp şarj etmeye başladım. Ölmesine izin vermek bana göre değildi. Kollarımdaki acı verici güzellikteki kadın yüzünden dikkatim çok dağılmış olmalıydı. Geceyi bir kadınla geçirdiğimi hiç hatırlamıyordum. Geceyi birlikte geçirince işler karışıyordu. Hiç göndermeye niyetim olmayan bir mesaj gönderdi, ama Yelena'yla, onun sıcak bedenini kollarımda tutmak, nefes alışının yumuşak sesleriyle uykuya dalmak cennetti.

Yelena kapüşonunun ipleriyle oynuyordu. Bana bakmadan usulca sordu: "Peki ya Natasha?"

Gözlerim kısıldı. Ne oluyor lan? "Natasha'yı nereden biliyorsun?"

Yelena elimdeki cüzdanı başıyla işaret etti. Tabii ki fotoğrafı. Cüzdanı arka cebime sokup spor çantamı aldım ve kapıya doğru ilerlemesini işaret ettim. "Natasha seni ilgilendirmez."

Yelena topuklarını sıktı. "Bu adil değil ve sen de bunu biliyorsun. Birdenbire sana güvenmemi bekliyorsun... bir anda kendimi seninkinin yanına atmamı bekliyorsun ve muhtemelen Rusya'da bir karın ya da kız arkadaşın var!"

Çantayı yatağın üzerine attım ve bir elimi saçlarımda gezdirerek uzaklaştım.

Döndüğümde Yelena'nın bana baktığını gördüm, kollarını göğsünde savunmaya geçmişti. En azından küçük kızımın beni kışkırdığı gerçeğiyle biraz olsun rahatlayabilirdim; demek ki cazibeme karşı iddia ettiği kadar bağıışıklığı yoktu. Belli ki o da benimle aynı yoğun bağı hissediyordu.

Yine de şu anda Natasha hakkında konuşmak istemiyordum.

Ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Lobinin yarısı polisi arayıp kaçırılma olayının devam ettiğini bildirmeden Yelena'yı bu otelden çıkarmak istiyorsam, hayır.

"Natasha, Gregor'un ve benim üniversiteden bir arkadaşımızdı."

Yelena'nın ağzı yukarı kıvrıldı. Gözlerini devirdi. "Ah... bir *arkadaş*."

"Evet. Bir arkadaş. Daha çok ikinci bir kız kardeş gibiydi. Onu birkaç yıl önce kaybettik.

önce."

Yelena aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini koluma koydu. Bana ilk kez kendi isteğiyle dokunmuştu, eğer bıçak yaramın üzerindeki dizini saymazsanız, ki saymadım.

"Özür dilerim, Damien. Bilmiyordum."

Omuzlarımı silktim, geçmişimin bu zayıf tarafını göstermekten rahatsızlık duyuyordum. "Onu kokain bağımlısı yapan bir pisliğe aşık oldu. Gregor ve ben onu ne zaman temizlemek için uzaklaştırsak, adam tekrar hayatına giriyor ve onu tekrar bağımlı hale getiriyordu. Adam hâlâ ortalıkta olursa onu asla temizleyemeyeceğimizi anlayınca... sorunu hallettik. Gregor bu yüzden Rusya'ya gönderildi. Natasha'nın erkek arkadaşının ölümüyle ilgili soruşturma eve biraz yakındı."

Yelena'ya sert bir bakış attım, sorunu halletmekle neyi kastettiğimi açıklamak zorunda olmadığımından emindim. O piçi öldürdüğümüzü kastettiğimi biliyordu. "Ne yazık ki çok geç kalmıştık. Natasha kısa bir süre sonra aşırı dozdan öldü."

Yelena kollarını belime sararken başını göğsüme yasladı. "Özür dilerim," diye tekrarladı, sesi hafifçe boğuk çıkıyordu.

Kollarımı omuzlarına doladım. O kadar küçüktü ki; vahşi bir kuşu tutmaya çalışmak gibiydi. Yine de sunduğu teselliye kabul ettim.

"Sonuç ne olursa olsun, o pisliğin benim yanımda son nefesini vermesinden bir an bile pişmanlık duymuyorum. *Değer verdiklerimi korurum*. Bedeli ne olursa olsun." Sırtını okşayarak başının üstünü öptüm, umarım ondan bahsettiğimi anlamıştır, sonra da at kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirdim.

Kendi güvenliği için benimle evlenmesi konusunda ona tekrar baskı yapamadan cep telefonum ping atmaya başladı. Odadan geçerken, tekrar çevrimiçi olduğunda birkaç kez daha ping sesi geldi. Midemde bir düğüm oluştu. Cep telefonu iletişimimizi mümkün olduğunca asgari düzeyde tutardık, genellikle sadece kısa konuşmalar yapardık ve asla mesajlaşmazdık. Mesajları sildikten sonra bile, kolluk kuvvetleri tarafından erişilebilecek bir kayıt bırakıyorlardı.

Mesajların yanı sıra birkaç sesli mesaj için de bildirim geldi.

GREGOR'DAN.

Ara beni.

Bir sorunumuz var. Depo.

Şimdi.

DIMITRI'DEN...

Gregor'un evinde.

Temizlik gerekli. Depo.

VE VASKA.

Konumunuz nerede?

Durum.

Beşte depo.

Sesli mesajları dinlemek için düğmeye bastığımda "BLYAD'," diye küfrettim.

Yelena odayı geçip yanımda durdu. "Sikmek Rusça'da bildiğim bir kelime. Her şey yolunda mı? Ne oldu?"

Gregor'un Samara'ya yapılan saldırıyı anlattığı sesli mesajını dinlerken koruyucu bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. Hızlı hızlı Rusça konuşuyordu, bu yüzden onun konuşulanları duymasından endişe etmedim ama ses tonundan anladı.

Bir elini göğsüme koyarak, "Samara iyi mi?" diye sorarken mavi gözlerindeki ışık söndü. Ne oldu?" diye sordu.

Telefonu bir kenara bırakarak ellerimi omuzlarına koydum. "Samara iyi."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Ona daha fazlasını söylemekten nefret ediyordum ama bunu ondan saklamanın bir anlamı yoktu. Ayrıntıları yakında öğrenecekti. "Dün gece saldırıya uğradı.

Gregor'un evine üç adam girdi."

Gözleri yaşlarla doldu. Küçük elleri kollarımın üstünden gömleğimin kumaşını kavradı. "Ne oldu? Yaralandı mı?"

Başımı salladım. "Gregor ona zamanında ulaştı."

Eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Dizleri büküldü. Eğilerek onu kollarıma aldım ve yatağa doğru taşıdım. Oturarak onu kucağıma oturttum. Sırtında rahatlatıcı daireler çizerek şakağını öptüm. "Şşşt, bebeğim. Her şey yolunda. O iyi. Yaralanmadı."

Yelena kollarımda ileri geri sallanmaya başladı. "Bunların hepsi benim hatam.

Hepsi benim suçum!"

Elim hareketsiz kaldı. Bir an için buna inanmasına izin vermeyi düşündüm. Eğer saldırının Kolombiyalılar tarafından yapıldığını düşünürse, belki sonunda beni dinler ve tehlikede olduğunu fark ederdi. Belki de her fırsatta benimle savaşmayı bırakır ve korumamı kabul ederdi. Bu fikir aklıma gelir gelmez bir kenara attım. Ona hiç yalan söylememiştim ve şimdi de söylemeyecektim. Yalan söylemek, kendi sözlerini destekleyecek gücü olmayan zayıf korkaklar içindi.

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kavrayarak bakışlarını kendime çevirmeye zorladım. "Hayır. Değil."

Yüzünü çevirmeye çalıştı. "Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun."

"Bebeğim, yalan söylemiyorum. Bu senin suçun değil. Saldırı başka bir Rus aile tarafından yapıldı. Novikofflar."

"Novikofflar mı? Onları tanıyorum. Üvey babam onların korumalarından biriyle içerdi. Pavel Rasskovich, ellerini kendine saklayamayan gerçek bir pislikti."

Pavel'in Nadia'nın partisinde dans pistinde ona dokunduğunu dün gibi hatırlıyordum. O zaman adamın ölmesini istemiştım ve görünüşe göre dün gece dileğim yerine gelmişti. "Eh, artık öldü."

"Novikofflar ona Gregor yüzünden mi saldırdı?"

Bu basit soru bağırsaklarıma inen bir yumruk gibiydi. Cevap hayır olsa da, çok kolay bir şekilde evet de olabilirdi. Yelena'ya adımın güvenliğini ve korumasını sunarken, bunun iki ucu keskin bir kılıç olduğunu hatırlatıyordu. Onu kendisini arayan canavarlardan koruyabilirdi ama *benim canavarlarımdan* koruyamazdı. Tehlikeli ve ahlaksız insanlarla dolu tehlikeli bir hayat yaşıyordum. Ona teklif ettiğim şey gerçekten daha güvenli miydi?

Bu düşünce tüm bedenimi isyan ettirdi. En azından kollarımda, ismim, param ve gücümle korunurken, dışarıda yalnız ve savunmasız olmasından daha güvende olduğuna inanmak zorundaydım. Elbette, buraya kadar gelebilmişti ama ne kadar süre için? Birinin onu ele geçirmesi an meselesiydi. Kolombiyalılar değilse İtalyanlar ya da daha kötüsü olabilirdi.

Güdülerim saf olmayabilirdi, ama yaşadığımız dünya da öyle değildi.

İç

En azından meleğimin tanıdığı şeytan

bendim. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Henüz değil. Yakında."

"Ama o iyi mi?"

"Evet, bebeğim. O güvende ve zarar görmemiş. Her şeyi arabada

açıklayacağım. Çünkü

Şimdi buradan gitmeliyiz."

Sesli mesajda ağabeyimin onları Washington'a iner inmez nasıl evlenmeye zorladığından da bahsettiğini ona açıklamak için daha sonrasını bekleyecektim. Birkaç saat içinde onu uçağa bindirmem gerekiyordu ve benim de aynısını yapmayı planladığımı düşünürse bu asla gerçekleşmeyecekti... ki aslında planladığım şey tam olarak buydu. Aynı lanet yargıcı bile ayarlamıştım.

Yelena başıyla onayladı ve giyinmek için ayağa kalktı.

Vaska'yı hemen aradım. Rusça konuşarak Dimitri'nin evinde buluşmak için plan yaptık. Evinin çatısında bir helikopter pisti ve kullanmama izin verecekleri bir helikopter vardı. O'Hare'e yakın olmamıza rağmen özel uçaklar Midway'den kalkıyordu. Sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerde şehri geçip Güney Yakası'na arabayla gitmek çok uzun sürerdi. Helikopter daha hızlı olurdu. Biz oraya varana kadar Ivanov'un özel uçağı Washington, D.C.'den Chicago'ya gidiş dönüş yolculuğunu tamamlamış olacaktı.

Onu odadan çıkarırken "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Önce Dimitri'ye.

Gregor ve Samara özel bir uçakla

birkaç saat önce. Biz de aynısını yapacağız. Seni D.C.'deki evine götüreceğim."

Başını salladı. "Tamam," diye cevap verdi usulca. Başını eğdi. Yüzü altın sarısı saçlarından oluşan bir perdenin ardına gizlenmişti.

İçimi çektim. Savaşmadan benimle aynı fikirde olduğuna göre Samara'nın saldırı haberi onu gerçekten sarsmış olmalıydı. Bunu düşünmek acımasızca gelse de memnun olmuşum.

Yine de bebeğim için son derece uzun ve stresli bir yirmi dört saat olduğunu unutuyordum. Benim onun hayatına girmemle başlayıp yoğun bir seksle sona ermişti. Ayrıca bencilce daha tatlı bir şeyler tatmak istediğime karar vermeden önce mantıdan fazla yemediğini de hatırladım. "Yeterince yediğini sanmıyorum. Yolda bir şeyler atıştırırız."

Sesi hafifçe titriyordu, muhtemelen yorgunluktan. "Bir Happy Meal alabilir miyim? Oyuncak Hikayesi'ndeki Küçük Bo Peep henüz bende değil."

Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Bebeğim ne isterse."

Özgürlüğü dışında.

O artık gerçekten benimdi ve ne pahasına olursa olsun onu elimde tutacaktım.

CHAPTER 28

Y*elena*

DAMIEN'İN ARKADAŞI Dimitri, Lincoln Park'ta, Burling Caddesi'nin hemen dışında, kumtaşıdan yapılmış devasa bir evde yaşıyordu. Damien kapıyı çalmak için bronzdan yapılmış devasa bir aslan dişine sahip yüzüğü kaldıramadan parlak siyah kapı açıldı.

Damien'a eşit büyüklükte iri bir adam kapıyı açtı. Onu dün güvenli evde gördüğüm adam olarak tanıdım. Yüzündeki karanlık ve düşünceli ifade, ellerini kaplayan ve boynuna kadar inen dövmeleriyle aynı derecede korkutucuydu. Damien'ın adını söylerken gülümseyerek selam vermesi fikrimi değiştirmede. Hâlâ çok korkutucu görünüyordu.

Damien'a yaklaştım, koruyucu kolunu belime dolayıp beni yanına çektiğinde kendimi daha iyi hissettim. Ona bakmak için başımı kaldırdım. Bakışlarımı yakaladı ve arkadaşını selamlamadan önce bana güven verici bir göz kırptı.

"Yelena, bu benim arkadaşım, Vasili Lukovich Rostov." "Lütfen, bana Vaska de."

Muhteşem fildişi mermer giriş kapısından içeri girene kadar onun biraz arkasında duran bir kadın olduğunu fark etmedim. Çok güzel bir kadındı. İnanılmaz derecede parlak mürekkep siyahı saçları, büyük parlak buklelerle süper havalı Rockabilly victory roll tarzında yapılmıştı. Sonra tutuldu

arkasında klasik parlak kırmızı bir bandana vardı. Üzerinde sevimli bir kayık yaka, koyu mavi ve beyaz çizgili denizci gömleği ve geniş paçalı koyu renk kot pantolon vardı. Tüm görünümü, ciddi bir Angelina Jolie suratı üzerine mat kırmızı rujla bir araya getirilmişti.

Kendimi mahcup hissederek kapüşonumun önündeki kırıksıklıkları düzelttim ve en azından Chanel rujumu sürmeyi diledim.

"Ve bu da Mary."

"Merhaba." El sallamak için kolunu kaldırdığında, Vaska'nın kolunun da kalktığını görünce şaşırdım.

Birlikte kelepçelenmişlerdi!

Gözlerimi Damien'a çevirdim ama o fark etmemiş gibiydi.

Arkadaşının bir kadına kelepçelendiğini fark etmemek!

Damien hiçbir şey olmamış gibi, "Gregor'un D.C.'ye döndüğünü duydun mu?" diye sordu.

Vaska başını salladı. "Dimitri, ortalık sakinleşene kadar güvende olmak için Emma'yı güvenli bir yere götürdü. Sizi Midway'e götürecek helikopteri çoktan çağırdım. Her an gelebilir."

Damien onu sırtından alkışladı. "Teşekkür ederim dostum. Bu ziyaretimizde şehrinizde çok fazla soruna neden olduğumuz için üzgünüm."

Vaska güldü. "Etrafta sadece Petrov kardeşler varken işler sıkıcı olmaya başlamıştı. Ayrıca, Fas karmaşasındaki yardımın için sana borçluyduk."

Cidden mi? Kimse kelepçelerden bahsetmeyecek miydi?

"Üzgünüm ama..." Başladım ama Damien yanımı sıktı ve bana uyarıcı bir bakış attı.

Gözlerimi kısıtım ve ona uyarıcı bir bakış attım. Gerçekten bir şey söylemeyeceğimi düşünemezdi.

Vaska kolunu çekince Mary hafifçe öne doğru sarsıldı. O da hemen geri çekildi. "Mary korumamı inatla reddetmeye karar verdi."

"Çünkü *Mary* kendi başının çaresine bakabilir ve hayatına girip emirler yağdıran zorba bir Rus'a ihtiyacı yoktur," diye cevap verdi Mary alaycı, neredeyse şarkı söyler gibi bir tonda, muhteşem kırmızı dudakları öfkeli bir surat ifadesine bürünmeden önce.

Damien'in dudaklarından hızlı bir kahkaha patlaması kaçtı ve az önce öksürmüş gibi kendi göğsünü sıvazladı. Yanaklarım yandı. Kendi durumumuzla olan paralellikler açıktı.

Damien bir kaşını kaldırdı ve bana baktı. "Belki de o kelepçeleri saklamalıydım."

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Mary, bir kelepçe kilidini nasıl kolayca açabileceğine dair herhangi bir ipucuna ihtiyacın olursa bana haber ver," dedim.

"Sadece bunu sessiz ya da hızlı bir şekilde yapmak zorunda olmadığından emin ol, yoksa boku yersin," diye karşılık verdi Damien.

Kilit açma becerilerime yapılan bu hakaret karşısında ağzım açık kaldı.

"Üzerinde silah olma ihtimali yok, değil mi?" Mary uzun siyah kirpiklerini masumca Vaska'ya fırlatmadan önce bana sordu.

Ben daha cevap veremeden tepemden bir motorun titreşimli uğultusu ve helikopter kanatları olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin "vın, vın, vın" sesi duyuldu.

"Görünüşe göre aracınız geldi," dedi Vaska neşeyle, sanki kelepçeli olduğu kadın az önce bir ateşli silah istememiş gibi. "Damien, yolu biliyor musun?"

"Var. Kendi işlerini kendin hallet."

Bir kolunu belime dolayarak beni kavisli merdivene götürdü. Elini çekiştirdim. "Bekle. Ona yardım etmemiz gerekmiyor mu?"

Damien omzunun üzerinden bir bakış attı. "Neden? Vaska'nın yanında güvende." "Kendi isteği dışında burada."

Geniş omuzlarını silkti. "Teknik olarak sen de öylesin."

Durdum. Haklıydı.

Parmağını çenemin altına koyarak safir bakışlarını kararttı. "Ve hayat boyu arkadaş olmamıza rağmen, eğer araya girip seni benden almaya çalışırsa, onu gözümü kırpmadan öldürürüm. Ondan da daha azını beklemezdim."

Verdiği yanıtın yoğunluğu ve içtenliği nefesimi kesti. Beni kurtarmaya çalışırsa arkadaşını öldüreceğine gerçekten inanmıştım.

"Güven bana meleğim. Vaska sadece onu korumaya çalışıyor."

Bunu daha önce nerede duymuştum?

Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, Vaska'nın Mary'yi şiddetle öptüğünü gördüm.

Damien bana merdivenleri çıkarken rehberlik etti. İkinci merdiveni çıkmadan önce krem ve altın rengiyle dekore edilmiş görkemli yatak odasına bir göz attım. Büyük Fransız kapılar, geniş şezlongların ve açık bir ateş çukurunun bulunduğu mobilyalı bir çatı terasına açılıyordu.

En uğta, ılık siyah ve kırmızı bir helikopter yükseltilmiş helikopter pistine zarif bir iniş yapmıştı.

Kaotik ve korkutucu koşullara rağmen aslında oldukça heyecanlıydım. Daha önce hiç helikoptere binmemiştim. Bir roller coaster yolculuğu gibi aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici olacağını düşünmüştüm.

Tamamen siyah giyinmiş, aynı siyah kaska sahip ve gözlerini güneş gözlükleriyle kapatmış bir adam pilot kabininden atladı ve arka kapıyı açarak içeri girmemizi işaret etti.

"Hadi gidelim!" Damien helikopter motorunun gürültüsü ve hâlâ dönmekte olan pervaneler arasından seslendi.

Saçlarımın gereğinden fazla uçuşmaması için uzun at kuyruğumu tutarak helikoptere doğru koştum, başımın birkaç metre üzerinde olmasına rağmen dönen kanatlara yaklaşırken eğildim.

Biri Damien'ın adını seslendi. Döndüğümde Vaska ve Mary'nin çatıdan koşarak geçtiklerini gördüm. Damien, Vaska'nın ne istediğini görmek için dönerken koluyla helikoptere devam etmemi işaret etti.

Pilot elimi tuttu ve içeri girmeme yardım etti. Gözlerimin loş ve kapalı iç mekâna alışması biraz zaman aldı. Alıştıklarında, dar deri koltuğın tam karşısında ikinci bir kişinin oturduğunu görünce irkildim. Koltuk sadece iki kişi için yeterince uzundu. Damien'ın ön tarafta pilotun yanındaki koltuğa oturacağını düşündüm ve bu deneyim için doğrudan yanımda olmayacağı için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Bu aptalca düşünce için hemen kendimi azarladım.

Ne yani? Adamla bir kez seks yaptım ve o da burçlarımızın uyumu hakkında delicesine romantik bir şeyler söyledi ve şimdi birdenbire gözleri dönmüş bir ergen gibi ondan bir dakika bile ayrılmaya dayanamıyor muyum? Anlaşılan dün ona bıçak fırlattığımı ve tuğlayla vurduğumu unutuyordum! Ya da son üç yıldır kardeşiyle birlikte beni ve en yakın arkadaşımı ülkenin bir ucundan diğerine acımasızca kovaladıklarını.

Kendime zihinsel bir sarsıntı vererek tüm bu düşünceleri bir kenara ittim. Samara'yla birlikte Washington'a döndüğümde Damien'a karşı olan çelişkili ve karmaşık duygularımı ölümüne analiz etmek için bolca zamanım olacaktı. Onun iyi olduğunu öğrendikten sonra bir sonraki adımımın ve geleceğimin ne olacağına karar verebilirdim... ve Damien'ın planlarıma dahil olup olmadığına. Çünkü her şeye rağmen evleneceğimizi söylemiş olması evet diyeceğim anlamına gelmiyordu.

Damien'ın bağırısıyla döndüm.

Kaşları çatıldı. Bağırıyor ve helikoptere doğru koşuyordu. Pilot kapıyı kapattı ve tekrar pilot koltuğuna oturdu. "Bekle! Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Damien kapıya ulaştı ve kolu çekti ama kapı yerinden oynamadı. Kapıyı kendim açmak için hamle yaptığımda, boğazıma dolanan bir kolla geri çekildim.

Arkamda oturan sessiz kişi kolunu başımın arkasına doğru uzattı. Elinde uğursuz görünümlü bir tabanca tutuyordu.

Bakışlarım çizik ve kirli helikopter penceresinden Damien'inkilere kilitlendi. Gözlerine yansıyan dehşet kanımı dondurdu. Dehşete kapılarak beni esir alan kişiye karşı koymaya çalıştım.

Camın içinden birkaç el ateş ederken çılgılık attım. Kurşunlar delikten içeri girdi ve çatlakların yayılmasına neden oldu ama camı kırmadı. Dimitri ve Vaska'nın helikopteri olduğu düşünülürse, bir çeşit kurşun geçirmez cama sahip olmalıydı. Bu kadar yakın mesafeden mermi yine de içeri girebilirdi ama umarım cam ve aradaki plastik katmanlar Damien'a ya da diğerlerine zarar vermeyecek kadar yavaşlatmıştır.

Tam o sırada havaya yükselmeye başladığımızda tüm helikopter sarsıldı. "Damien!" Boynumdaki kolu pençelerken çılgılık attım.

Helikopter aniden yan yattı ve omzumu kapıya çarpmadan önce beni yere yuvarladı.

"İniş kızaklarında!" diye bağırdı pilot helikopteri kontrol etmek için çabalarken. Ağır bir İspanyol aksanı vardı.

"S a l l a onu!" diye bağırdı beni boğazımdan tutan adam. Yine İspanyol aksanıyla.

Aman Tanrım!

Tüm vücudum buz kesti. Farkına vardım.

Motor, pilot hangi manevrayı deniyorsa o manevra sırasında inledi ve zorlandı ama helikopter aniden kendini düzeltti.

Kendimi kapıya doğru attım ve camdaki radyasyonlu çatlaklardan içeri baktım. Havaya yükseldikçe Damien'ın gittikçe küçüldüğünü gördüm. Bu mesafeden bile yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum.

Vaska Damien'a yaklaşırken, boştaki eliyle silaha benzeyen siyah bir nesneyi ona doğru fırlattı. Damien onu yakaladı ve döndü. Kolunu sağa doğru sallayarak helikopterin kuyruğuna ateş etmeyi planlıyor gibi görünüyordu,

motoru çıkarmaya çalıştım ama artık çok yüksekteydi ve benim için risk çok büyüktü.

Artık çok geçti.

CHAPTER 29

*D*amien

Müdürü ceketinin ön kısmından tutarak şiddetle savurdum ve vücudunu cam bölmeye çarptım. Kafasının arkası cama çarparak paramparça oldu. Keskin cam parçaları ikimizin de omuzlarına döküldü.

"Onun adını bilmiyorum!" Adamın ağzının kenarlarında köpüklü beyaz tükürük parçaları oluşmuştu.

"Yalan söylüyorsun. Onun lanet olası adını istiyorum," diye bağırdım. "Bilmiyorum!"

Kolumu geri çekerek adamın sol göğüs kafesine bir yumruk indirdim. Yumruğumun gücüyle ince kemiklerin çatladığını hissederek aynı noktaya ikinci kez yumruk attım. Bu sefer kemik parçalandı. Mide bulandırıcı çıtırtıları duyabiliyordum. Kırılan kaburga kemiği akciğerini deldiği için adam nefes nefese kalmaya ve hırıldamaya başladı. Dizleri büküldü.

Onu gömleğinin önünden tutarak ayağa kaldırdım ve yüzüme birkaç santim yaklaştırdım. "Beni dinle, seni bok parçası. Bana bilmek istediğim şeyi söylemezsen seni çıplak ellerimle öldüresiye döver, işe yaramaz vücudundaki her kemiği metodik olarak kırarım."

Adam hırıltılı bir nefes aldı. "Beni öldürecekler."

"Ben de öyle," diye karşılık verdim, "ama sana yapacakları her şeyden daha acı verici olacağını garanti ederim."

Yelena gideli kırk üç dakika olmuştu. Kırk üç acı verici, ruhu parçalayan dakika.

Hayatımın geri kalanında onun güzel yüzündeki dehşet ifadesi rüyalarımın çıkmayacaktı.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tekrar.

Yardımına ihtiyacı olan savunmasız küçük bir kızken onu korumamıştım ve şimdi - onu Kolombiyalılardan koruyacağıma yemin ettikten sonra - onları doğrudan ona yönlendiren bendim.

Bin yıl yaşasam bile, yaptığım hiçbir şey suçluluğumu hafifletmeyecek.

Pilotun kim olduğunu doğrulamadan o helikoptere binmesine izin verecek kadar nasıl kayıtsız, nasıl aptal olabildim?

Blyad'!

Yelena helikoptere doğru yöneldiğinde Vaska ve Mary bana doğru koştular ama motorun gürültüsünden ne bağırdıklarını anlayamadım. Ancak yaklaştığımda *dur* diye bağırdıklarını fark ettim. Nedenini bile anlamadan döndüm ve Yelena'ya ulaşmak için var gücümle koştum ama çok geç kalmıştım. Kapıları kapatıp onu içeride hapsedtiler.

Çaresizlik içinde iniş kızaklarına tutundum. Niyetim kendimi yukarı çekmek ve bir şekilde helikopter kabinine girmeye zorlamaktı, ancak fırlatıldım. Vaska bana bir silah fırlattığında, onu vurmaya çalışmanın tehlikeli olduğunu biliyordum ama bu almam gereken bir riskti.

Kolombiyalıların neler yapabileceğini biliyordum. Ona yapmaktan çekinmeyecekleri tüm insanlık dışı işkenceleri biliyordum.

Risk almaya değerdi.

Kuyruğu kestiğimi biliyordum ama bu helikopteri durdurmaya yetmedi. Gökyüzünde gittikçe daha yükseğe tırmanırken durup dehşet içinde izlemek zorunda kaldım.

Küçük kızımı da yanında götürüyor.

Yumruklarımı şakaklarıma bastırarak iki kolumu da kaldırdım ve geri çekilen dönen bıçakların yarattığı girdaplı rüzgâra doğru acımı ve öfkemi kükredim.

Vaska elini omzuma koyduğunda, kuduz bir köpek gibi ona saldırdım. Keder ve öfkeyle aklımı kaçırmıştım. Mary'nin hala ona kelepçeli olduğunu bile görmedim. Ona saldırmam Mary'nin tökezlemesine ve acı içinde yere düşerek omzundan yaralanmasına neden oldu.

Vaska ele geçirilmiş bir adam gibi karşılık verdi.

Çenemi yana doğru bücktüm. Vaska'nın beni kendime getirmek için çekip yumruklamak zorunda kaldığı yer hâlâ ağrıyordu.

En azından bunu hak etmiştim.

"Ne oldu lan?" Sonunda sordum.

Mary'yi yanında tutan Vaska, bana anlatırken kelepçe anahtarlarını almak için arka cebine uzandı. "John'dan bir telefon aldım. Her zamanki helikopter pilotumuz. Kullanılmadığı zamanlarda depolamak ve bakımını yapmak için kullandığımız servis tarafından sağlanıyor. *İş anlaşmalarımızın özel koşulları* nedeniyle yönetimle bir mutabakatımız var... John ve sadece John kuşumuzu uçuracak. Son bir kontrol yaptıktan sonra, patronu onu ofise çağırdı. Bir de bakmış ki başka bir pilot havalanıyor. Patron neden olduğu konusunda çok ketum davranmış. John da beni uyarmak için aradı."

"Adres," diye hırladım, şu anda insandan çok canavar gibiydim. Tek düşüncem Yelena'ydı. Medeniyetin ince kaplaması üzerimden su gibi kaymış, yerini eşimi bulmaya yönelik tek ve ilkel bir ihtiyaç almıştı.

Vaska başını salladı. "Mary'yi güvenli bir yere götürmem gerek. Sonra gideriz." Başımı salladım. "O kadar bekleyemem."

"Neyin içine girdiğinizi bilmiyorsunuz. İşin içinde kimin olduğunu bile teyit edemedik. Tesislerinde hâlâ bir takım adamları olabilir."

"Onlar. Bunu biliyorum. Kız ellerinde Vaska ve bu benim suçum. Kızını korumak için ne yapman gerekiyorsa yap, ama benimkinin peşinden gitmek için bir saniye bile beklemeyeceğim."

Mary kolunu ortasına yaslayarak itiraz etti. "Ben *onun kızı* değilim ve iyiyim. Onunla git."

İkimiz de onu görmezden geldik. Bana kalırsa, Vaska onun korunmasını istiyorsa, bu benim için yeterliydi.

"Adresi sana mesaj atarım. Mary'yi Dimitri'nin Emma'yı tuttuğu yere götürüyorum." Mary itiraz etmeye başlayınca ona döndü ve sert bir bakış fırlattı. "Öğrenebileceğin her şeyi öğrendikten sonra bizimle her zamanki yerde buluş. Biraz ateş gücü toplayıp o piçlerin peşinden gideceğiz."

Yarım saatten az bir süre sonra özel hangardaydım. Geleceğimden haberdar olan John beni otoparkta karşıladı ve patronunun nerede bulunabileceğini gösterdi. Piç herif masasında oturmuş, sanki her şey normalmiş gibi suratına yarım yamalak bir İtalyan Bifteği tıkıştırıyordu. Sanki az önce açgözlülüğü yüzünden bir kadını ölüme göndermemiş gibi.

Onu ofisin derinliklerine doğru sürüklerken botlarım kırılmış bir cam parçasının üzerinde çıtırdadı. Arka bel kemerime uzanan parmaklarım Glock'umun kabzasına dolandı. Çekip kurtardım. Namluyu sol gözüne dayayarak, "İsimleri ne?" diye sordum.

"Yapamam!" diye bağırdı.

Silahı indirerek onu diz kapağından vurdum. Acı içinde çığlık atarken iri cüssesi yere düştü. Kapı aralığında rastgele bir çalışan belirdi. Silahımı kaldırdım. "Bu seni ilgilendirmez."

Çalışan itiraz edecekmiş gibi görünüyordu ama sonra John ortaya çıktı ve bana doğru bir baş hareketiyle onları sürükleyerek götürdü. Onun bu işi halledeceğini ve en azından ben gidene kadar polisi aramalarını engelleyeceğini biliyordum. Sadakati için ödüllendirilecekti.

Dikkatimi tekrar ayaklarımın dibindeki kanlar içindeki domuza çevirerek, "Bir sonraki atış karnına olacak," diye uyardım.

Kanlı ellerinden birini yatıştırıcı bir hareketle yukarı kaldırdı. "Bana adını söylemedi ama daha önce birkaç kez patronu için uçmuştuk. Patronun Oak Park'ta bir at ahır var."

"İsim."

"Beni öldürecekler!" diye sızlandı yine. "Sen zaten ölüsün."

"Santiago. Santiago Garcia. Dimitri ya da Vaska helikopterlerinin hazır olmasını emrettiğinde onlara haber vermem için bana para ödedi. Hiç soru sormadım. Onu çalacaklarını bilmiyordum!"

Boğazımın arkasında yükselen safrayı yuttum. İtalyanların aksine, Yelena konusundaki yanlış anlaşılmayı çözmek ve onlara ödeme yapmak için Kolombiyalılarla bir toplantı ayarlayamamıştım, çünkü hangi çetenin ya da grubun işin içinde olduğunu asla öğrenememiştim. İtalyanların -ve bazen de biz Rusların- aksine, nadiren aile bazında örgütleniyorlardı, bu da onları daha az hiyerarşiye sahip, daha parçalı bir hale getiriyordu. Başlarında her zaman yeni biri varmış gibi görünüyordu.

Santiago Garcia Los Infieles'in şu anki lideriydi. *Sadakatsizler*.

Birkaç ay önce bazı Alman G3 tüfekleri, İsrail Galil ve Uzi'lerinin fiyatını yeniden pazarlık etmeye çalıştığında onunla zaten bir karşılaşma yaşamıştım. ABD M-16'larını onun için almıştık. Asla yeniden pazarlık yapmadık. Adamlarının önünde ona saygısızlık ettiğim için misilleme tehditleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bu da bir buçuk yıllık sessizlikten sonra Kolombiyalıların Yelena'yı aramasıyla ilgili konuşmaların neden bu kadar çılgınlığa dönüştüğünü açıklıyordu. Bunun sebebinin Yelena'nın bazı büyük yarışlarda yeniden aktif hale gelmesi olduğunu düşünmüştüm.

Onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bu benimle ilgiliydi.

Santiago benden intikamını alıyordu.

Yelena'yla olan bağlantımı öğrenmiş olmalı.

Muhtemelen tüm yolculuk boyunca beni takip etmişlerdir.

Helikopteri kullanma ihtimalimi göze almışlardı ve ben de tam onların ekmeğine yağ sürmüştüm.

Son üç yıldır izlerini kaybettiren Pick Six planındaki rolünü fark etmesi an meselesiydi.

Sikeyim.

John kapıda belirdi. "Polisler ön kapıda. Onları tutan bir arkadaşım var ama çok uzun sürmeyecek."

"Buradan çıkmanın bir yolu var mı?" Başını salladı.

"Buna değmesini sağlayacağım."

Gülümsedi. "Neye imza attığımı biliyorum. Sen hazır olduğunda Bird de hazır olacak." Ayrılmadan önce ayaklarımın dibinde inleyen adama sert bir bakış attı.

Patronu, "Sana bilmek istediğin şeyi söyledim. Beni öldürmek zorunda değilsin."

"İşte burada yanıyorsun." Şakağına doğru tek bir el ateş ettim.

Ölmek zorundaydı.

Hepsi ölecekti.

Yelena'ma zarar veren herkes İblis lakabını nasıl kazandığımı öğrenmek üzereydi.

CHAPTER 30

Y*elena*

Damarlarıma pompalanan korku ve adrenalin başımı döndürüyordu. Helikopter şehrin gökdelenlerinin tepesinden geçerken kusacağımdan korkarak kollarımı sıkıca karnıma doladım.

Pencereden Michigan Gölü'nün soğuk, gri sularını görebiliyordum. Dalgalar kayalık kıyıya çarptıkça beyaz dalgalar çalkalanıyordu.

Atlamaya çalışmalı mıyım?

Bu benim ölümüm olacaktı ama muhtemelen indiğimizde beni bekleyen şeye tercih edilirdi. Üvey babam ve arkadaşlarından korkunç hikâyeler dinlemiştim. Annemin eski mutfak masasının etrafında oturup sigara izmaritlerinin vernikte kötü kömür izleri bırakmasına izin verirken, terli ucuz bira kutuları puslu su izleri bırakır, kimin daha acımasız olduğu konusunda notları karşılaştırırlardı - Ruslar mı yoksa Kolombiyalılar mı?

Küçük bir kızken, kulak misafiri olduğum şeyler bana kabuslar gördürürdü. Hayır. Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıydım.

Damien beni kurtaracaktı.

Bana ulaşmak için cenneti ve cehennemi yerinden oynatırdı. Bundan emindim.

Şimdiye kadar hayatımda hiçbir erkeğe güvenmemiştim ama Damien'a güvenmiştim.

Ona güvendiğimden daha fazla.

Onu seviyorum.

Adam beni deli ediyordu. Tipik bir Akrep burcuydu, fazlasıyla kontrolcü ve saldırgandı ve -burcuma göre- en ufak bir uyumumuz olmamalıydı ama bunların hiçbirisi önemli değildi.

Onu seviyorum.

Benimle aynı alaycı espri anlayışına sahip olmasını seviyordum. Klasik müziği sevmesini seviyordum. Ya da dövmele iri yarı bir Rus olmasına rağmen Paris'in en popüler tasarımcılarını sayabilmesini. Cüzdanında eski okul arkadaşının bir fotoğrafını saklamasını ve kardeşiyle birlikte onu kendisinden kurtarmak için ellerinden geleni yapmalarını sevdim.

Tıpkı Nadia'nın doğum günü partisinin olduğu gece beni kendimden kurtarmaya çalıştığı gibi.

O zaman onu dinlemeliydim. Risk almalıyım ve belki de bir kez olsun birinin bana zarar vermek yerine yardım etmeye çalıştığına güvenmeliydim. Belki o zaman zavallı Samara'yı son birkaç yıldır şehirden şehre ve ülkeden ülkeye sürüklemeyi, hayatla tek başıma yüzleşmekten korktuğum için onu yanımda kalmaya ikna etmezdim.

Damien tehlikeliydi ve umutsuzca geride bırakmak istediğim bir dünyada yaşıyordu ama artık bunların hiçbirisi umurumda değildi.

Aynı zamanda seksi ve komikti ve hayatımda ilk kez onun kollarında kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum. Şu anda, o güçlü kolları etrafımda hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Bana meleşim diye seslenirken dudaklarını alnımda hissetmek istiyordum. Bana huysuzca her şeyin yoluna gireceğini söylediğini duymak istedim.

Benim için geleceği hissine tutunmak zorundaydım. Ne olursa olsun.

Hayatta kalmak zorundaydım.

Ona bu kadarını borçluydum.

Beni kurtaracağına olan güvenimi ona borçluydum.

Şehri geride bıraktık. Kısa süre sonra aşağıda büyük banliyö konutları ve alışveriş merkezlerinden başka bir şey yoktu. Sonra onlar bile geniş mısır ve çimen tarlaları için geride kaldı. Batıya, Illinois'in tarım arazilerinin derinliklerine doğru ilerliyor olmalıydık.

Helikopter yavaşladı ve böyle bir arazinin üzerinde durdu. Büyük beyaz bir malikane ve klasik kırmızı bir ahır vardı. Ayrıca bir de at vardı.

padok ve at ahır ı gibi görünen uzun dikdörtgen bir yapı.

Helikopter yakındaki bir tarlaya indiğinde bir toprak ve kum bulutu savurdu. Padoktaki birkaç at toynaklarını yere vurmaya ve çılgınca bir daire çizerek koşmaya başladı.

Omuzlarında otomatik silahlar olan bir grup adam eğilerek bize doğru koşmaya başladı. Kapı açıldı. Eldivenli bir el üst kolumu sardı ve beni dışarı sürükledi.

Ayağım takıldı ve düştüm. Küçük taşlar avuç içlerime battı ve onları sıyırdı.

İspanyolca küfreden bir adam beni atkuyruğumdan tutarak ayağa kaldırdı.

Sağ elimi yumruk yapıp savurdum ve çenesine bir darbe indirdim. Yanındaki adam yaklaştı. Tekme attım ve onu karnından yakaladım.

İki adam arkamdan kollarımı kapmadan önce ancak bu kadar ilerleyebildim.

Açık arazide beyaz süslemeli bir çift büyük avcı yeşili ahşap kapıya doğru sürüklenirken toz ve kir bulutundan öksürdüm.

Biz yaklaşırken ikisi de açıldı.

Gözlerim kör edici güneş ışığından gölgeli iç mekâna alışırken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Küflü saman ve at gübresi gibi küf kokuyordu. İlerlemeye zorlandım ve kısa boylu, bakımlı bir adamın önünde durduk. Oldukça cafcıflı, mor, ince çizgili bir takım elbiseyle karşımda duruyordu. İlk başta tek kelime etmedi, sadece serçe parmağındaki altın yüzüğü döndürdü.

Küçük, fareye benzeyen burnundan bir nefes çektikten sonra nihayet ağır bir İspanyol aksanıyla konuştu. "Yelena Nikitina. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Sizin hakkınızda ve pistteki hüneleriniz hakkında pek çok... *ilginç şey* duydum."

Sessiz kaldım.

Sanki bir partideymişiz de beni ev sahibiyle tanıştırmayı ihmal etmiş gibi nazıkçe, "Nerede benim görgüm?" dedi. "Benim adım Santiago Garcia ve sanırım sizinle ortak bir tanıdığımız var."

Çenemi öne çıkardım ve hissettiğimden daha büyük bir kabadayılıkla küstahça konuştum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gülümsedi; dişlerinden biri altın kaplıydı. Bu onun tavrını daha da sahte, insandan çok karikatür gibi gösteriyordu. "Size bebeklerimi göstereyim."

Her iki kolumu da sıkıca kavradığı için arkasından ahırın derinliklerine doğru yürümek zorunda kaldım.

Her iki yanda duran çeşitli atları işaret etti. Hepsi birbirinden güzeldi. Hepsi parlak siyah veya kestane rengi kürklü. Birkaç tanesinde

Burunlarında beyazlık var. Belli ki hepsi pahalı safkanlar.

Kendisini selamlamak için başını dışarı çıkaran bir atın burnunu okşamak için bir ahırın üzerine eğildi. Cebine uzanarak birkaç küp şeker çıkardı ve atın onları hevesle kucaklaması için düz avucunun üzerinde tuttu. "Muhteşem değil mi? Bu güzellik bana bu yıl Sham Stakes'te iyi bir para kazandıracak."

Ata sempati ile baktım. Zavallı şey. Büyük ihtimalle ona steroid pompalıyor ve yarış günü de burnundan aşağı zorla milkshake içiriyordu. Atın burnuna bir tüp sokup sonra da midesine bikarbonat soda, şeker, su ve elektrolit karışımı pompaladıkları korkunç bir uygulamaydı bu. Kaslarda laktik asit birikmesini önliyordu, böylece at kelimenin tam anlamıyla sakatlanana ya da daha kötüsü ölene kadar koşuyordu. Bilmem gerekirdi. Piç üvey babam, yarışları düzeltmek için yaptığı yan işin bir parçası olarak bu karışımla atlara işkence eden adamlardan biriydi.

Santiago ahırın karanlığının derinliklerine doğru ilerledi.

Son kabine yaklaştığımızda bir adamın inlediğini duydum.

Midem bulandı.

Aman

Tanrım.

Damien.

Lütfen Tanrım, Damien'ı yakalamadıklarını söyle.

Adımlarım duraksadı ama beni tutan adamlar ilerlememi sağladı. Ahıra varmadan hemen önce, acınası bir inilti daha duyuldu.

Birkaç adım daha attıktan sonra ahırın girişinde duruyorduk. Bakmaya dayanamayarak gözlerimi kapattım.

"Bayan Nikitina, sizi Geraldo Gomez ile tanıştırayım." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Dizlerim neredeyse bükülüyordu. Tanrı'ya şükür Damien değildi. Kirli samanların ve pisliğin arasında yan yatmış yatan adam bir paçavra yığınının başka bir şeye benzemiyordu. Saçlarına kurumuş kan bulaşmıştı ve bir gözü şişerek kapanmıştı. Dizlerinin üzerine doğrulurken, sol elinin yanında gevşek bir şekilde asılı durmasından ya onun ya da kolunun kırılmış olduğu anlaşıyordu.

"Lütfen, Bay Garcia. Hepsini geri ödeyeceğim. Yemin ederim! Lütfen!"

Serçe parmağındaki büyük altın mühür yüzüğü bir kez daha döndüren Santiago bana döndü. "Sizin gibi Bay Gomez de cebimden para çalmasına aldırmayacağımı düşündü. Kayıt dışı birkaç sabit yarışı fark etmeyeceğimi düşündü."

"Ben hiçbir şey çalmadım. Hiçbir yarışta şike yapmadım!" İtiraz ettim.

Santiago yaklaştı. Elinin tersiyle yanağımı okşarken tısladım. Parmağındaki yüzük tenime karşı soğuktu. "İkimizin de doğru olduğunu bildiği bir şeyi inkâr ederek beni sadece kızdırırsın. Bunu yapmamanı tavsiye ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Beni daha fazla kızdırırsan işler... çirkinleşir."

Tüylerim diken diken oldu.

Santiago geri çekildi ve yakınlarda duran birkaç adamına işaret etti. Tüfeklerini sırtlarına dayayarak ahıra girdiler ve Geraldo'yu kollarından yakaladılar. Biri kırık sol koluna dokunduğunda acı içinde haykırdı. Onu yukarı kaldırdılar ve uzaktaki duvara yaslanana kadar geriye doğru çektiler. Bir başka uşak öne çıktı ve Santiago'ya büyük, uğursuz görünümlü bir elektrikli alet uzattı.

"Pek çok insan yarış pistinden çalmanın kurbansız bir suç olduğunu düşünüyor," dedi başını sallayarak. Elektrikli aleti kaldırarak Geraldo'ya doğrulttu ve tetiği çekti.

Dehşetle bunun bir çivi tabancası olduğunu fark ettim. Uzun çelik bir çivi Geraldo'nun sağ koltuk altının etli kısmına isabet etti. Onu ahşap durak duvarının arkasına sabitledi.

Başımı çevirmeye çalıştım ama beni tutan adamlardan biri at kuyruğumu yakaladı ve başımı dik tutmaya zorladı.

"Bana ve aileme olan maliyetini düşünmüyorlar."

Silahı tekrar ateşledi ve sonra tekrar. Her seferinde Geraldo'yu kollarından ya da bacaklarından vurdu. Adamın çığlıkları Santiago'nun sonraki sözlerini neredeyse bastırıyordu.

"Anlamalısınız Bayan Nikitina, ben sadece... küçük bir kâr elde etmeye çalışan mütevazı bir iş adamıyım."

Geraldo, çiviler uzuvlarını delerken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Şimdiye kadar o kadar çok çivi batmıştı ki, iki uşağın artık onu desteklemesine gerek kalmamıştı. Kendi etindeki çiviler tarafından ayakta tutuluyordu.

"Bu, Damien Ivanov'un yakın zamandaki bir işlemimizde beni aldattığında anlamadığı bir şey. Aldatılmaktan hoşlanmıyorum Bayan Nikitina. Adamlarıma kötü örnek oluyor... ve beni çok kızdırıyor."

Yani, bu sadece benimle ilgili değildi. Damien'la da ilgiliydi. *Bu kötüydü, gerçekten kötüydü.* Damien'ın beni bulmamasının en iyisi olacağını hastalıklı bir hisle fark ettim. Eğer denerse sadece kendi ölümünü riske atmış olacaktı.

Kuru dudaklarımı ıslattım. Santiago bir işadamı olduğunu söylemişti. Belki onunla bir anlaşma yapabilirdim.

Titrek bir nefes aldım. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım. Sana bahis planımı öğreteceğim. Aslında sadece basit bir kategori tahmin algoritması. Artık yarışları ayarlamakla uğraşmana gerek kalmayacak. Sana her şeyi anlatacağım, yeter ki Damien'a zarar verme."

Santiago atkuyruğumun ucundan tuttu. Birkaç acı dolu dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sadece saçımı okşadı. Boğazımdaki safrayı yuttum, onun sümüksü dokunuşundan uzaklaşma isteğimi bastırdım.

"Gerçekten çok güzelsin. Damien Ivanov şanslı bir adamdı."

"Lütfen. Bir anlaşma yapabiliriz."

Gülümsedi. Altın kapaklı dişleri ahırın loş ışığında bile parlıyordu. "İş dünyasının kurallarını pek iyi anlamıyorsunuz Bayan Nikitina. Anlaşma yapmam için bir neden yok. Zaten sizden istediğimi alacağım," dedi saçlarımı acıyla çekerken ve ağızma bakarken.

Tam o sırada bir seyyis elinde bir atla yaklaştı. "Şeytan'ın Yumurtası'nın getirilmesini siz mi istediniz Bay Garcia?"

Santiago yılan gözlerini benden ayırmadan, "Evet, onu ahıra koyun," diye emretti.

Adam atı ahıra taşıdı. Arka ayakları hala inleyen ve yaşaması için yalvaran Geraldo'nun acınacak haldeki topal formunu sıkıştırarak bize doğru dönene kadar atı kaydırды.

Santiago elini çenemin altına yerleştirdi ve parmaklarını acıyla çeneme sapladı. "Sevgili Bay Ivanov'unuz için ne planladığımı görmek üzeresiniz."

Adamlarından biri öne çıktı. Cebinden ince bir bıçak çıkarıp hafifçe sallayarak açtı ve keskin bıçağı zavallı atın böğrüne sapladı. At kişnedi ve feryat etti. Önce arka ayakları üzerinde şaha kalktı ama sonra öfke ve acı içinde arka ayaklarını tekmelemeye başladı.

Çılgık atıp Santiago'nun pençesine karşı koyarken gözlerim dehşetle açılmıştı. Hem o hem de adamları sıkıca tutuyordu.

Atın arka toynakları Geraldo'nun zaten hasar görmüş bedenine defalarca vurdukça, kemiklerin çatırdamasının mide bulandırıcı sesi ahırda yankılandı. Santiago pozisyon değiştirerek beni de kendisiyle birlikte sürükledi, böylece eskiden bir insan olan kanlı karmaşaya bakmak zorunda kaldım.

Dayağın şiddeti vücudunu çivilerden koparmıştı. Artık ahırın zemininde ezilmiş bir kan ve kemik yığınının başka bir şey değildi. Toprağa ve pislige gömülmüştü.

Tam bu korkunç manzara karşısında bayılacağımı düşünürken, Santiago suratıma acımasızca bir tokat attı. Kulaklarım ölmekte olan adamın çığlıklarının yankılarıyla çınladı.

"Kendini şimdiden hazırlasan iyi olur. Yakında orada yatan Damien Ivanov olacak," diye acımasızca alay etti.

Yakışıklı, güçlü Damien'ımın bir at tarafından tekmelenerek öldürüldüğünü ve gübre yığınları arasında ölüme terk edildiğini düşünmek bile bende ölme isteği uyandırdı. Midem bulandı. Öğürdüm. Bu sefer durdurmaya bile çalışmadım. İleri atılarak safralarımı onun parlak timsah derisi ayakkabılarının üzerine boşalttım.

Santiago tiksintiyle geri çekildi. "Götürün şu sürtüğü. Onu ahırlardan birine kilitleyin."

Yakındaki boş bir ahıra sürüklenip küflü bir saman yığınının üzerine atıldım ve burada sol kolumu yukarı doğru çektiler. Kelepçeleri bileğime geçirdikten sonra ikinci kelepçeyi ahşap duvardaki çimento sütuna sabitlenmiş demir bir halkaya bağladılar.

İki adam da üzerimde durdu. Biri bacağıma sert bir tekme attı. Bir iniltiyi bastırdım. "Sence patron onunla işi bittiğinde bize de bir şans verir mi?"

Diğeri güldü ve arkadaşının omzuna bir tokat attı. "Patronun onunla işi bittiğinde, onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceksin, güven bana."

İkisi de güldü.

Ahırı terk ederek yüksek kapılı kapıyı kapatıp kilitlediler.

Dizlerimi göğsüme doğru kıvırdım ve alnımı dizlerime yasladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Sefalet üzerime çöktü. Bir yanım şu anda Damien'ın kollarını etrafımda hissetmeyi diliyordu. Ve diğer bir yanım da umutsuzca onu bir daha asla görmemeyi diliyordu. En azından bu şekilde güvende olacağını biliyordum.

Damien'in koyu safir gözlerini ve her zaman inatçı bir kararlılıkla nasıl parladıklarını düşündüm.

İçimde derinlerde bir umut kıvılcımı yandı.

Unutmuşum. O bir akrepti. Zodyak burçlarının kötü çocuğu.

Yoğun ve son derece güçlü, hiçbir şey ve hiç kimse şiddetle kararlı bir Akrep'ten daha iyi olamaz. *Özellikle de benim Rus Belalı Akrep'imi.*

Alınan Yay doğamın tekrar ön plana çıkmaya başladığını hissederek derin ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Santiago'nun tokadının yanağımda yarattığı acıya rağmen hafif bir gülümsemeyi başardım.

Birdenbire Santiago ve adamları için biraz üzıldüm.

İblis Damien Ivanov beni bulduğunda üzerlerine yağacak cehennem ateşi hakkında hiçbir fikirleri yoktu. *Ve beni bulacaktı.* Bundan hiç şüphem yoktu. Tek yapmam gereken o zamana kadar dayanmaktı.

CHAPTER 31

*D*amien

Beş saat, yirmi altı dakika ve kırk iki saniye.

Yelena bu kadar uzun süredir esir tutuluyordu.

Beş saat, yirmi altı dakika ve kırk iki saniye çok uzun bir süreydi. "Hedef onaylandı," dedi Dimitri bana yüksek güçlü silahı uzatırken.

Dürbün.

Santiago Garcia'nın Los Infieles'inin bir safkan çiftliğini kontrol ettiği korunaklı vadiye bakan yüksek bir sırtta, yaklaşık yedi yüz metre uzaktaydık. Dürbünden baktığımda Dimitri ve Vaska'nın çalıntı kırmızı ve siyah Enstrom 280FX Shark helikopterini göremiyordum ama bu önemli değildi. Birkaç iyilik istedim ve Rus askeri uydu görüntüleri helikopterin bir saatten kısa bir süre önce burada olduğunu doğruladı. Sadece pilotun ayrıldığı görülüyordu, bu da Yelena'nın hâlâ burada olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ahırın etrafına yerleştirilmiş silahlı muhafızların sayısına bakılırsa, en iyi tahminimiz orada tutulduğu yönündeydi.

Hâlâ hayatta olması için Tanrı'ya dua ettim.

Her iki durumda da, onun kaçırılmasından sorumlu olan herkes bugün ölüyordu.

Vaska Barret M82 keskin nişancı tüfeğini kılıfından çıkardı. Tabanını açtı ve sabitlemek için birkaç kum torbası yerleştirdi. Mühimmatı herhangi bir küçük uçağı düşürebilecek bir anti-materyal tüfeğiydi. Ayrıca

beton bir duvarı delip geçebilir. On mermilik çıkarılabilir şarjörü taktı ve birkaç tanesini kolayca ulaşabileceği bir yere yerleştirdi. Dürbünü kontrol ettikten sonra ikimize de başıyla selam verdi.

İki Glock 17'ni çıkarıp her birine çift katlı, otuz üç mermilik yüksek kapasiteli şarjör taktım ve ilk mermiyi sürdüm. Ardından dört şarjörü daha siyah kargo pantolonumun alt bacak ceplerine soktum. Dimitri de aynısını yaptı. Sıcak çatışmaya gireceğimiz için güvenilir, hafif ve yarı otomatik bir silaha ihtiyacımız vardı. Glock 17'den daha iyisi yoktu.

Vaska başıyla ahırın girişinden yaklaşık yirmi beş metre uzakta park etmiş olan Escalade'i işaret etti. "Tepeye ulaşır ulaşmaz, bastırma ateşi açmaya başlayacağım. Yeterince yaklaştığınızda benzin deposunu patlatacağım. O yüzden büyük patlamayı bekleyin."

Dimitri bana kırmızı bir bandana fırlattı. İkimiz de birer tane boynumuza bağladık. Fazladan bir tanesini arka cebime soktum.

"Ahıra girdikten sonra içeri giren ya da çıkan herkesi öldürün" diye talimat verdim.

Vaska göz kırptı. "Sadece o bandanaların görünür olduğundan emin olun."

Dimitri de ben de Yelena gibi siyah giydiğimiz için, bir çatışma sırasında bizi Santiago'nun koyu renk tayyörlü adamlarından ayırt etmek zor olacaktı. Kırmızı bandanalar onu uyabilirirdi.

Dimitri Vaska'nın sırtını sıvazladı. "Diğer tarafta görüşürüz dostum."

"Bugün ölmemeye çalış. Emma beni asla affetmez. Tatlı görünür ama sinirlendiğinde cehenneme döner."

Dimitri güldü. "Ve ikimiz de Damien'ın kızının sinirlendiğinde nasıl olduğunu biliyoruz."

Elbette her ikisi de Gregor'dan bıçak yarasını ve kafasına tuğla isabet ettiğini öğrenmişlerdi ve bu da Yelena'yı daha onunla tanışmadan sevmelerine neden olmuştu.

"Hepimizin yapmayı hayal ettiği şeyi yaptığı için kızı suçlayamazsınız," diye alay etti Dimitri.

Vaska elini omzuma koydu. "Resmi olarak Rus olmayabilir ama ruhu Rus. Endişelenme dostum. Muhtemelen ondan kurtarılması gereken kişi o pislik Santiago'dur!"

Gülümsemesi gergindi. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Kolombiyalılar bir çocuğu annesinin göğsünden koparıp öldürecek kadar acımasız piçlerdi.

amaçlarına uygundu. Eğer Yelena hâlâ hayattaysa, onu ne durumda bulacağımı bilemezdim. Kendimi zihinsel olarak böyle bir duruma hazırlamanın, onu sevdiğimi içten içe bilmekten başka bir yolu yoktu ve eğer yaşıyorsa, gerisini birlikte halledebilirdik.

Sadece onun hayatta olmasına ihtiyacım vardı.

Dayan, bebeğim. Senin için geliyorum.

Vaska matarasını çıkardı. Yüksekte tuttu. "Chtoby stoly lomalis' ot izobiliya, a krovati ot lyubvi." Bolluktan kırılan masalar ve aşktan kırılan yataklar için klasik bir Rus kadehi kaldırmamızı diledikten sonra derin derin içti ve şişeyi bana uzattı.

"Za nashu druzhby." *Dostluğumuza.* Bir yudum aldım ve Dimitri'ye uzattım.

"Za uspekh." Dimitri de aynı şeyi yapmadan önce *başarıya* kadeh kaldırdı. Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Lanet olsun sana Vaska ve ucuz votka zevkine."

"Bu erkek işi. Bir erkeğin votkasına ihtiyacın var!" Vaska bir yudum daha almadan önce itiraz etti ve şişeyi yan cebine geri koydu.

Dimitri ve ben bakıştık. Başımızı salladıktan sonra ağaçların hizasında kalarak tepeden aşağı inmeye başladık. Birkaç dakika içinde açık tarla alanından geçiyorduk. Ahır hâlâ yaklaşık üç yüz metre uzaktaydı. Her şey sessizdi. Tepede dürbünüyle bizi izleyen Vaska, ateş etmeden önce görüldüğümüze dair bir işaret görene kadar bekleyecekti. Ahıra ne kadar yaklaşırsak o kadar iyiydi.

Vücudumuzu mümkün olduğunca alçak tutarak tarlayı aceleyle geçtik.

İlk alarm sesini duyduğumuzda adam için artık çok geçti.

Vaska ateş ederken göğsünden parlak bir kıızıl patlaması oldu.

Fark edildiğimize göre, nazlanmanın bir anlamı yoktu. Dimitri ve ben hedefimize doğru son sürat koşmaya başladık.

"Doğru. Saat iki yönünde!" Dimitri bağırdı.

Sağ kolumu kaldırarak yüz elli metre ötedeki saldırganı kafasından vurarak öldürdüm.

Arkamızdan destek ateşi açıldı. Vaska, Santiago'nun adamlarından üçünü M16 otomatik tüfeklerini kaldırmaya bile fırsat bulamadan biçti.

Ahıra elli metre kadar yaklaşmıştık. Yakınlarda park etmiş olan Escalade aniden sarsıldı. Bunun Vaska'nın ona çarptığı ve yarım saniye içinde patlayacağı anlamına geldiğini biliyordum.

"Yere yat!" Bağırdım.

Dimitri ve ben ikimiz de yere düştük ve başımızı kapattık.

Lüks SUV bir alev topu halinde patladı, yanan metal ve cam parçaları etrafa saçıldı.

Kafamı kaldırdığımda, bir traktörün arkasında siper almış bir adamın ayağa kalkmaya başladığını gördüm. Tek gözümü kapatarak nişan aldım ve ateş ettim, devasa lastiklerin arasından ayak bileğine isabet etti. Yere düştü. İkinci kez ateş ettim ve onu yere serdim.

Köşeden kükreyerek bir cip geldi. Ahır kapılarının önünde durarak kapıları kapattı. Bir adam arkaya atlarken, bir diğeri de çatıya bir makineli tüfek yerleştirdi.

Bir M134 GAU-17 Gatling topuydu. Lakabı Vulcan topuydu; dakikada altı bin kadar mermi atabilen altı namlulu bir makineli tüfektir. Genellikle sadece askeri uçaklarda daha fazla menzile ve mermi öldürücülüğü gerektiren bastırma ateşi için kullanılırdı.

Sola doğru işaret ettim, sonra Dimitri ve ben Escalade'den geriye kalan için için yanan metal çerçevenin arkasına saklandık.

Dimitri küfretti. "Bu pisliklere lanet olası bir Vulkan satacak kadar aptal olan kimdi?"

Glock'larımdan birinin boş şarjörünü değiştirerek, "Bütün bunlar bittiğinde, o piçi bulup ağzını burnunu kıracağım," diye bağırdım.

Yasadışı silah tüccarları olabilirdik, ama daha iyi olanlar arasında belli bir kural vardı. Küçük çocuklara büyük silahlar satmazdınız. Sonunda, bu zahmete değmezdi. Her zaman sorun çıkarırlardı ve yetkililerin dikkatini çekecek karışıklıklar çıkarırlardı, bu da operasyonumuzun kızıışma ihtimalini artırırdı. Diktatörlere, despotlara ve uyuşturucu krallarına silah ve bomba satmakla ilgili bir sorunum yoktu. Bu benim için sadece bir işti. Ama nasıl kullanacağını bilmeyen birine çok fazla ateş gücü olan bir silah satmak tehlikeliydi. Santiago ve ekibi gibi çoğunlukla yarış pisti, uyuşturucu ve adam kaçırma planları yapan bir haydutun Farmville USA'nın ortasında uçaksavar mitralyözüne ihtiyaç duyması için hiçbir neden yoktu.

Eğer tepedeki Vaska'ya doğru ateş ederlerse, hedeften yirmi beş metre uzakta olabilirler ve yine de onu öldürebilirlerdi.

"Hazır mısın?" diye sordu

Dimitri. Başımı salladım.

"Evet, beni koru."

Dimitri alçakta kaldı, ben yükseğe çıkarken cipi dikkat dağıtıcı ateşle püskürttü. Yarım saniye daha bekleyip nişan aldım ve ateş ettim. Kurşun doğrudan silahın arkasında duran adamın sol gözüne saplandı. Kafasının arkasından mide bulandırıcı bir beyin maddesi, kemik ve kan patlaması oldu.

İkimiz de kamyonun kalıntılarının arkasına saklandık. "Bir tane daha?"

"Evet."

Dimitri tekrar ateş etti.

Bu sefer silahın namlusuna nişan aldım, silahı ateş gücüyle eşleştirmeden uzaktan etkisiz hale getirmenin tek yolu buydu. Kalp atışlarımı sakinleştirmek için yavaş ve sabit nefes alarak gözümü kapattım, nişan aldım ve ateş ettim. Saniyenin çeyreğinden daha kısa bir süre sonra silah patladı.

Dimitri güldü. "Seni orospu çocuğu. Artık bunun sonunu asla duyamayacağız."

O haklıydı. Bu karmaşadan kurtulduğumuzda, onlara az önce yaptığım imkansız öldürücü atışı mümkün olduğunca sık hatırlatacağımdan emin olabilirdim. Gregor'un Özbekistan'da sekiz yüz metreden hareketli bir hedefi sadece ikinci nesil Glock'la vurduğu zamanı geride bırakmıştı.

Ahır avlusu sessizliğe gömüldü.

Santiago'nun adamları yeniden toplanmaya fırsat bulamadan Dimitri ve ben ahırın kapısına doğru koştuk ve iki yanımıza destek aldık. Bir kolumu kaldırdım ve kapıları kapalı tutan asma kilit ve zincire ateş ettim. Durakladık. Sonra ortak bir baş hareketiyle her birimiz bir kolu tuttuk ve kapıları ray boyunca çekerek açtık. On ayak yüksekliğindeki kapılar ahır duvarı boyunca kolayca geri kaydılar. Tekrar bekledik. Hiçbir şey yoktu.

Ahırın tek girişinin burası olmadığını biliyorduk. İçeride Yelena'yı koruyan daha fazla adam olma ihtimali yüksekti.

Umarım Santiago'nun

kendisidir. Çenem gerildi.

Onu şahsen öldürürdüm. Yavaşça.

"Üç deyince," diye mırıldandı

Dimitri. Başımı salladım.

Bir. İki... üç.

Kapıdan içeri girdik. İçerisi karanlık ve gölgeliydi. Gözlerimizin alışması bir an aldı. Sağ tarafta bir hareket duyduk ve ikimiz de döndük. Kollarımızı kaldırdık. Silahlar hazır. Güneşin parıltısı yüzünden göremedik.

tam zamanında. Birkaç el ateş etti, bunlardan biri Dimitri'nin kalçasına isabet etti.

Tökezledi ama kendini kapının çerçevesine tuttu.

Döndüm ve ateş ettim. Adamı öldürdüm.

Gözlerimi gölgelerdeki herhangi bir hareket için içeriye dikerek seslendim: "Dimitri? İyi misin?"

İnledi. "Evet. Sadece bir sıyrık."

Omzumun üzerinden bir bakış atma tehlikesi geçirerek bacağına baktım. Taze kan pantolonunun paçasını çoktan ıslatmıştı. Arka cebimden kırmızı bandanayı çıkarıp ona doğru fırlattım. Tek eliyle yakaladı. "Bağla şunu."

Bunun Yelena için olması gerekiyordu. Sadece yanımda olduğundan ve koşmaya başladığımızda Vaska'nın hedefinin doğru olduğundan emin olmalıydım.

Dimitri hazır olduğunda, geniş, toprak dolu koridorda ilk birkaç adımımızı attık. Sağımızdaki ve solumuzdaki ahırlarda tedirgin atlar tepiniyor ve başlarını sallıyorlardı.

"Yelena!" Seslendim.

Cevap vermedi.

"Yelena, cevap ver

bana!" Hiçbir şey.

Kalbim sıkışmıştı.

CHAPTER 32

Y*elena*

Silahın namlusu şakağıma daha sert bastırdı.

Santiago'ya ters ters baktım. Bana göz kırparken bir parmağını dudaklarına götürdü.

Midem çalkalandı.

Ahırın diğer tarafında Damien adımı haykırmaya devam etti. Her seferinde yüksek bir gümbürtü ve ardından kıymıklanan tahtaların sesi geliyordu. Tahmin etmem gerekirse, boş ahır kapılarının her birini tekmeleyerek açıyor ve beni arıyordu. Bize ulaşması an meselesiydi.

Kalbim hızla çarpıyordu. Parmaklarım öyle sıkı yumruk olmuştu ki tırnaklarım acı içinde avuç içlerime batıyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Eğer seslenirsem, Santiago beni öldürecekti. Seslenmezsem, muhtemelen beni yine de öldürecekti.

Kararımı vermiştim.

Her iki durumda da Damien uyarılacaktı ve önemli olan tek şey de buydu.

Derin bir nefes aldım, sonra tüm gücümle bağırdım: "Silahı var!"

Santiago silahını kaldırdı ve kabzanın kenarıyla bana vurdu.

Acı başımda patladı ve beyaz bir parıltıyla beni bir anlığına kör etti. Sağ gözümün üzerinden küçük bir kan damlası sızdı. Boşta kalan sol elimle üzerine vurdum.

Ahırımın ahşap kapısı çarparak açıldı. Damien intikamcı bir tanrı gibi duruyordu... ya da daha iyisi, intikamcı bir iblis gibi. Tamamen siyah giyinmişti. Önü kir ve çamur içindeydi. Yakalanmamın üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Gözlerinin etrafında gölgeler ve ağzının etrafında derin gergin çizgiler vardı. Onu hiç bu kadar pis ve yorgun... ve bir o kadar da yakışıklı görmemiştim. Hayatımda hiçbir erkeğin Damien Ivanov'un şu anda olduğu kadar güzel ya da seksi olduğunu düşünmemiştim.

Benim için gelmişti.

Benim için!

İstenmeyen ve sevilmeyen Yelena Nikitina. *Ben.*

Geleceğinden hiç şüphem yoktu. Benim harika inatçı Akrep'im.

Önce Santiago'ya, sonra bana bakarken kara gözleri adeta kötülükle parlıyordu. Santiago'nun ayaklarının dibinde yüzükoyun diz çökmüştüm, sağ elim hâlâ demir halkaya kelepçeliydi. Damien saçıma bulaşan ve yanağımdan aşağı süzülen kanı gördüğü anda anlamıştım.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. Dikkatini kaybedecek kadar üzülmesini istemiyordum.

Sakatlığım hakkında endişelenmek için daha sonra zamanım olacaktı.

"Seni bu durumdan kurtaracağım bebeğim," dedi, sesi alçak ve duygusallıktan boğuktu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Konuşmaya korkarak sadece başımı sallayabildim. Santiago onunla alay etti. "Tutamayacağın sözler verme." Damien silahını kaldırırken bir adım öne çıktı.

Arkasında, sırtını bize dönmüş, Santiago'nun adamlarını kollayan iri yarı ikinci bir figür görüyordum. Vaska'ya benziyordu ama arkası dönük olduğu için bir şey söyleyemedim. Tek bildiğim, aşağı yukarı Damien'ın boyunda olduğu ve onun kadar kaslı ve dövmeleli olduğuydu.

Santiago at kuyruğunu yakaladı ve bedenimi yukarı çekti. Silahın namlusunu tekrar şakağıma dayadı. Bu kez taze yaraya bastırıyordu. Vücudum acıya karşı direnç gösterirken ırkıldım ve dişlerimin arasından hava tısladım.

Damien alçak bir hırıltı çıkardı.

Santiago başını yana eğdi. "Dikkatli ol. Şimdi onun güzel kafasını uçurmamı istemezsin, değil mi?"

Silahını indirmeye zorlanan Damien'ın gözleri kısıldı. "Sen ölü bir adamsın."

Santiago güldü. "Hiç sanmıyorum. Yolda daha çok adamım var. Bugün ölecek olan sensin."

"Bırak onu gitsin. Bu seninle benim aramda."

"Bu seninle benim aramdaydı. Son birkaç yıldır beni bu kadar rahatsız eden güzel kadının, sizin de izini sürmeye çalıştığınız kadın olduğunu öğrendiğimde ne kadar sevindiğimi bir düşünün. Kader... o gün bana gülümsedi."

Vücudum korkudan titremeye başladı. Karın kaslarımı sıkarken çenemi sıktım ve titremeleri durdurmaya çalıştım. Damien'ın Santiago'ya odaklanabilmesi için sakın görünmem gerekiyordu. İsteyeceğim son şey onun benim için endişelenmesi ya da dikkatinin dağılmasıydı.

Sol kolumu yavaşça arkama doğru kaydırırken dikkatleri üzerime çekmek de istemiyordum. Tırnaklarımı kullanarak hafifçe gevşemiş bir tırnağın küçük düz başını kazımaya devam ettim. Sonunda, kenarın ahşap döşeme tahtasından kalktığını hissettim. Tırnağımı altına sokarak başparmağım ve işaret parmağımla üst kısmını sıkıştırdım ve yerinden söktüm. İnce silindiri parmaklarımın arasında yuvarlarken şanslı olduğumu fark ettim. Demir çivi işe yarayacak kadar ince olmalıydı. Bir toka iğnesi kadar iyi değildi ama dün kelepçelerden kurtulduğumda onu Damien'ın güvenli evindeki dairesinde bırakmıştım.

Ezik üvey babamın beni her gün kilit altında tutmasına minnettar olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Görünüşe göre kilit açma becerilerim son zamanlarda çok işe yarıyordu.

Gözümdeki kanı temizliyormuş gibi yaparak çiviye sağ elime geçirdim. Bu son derece zor olacaktı. Elim omzumdan daha yukarıda ve garip bir açıyla duruyordu. Santiago herhangi bir noktada bana doğru dönerse, ne yaptığımı açıkça görebilirdi. Yine de denemek zorundaydım.

Santiago alay etti. "Adamlarımın önünde beni aşağılayarak kendini büyük bir adam sanıyordun ama artık büyük adam benim."

Damien karşılık verdi. "Savunmasız bir kadını kaçırmak seni büyük bir adam mı yapıyor?"

Savunmasız kelimesini duyunca ağzım açık kaldı. Damien bana özür dileyen hızlı bir bakış attı.

Santiago silahı şakağıma daha sert bastırdı. "Sen! Şimdi aptal olan sensin! Büyük Ivanov'ları yenen benim. Kadının elinden almak çok kolaydı. Küçük bir bebeğin elinden şekerini alır gibi."

Damien ayaklarını daha sağlam basarken omuzları gerildi. Silahlarını tutuşunu düzeltti. "Peki şimdi ne olacak Santiago? Madem bu kadar *büyük* bir adamsın, şimdi *büyük* planın ne?"

Tırnağın ucu kilidin içindeydi. Parmaklarımın arasında yuvarlayarak pimi hissetmeye çalıştım.

Santiago'nun sesi birkaç perde yükselerek korkusunu gösterdi. "Adamlarım her an burada olabilir, o zaman seni parmaklarından asılmış olarak göreceğim. Ben kadını becerirken seni seyretmeye zorlayacağım."

Tehdit ederken saçımı çekti. Başımdaki ani sarsıntı çiviye bırakmama neden oldu. Kalbim durdu. Tanrı'ya şükür ki şaft kelepçe kilidinin içinde yeterince uzaktaydı ve yere düşmedi. Küçük yassı kafayı kavrayarak, klik sesini bekleyerek kaydırmaya devam ettim.

Santiago Damien'la alay etmeye devam etti. "Sonunda bacaklarının arasında gerçek bir erkeğin olmasının nasıl bir his olduğunu öğrenecek."

İçimden başımı salladım, ölü bir adama baktığımı biliyordum. Damien'ın onu çoktan öldürmemiş olmasının tek nedeninin kafama silah dayamış olması olduğunu biliyordum. Şu kelepçelerden kurtulabilirsem, ondan kurtulabilirdim.

Damien'in bakışlarını yakaladım ve çok bilinçli bir şekilde bakışlarımı kelepçelere kaydırdım. Başını sallaması benden başka kimse tarafından neredeyse algılanamazdı.

Damien'in kaşları çatıldı. "Peki bu gerçek adam kim olacak?"

Santiago yemi yuttu. Silahı başımdan çekerek göğsüne doğrulttu. "Ben, pislik! Gerçek erkek benim!"

Kelepçeler tıkırdadı.

Mandal açıldı.

Bileğimi geçirdim ve durağın uzak tarafına çarpana kadar kendimi geriye doğru fırlattım.

Damien kolunu kaldırıp ateş etti ve Santiago'yu omzundan vurdu. Tekrar ateş etti ve onu göğsünden vurdu. Santiago geriye doğru düştü. Vücudu duvardan aşağı yuvarlandı ve beton sütun boyunca kıpkırmızı bir çizgi bıraktı.

Damien önümde dizlerinin üzerine çöktü. Silahlarını yana bıraktı, başımı arkaya yatırırken elleriyle çenemi kavradı. Ben daha tek kelime edemedim ağzı benimkini kaptı. Kucağında eridim, kollarının gücünden yararlandım, son nefesim gibi ona ihtiyaç duydum.

Alnını benimkine yasladı. "Tanrım, seni kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum."

"Damien. Sana söylemem gerek...."

Bakışları saç çizgim boyunca uzanan yaranın üzerindeyken saçlarımı düzeltti. Gözleri sertleşti ve dudakları inceldi. "Önce seni bu cehennem çukurundan çıkarıp bir doktora götürmeliyim."

Üst kollarını kavradım. "Hayır! Bekleyemez. Ben... Ben... Ben... Bıçak ve tuğla için özür dilerim."

"Bekleyemeyen şey bu muydu? Tuğla için üzgün müsün?"

Dudağımı ısırdım. Seni seviyorum demek istemiştım ama birden kendimi aptal gibi hissettim.

Bu kelimeleri ağzımdan kaçırırsam ne düşünürdü?

Daha önce hiç kimseye söylemediğim sözler.

Annem öldüğünden beri kimsenin bana söylediğini duymadığım sözler.

O anın travmasını yaşayan aptal bir kız olduğumu düşünecekti. Ne de olsa adamı üç yıldır görmemiştım. Sadece kırk sekiz saatten az bir süredir birlikteydik ve bu süre içinde ondan iki kez kaçmış, birkaç kez de onu öldürmeye çalışmıştım.

Onu sevdiğime nasıl inanabilirdi ki? Nasıl olur da benim sevgimi isteyebilir?

On yaşımdan beri ona biraz aşık olduğumu ve beni o aptal ruj tüpünü çalarken yakaladığını ona nasıl anlatabilirdim? O zamandan beri küçük Happy Meal oyuncakları topladığımı çünkü bana hayatımda birinin umursadığı tek anı hatırlattıklarını... birinin ayağa kalkıp beni korumaya çalıştığını.

O gece Nadia'nın partisinde bana hissettirdiklerini nasıl kelimelere dökebilirdim ki? O kadar huysuz, zorba, kontrolcü ama aynı zamanda koruyucu ve tatlıyken. Para ve mücevherlerle dolu o sırt çantasının içinde bana aldığı Hello Kitty oyuncağı ve *I Heart Washington, D.C.* tişörtünün olduğunu bilseydi bunu aptalca bulur muydu? Son üç yıldır neredeyse her gece yatarken o tişörtü giydiğimi bilse güler miydi?

Daha önce, beni kurtarmaya geleceğinden o kadar eminken, beni sevdiğine ve benim de onu sevdiğime dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu, ama şimdi önümde diz çökmüş, büyük, tehlikeli ve biraz da korkutucu görüldüğünde, cesaretimi kaybettim.

Şüphe üzerime çöktü. O

çok daha yaşlıydı.

Ailesi varlıklı ve güçlüydü.

O ve kardeşi hem burada hem de Rusya'da adeta birer efsaneydi.

İsteddiği herkese sahip olabilirdi. Fifi ve Mimi adındaki uzun bacaklı modeller de dahil.

Ben sadece beş para etmez bir suçlunun istenmeyen üvey kızıydım. Öz annem bile beni hayatta kalmam için yeterince istememişti.

Parasını bahis oyunlarından kazanan bir yarış pisti kuşundan başka bir şey değildim.

Bakışlarımı indirmeye çalıştım.

Bir parmağını çenemin altına yerleştirdi ve yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Ben de seni seviyorum, benim güzel meleğim."

Bu adam nasıl oluyor da her zaman aklımı okuyabiliyordu? Belki de gerçekten şeytani güçlere sahipti.

Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki sol omzunun üzerinden hafif bir hareket oldu.

"Damien!" Çığlık attım.

Hiç düşünmeden omzunun altına eğildim ve yanına attığı Glock'u aldım. Kolumu kaldırarak, Santiago'nun silahını kaldırdığı anda kendi silahımı ateşledim.

Kurşunum tam iki gözünün ortasına isabet etti. Santiago'nun bedeni cansız bir şekilde yana yığılırken yüzüme, omuzlarıma ve göğsüme hafif bir kan sisi sıçradı.

Damien şaşkın gözlerle bana baktı.

Tezgâhın sonundaki açıklıktan gelen hafif bir kıkırdama ikimizin de dönmesine neden oldu.

Daha önce gördüğüm iri yarı adam orada durmuş kanlı sahneyi inceliyordu. "Sanırım teknik olarak şimdi tam tersi yerine genç kızın seni kurtardığını söylemek zorundayız."

Damien gözlerini devirdi ve başını elinin içine indirirken inledi. "Siktir git, Dimitri."

Damien beni kollarına aldı ve küflü ahırdan çıkarıp azalan güneş ışığına doğru taşıdı. Alacakaranlık yaklaşırken gökyüzü ateşli bir turuncu ve mor renge bürünmüştü. Kollarımı boynuna dolayarak başımı omzuna yasladım. "Senin yerine onu vurduğum için gerçekten kızgın değilsin, değil mi?"

Arkadaşı Dimitri'nin yorumlarına bakılırsa, benim hareketlerim yüzünden büyük ve korkunç Rus dostlarından epeyce alay yiyeceğini hissediyordum. Ayrıca Akreplerin bu tür konularda çok alıngan olabileceklerini de biliyordum. Kontrolün onlarda olmasını, kurtarıcı olmayı severlerdi.

Mesele şu ki, son atışı ben yapmış olsam da, Damien beni kurtardı ve bir süredir de kurtarıyordu. Sadece bunu fark etmem biraz zaman aldı. Başkaları için suç faaliyetleri onu biraz lekeli hale getirebilir ama benim için o gerçekten de benim parlak zırlılı şövalyemdi.

Beni alnımdan öptü. "Bebeğim, bu sefer silahın dolu olmasına sevindim... ve ilk defa bana doğrultmadın."

CHAPTER 33

*D*amien

Eğer bin yaşına kadar yaşasaydım, Yelena'nın kafasına silah dayanmış bir şekilde toprakta diz çökmeye zorlandığı görüntüsünü asla atlatamazdım.

Uyuyan bedenine baktım ve başının üstünü öptüm. Şehre doğru ilerlerken cipin arka koltuğunda kucağıma oturmuştu. Tanrıya şükür yakınlarda gerçek bir ayna yoktu çünkü küçük modacım şu anda kendini görse bayılırdı. Yoga pantolonu çamur içindeydi ve en az üç yerinden yırtılmıştı. Kapüşonu o kadar pisliğe batmıştı ki muhtemelen onu kesip çıkarmak zorunda kalacaktım. Güzel sarı saçları alnının üstündeki kesiğin kurumuş kanıyla keçeleşmiş, boynu ve önü kanla kaplanmıştı. En azından yüzündeki kanı temizlemek için ıslak bir bandana ile elimden geleni yapmıştım.

Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Hayatımın geri kalanını onun muhteşem yüzüne bakarak geçirmek için gerçekten sabırsızlanıyordum.

Bazı erkeklerin böyle bir günün ardından sevdikleri kadının gitmesine bencilce izin vereceğini biliyordum. Hayatlarının onları yanlarında tutmak için çok tehlikeli olduğunu düşünürlerdi. Kadının onlarsız daha iyi olacağını düşünürlerdi. Daha güvenli. Hayatlarının geri kalanını asla olamayacak bir şeyin özlemine çekerek ama fedakârlıklarına güvenerek, bunun en iyisi olduğunu bilerek geçireceklerdi.

Ben değil.

Yelena benimdi ve onu yanımda tutuyordum.

Evet, suç faaliyetlerim nedeniyle hayatım tehlikeliydi ama genel olarak hayat da öyleydi. Yani bana bencil bir piç diyebilirsin. Şeytanın vücut bulmuş hali. Tam bir ahlaksız. Ama o benimle kalacaktı. Sonsuza kadar. Onu güvende tutacaktım. Ve hiç kimse... hiç kimse... onu daha fazla sevmeyecekti. Hayatının her günü, ona ne kadar istendiğini ve sevildiğini gösterecektim. Kısa hayatında istenmediğini ve sevilmediğini hissederek yeterince zaman geçirmişti. Yapacağım son şey onu "kendi iyiliği için" göndermek olacaktı. Siktir et.

Yelena için iyi olan bendim.

İnatçı, kontrolcü ve tam bir baş belası olabilirdim ve bana en son ne zaman bir tuğlayla vurmaya ya da bir bıçak saplamaya çalıştığını görmediğimden kesinlikle emindim ama umurumda değildi. Ben onun için iyiydim, o da benim için her şeydi. O hayatımdaki ateş ve ışıktı, affetmeyen soğuk karanlığı kovalayan. O ışığı istiyordum ve onun sıcaklığını arzuluyordum.

Hayır, kararımı birkaç yıl önce vermiştim ve değiştirmeye de hiç niyetim yoktu.

O benimdi.

Ve bunu resmileştirecektim - şimdi - tam da bugün.

Vaska ön yolcu koltuğundan omzunun üzerinden baktı. "Biliyor musun, Los Infieles ile gerçek bir karmaşa başlattık."

Dimitri dikiz aynasından bakışlarımı karşıladı. "Doğru. Kesinlikle intikam peşinde olacaklar. Elimizde gerçek bir savaş olacak."

Üçümüz de kahkahalara boğulduk.

Yelena kıpırdandıktan sonra tekrar uykuya daldığında içim burkuldu ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. Zavallı bebeğim çok yorulmuştu.

Bir Rus'un iyi bir dövüşten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Bugün sadece başlangıçtı. Bir hafta içinde Los Infieles'i haritadan silmiş olacaktık. Çok net bir mesaj gönderecektik. Bizimle uğraşmayın ve hiçbir koşulda kadınlarımızla uğraşmayın.

Vaska telefonunu kaldırıp bana bir mesaj gösterdi. "Yargıç az önce onayladı.

Bizimle Dimitri'nin evinde
buluşacak." Başımı
salladım.

"Tören için kızları çağıralım mı?" diye sordu Dimitri.

Emma ve Mary'yi Chicago'nun dışında bir yerde Fort Knox'tan daha korunaklı bir güvenli eve götürmüşlerdi. Santiago'nun peşinden sadece üçümüzün gitmesinin başlıca nedeni buydu. Yapabileceğimizi biliyorduk.

O pile ve adamlarıyla tek başımıza başa çıkmak istiyorduk ve birleşik ekiplerimizdeki tüm erkeklerin kızları korumasını istiyorduk. Dün gece Samara'nın ve bugün de Yelena'nın başına gelenlerden sonra, kadınlarımızın güvenliğini daha fazla riske atamazdık.

Vaska başını salladı ve ürperdi. "Bu öğleden sonra yaptığım şeyden sonra Mary'ye yaklaşmayı düşünmeden önce elime biraz polis çevik kuvvet teçhizatı almam gerekecek."

Dimitri gözlerini devirdi. "Kolay kurtuluyorsun. Emma'ya onu Shakespeare'in sonelerindeki platonik aşk ve cinsel arzu arasındaki çatışmalar üzerine bir konferans dizisi için Washington'a götüreceğime söz vermek zorunda kaldım."

Vaska bir kaşını kaldırdı. "Mary'nin sevdiği o garip vampir şovu hakkında ders verdiklerini sanmıyorsun değil mi?"

Dimitri başını salladı. "Bundan şüpheliyim."

Dimitri'nin yeraltı otoparkına girdik. Yelena'yı Dimitri'nin ana yatak odasına taşıdım. Onu kendi evime götürmek isterdim ama bu, onu Washington'a götüreceğim günü beklemek zorundaydı. Ivanov uçağı yirmi dakika içinde Midway'e varacaktı.

Bir an kararsızlık içinde durdum. Dimitri'nin yatak odasının tamamı, yatak örtüsü de dahil olmak üzere soluk krem ve altın rengindeydi. Yelena da ben de kir, çamur ve kan içindeydik. Omuz silkerek onu yatağın ortasına yerleştirdim. Herhangi bir hasar için ona geri ödeme yapmam gerekecekti. Tıpkı küçük bir sincap gibi küçük bir topun içinde kıvrıldı.

Banyoya girdim ve duşu başlattım. Birden fazla duş başlığı olan geniş bir odaydı. Su iyice ısınana ve camlı bölmenin içinden hoş bir buhar yükselene kadar bekledikten sonra Yelena'yı uyandırmaya gittim.

"Bebeğim? Tatlım, uyan."

Gözlerini açtı ve inleyerek hemen kapattı.

Yanağını okşadım. Gözlerini tekrar açtı. Bu kez kristal mavisi derinliklerinde hiçbir korku ya da dehşet görmediğime sevindim. Ayağı kalktı ve kollarını uzattı. Sağ bileğini çevreleyen ve ahırda kelepçelendiğı yerden kalan sert kırmızı izi gördüğümde çenem gerildi. Elimde olsa Santiago'yu tekrar öldürürdüm. Sadece onun tüm örgütünü ve bulduğum aile üyelerini haritadan silmekle yetinmem gerekecekti ama bu daha sonra yapacağım bir plandı. Şu anda odak noktam Yelena'ydı.

Tüm yorgunluk izleri kayboldu, ayağa fırladı. "Aman Tanrım!" Yumruklarımı sıktım.

İşte geliyor. Öfke. Suçlamalar. Suçlama. Benim hatamdı. Hepsi benim suçumdu. Elbette, yarış pisti planıyla Kolombiyalıları kızdırmıştı ama sonunda onun peşine düşmeye karar vermelerinin asıl nedeni bendim. Sorumluluk bendeydi, onda değil. Onu tehlikeye atan aslında ben ve işimken, onun yaptıklarını suçluyordum. Şimdi olanların şoku geçmeye başladığına göre, muhtemelen bunun farkına varıyordu. Beni suçlayacaktı ve buna hakkı da vardı. Muhtemelen serbest bırakılmayı talep edecekti...

Ne yazık ki bunu yapamazdım. Bunu asla yapamazdım. O benimdi. Onu bu gerçeğe ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Kapüşonuna baktı ve dehşet içinde haykırdı. "Çamura bulandım!"
"Bekle... Ne?"

Kurumuş çamur ve kanla sertleşmiş kirli kumaşı eline aldı. "Bana bak! Bu iğrenç!"

Bir sevinç çığlığıyla onu kendime çektim ve öptüm. Umarım meleğim hiç değişmemiştir.

Başını sola doğru eğerek geri çekildi. "Dur! İğrencim!"

"Hayır, değilsin. Sen hayatımda gördüğüm en güzel, en seksi kadınsın!"
Onu kucağıma aldım ve banyoya taşıdım.

Onu yere bıraktığım anda kapüşonunun fermuarını çekti. Kurumuş çamura o kadar bulanmıştı ki yapışmıştı. Ellerini iterek fermuarı açtım ve omuzlarından çektim. Altındaki tişörtün V yakası sarkmış, beyaz dantelli sütyeninin bir kısmını gösteriyordu. Aletim canlandı ama onu çırılçıplak soyup duşa götürme isteğimi görmezden geldim. Bazen onun yanında bir Neandertal gibi davranıyor olabilirdim ama bu o zamanlardan biri olmayacaktı.

"Duşta acele etme. İşin bittiğinde, yatak odasının hemen solunda Emma'nın giysileriyle dolu bir dolap var. İhtiyacın olan her şeyi almanı söyledim."

"Teşekkür ederim," dedi utangaç bir sesle.

"İşin bitince benimle aşağıda buluş."

Başını salladı.

Gitmek için döndüm ama omzumun üzerinden bakıp onun soyunmaya başladığını görmeden edemedim. Bir kez daha ona katılma dürtüsüne direnerek, kendimi zorladım.

Yürümeye devam et. Hâkimle konuşmam ve evlilik cüzdanını imzalamam gerekiyordu, böylece kız giyinmeyi bitirir bitirmez bizi evlendirebilecekti.

Onu neredeyse kaybediyordum. Daha fazla riske giremezdim. Bir saat içinde karım olacaktı.

CHAPTER 34

Y*elena*

DUŞ CENNET GIBİ HİSETTİRDİ. Dönüp durdum ve duş başlıklarının ağrıyan vücuduma masaj yapmasına izin verdim. Su normalde sevdiğimden daha sıcaktı ama bu sefer az önce yaşadığım kâbustan arınırken sıcaklığın ve buharın tadını çıkardım.

Muhtemelen şoktandı ama gerçekten de öyle hissettirdi... bir kabus. Korkunç bir rüya. Sanki gerçekten olmamış gibi. Muhtemelen Damien beni o kadar çabuk kurtardı ki, içinde bulunduğum durumun dehşetini tam olarak anlayacak zamanım olmadı.

Gerçekten muhteşemdi. Ahırın kapısını tekmeleyişi. Silahlar hazırды. Bir aksiyon filmi yıldızı gibiydi. İlk silah sesini duyduğum anda Damien'ın benim için geldiğini anlamıştım. Garip bir şekilde, Santiago içeri girip kafama silah dayadığında bile, iliklerime kadar Damien'ın beni zamanında yakalayacağını biliyordum. Onda bir şeyler vardı.

Tehlikeli, inatçı ve fazlasıyla kontrolcüydü ama tüm bu özellikleri ona hayatım pahasına güvenmemi sağladı.

Saçımdaki son kiri ve çamuru da yıkadıktan sonra duştan çıktım ve yumuşak, kabarık, büyük boy bir havluya sarındım. Aynaya doğru yürüdüm, saçlarımdaki kir ve çamurdan kurtulmak için parmaklarımı taradım.

Karmakarışık. Lavabonun altında bir saç kurutma makinesi buldum, saçlarımı kuruttum ve sonunda kendimi yeniden insana yakın hissediyordum.

Damien'in Emma'nın dolabı hakkında söylediklerini hatırlayarak yatak odasına geri döndüm ve güzel yatak örtülerinin üzerindeki çamur lekelerine bakarak ürperdim. Böyle şeyleri umursamamak bir erkeğe mahsustu.

Dolaba ulaştığımda, kapının sağında asılı duran, *The Nympho Librarian* başlıklı bir kitap kapağının çerçeveli posterine güldüm. Işığı yakarak parmaklarımı düzgün sıralar halinde asılı duran çeşitli giysilerin üzerinde gezdirdim. Emma'nın tasarımcı markalarına önem vermediği açıktı ama gerçekten hoş bir zevki vardı. Ekose pileli eteklerden birini indirip kalçalarımın doğru tuttum ve ürperdim. Bedenlerimiz aynı gibi görünüyordu ama ben bir iki santim daha uzundum, bu da onun zaten kısa olan eteklerini benim üzerimde skandal yaratacak kadar kısa yapıyordu.

Güzel bir çiçekli maksi elbisede karar kıldım. Göğüslerimin üst kısmı düşük yakadan dışarı taşıdığı için uçuk pembe bir hırka eklemek zorunda kaldım. Neyse ki aynı numara ayakkabı giymiştik. Ben sade siyah bir babet seçtim.

Dolabın diğer ucundaki işlemeli masanın üstünde bir not defteri ve kalem bularak ona teşekkür eden ve borcumu ödeyeceğime söz veren bir not yazdım.

Onunla tanışmamıştım ama kocası Dimitri'den duyduğum kadarıyla ondan hoşlanacağıma emindim. Emma'yı düşününce aklıma Samara ve Nadia geldi.

İkisini de çok özlemiştim. Onlara kavuşmak için sabırsızlanıyordum. Yatak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indim ve onları güzel bir çalışma odasında bulana kadar kısık konuşma seslerini takip ettim. Her duvar, mavi, yeşil ve bordo deri üzerine altın baskılarla zengin bir şekilde ciltlenmiş kitaplarla dolu kitap raflarıyla kaplıydı. Büyük bir mermer şömine vardı ve kükreyen ateş kışı kovalamak için çoktan yanmaya başlamıştı.

Güneş battığından beri soğuk çökmeye başlamıştı.

Ateşin önünde Damien, Dimitri ve Vaska duruyordu. Üçünün de ne kadar yakışıklı olduğu dikkatimi çekti. Birbirleriyle akraba olmasalar da, üçü de 1.80'den uzun, kaslı ve dövmelemlerle kaplı olduğunuzda ortaya çıkan o tehlikeli gizemi paylaşıyordu. Kısacası, hepsi de çılgın belalılara benziyordu.

Benim aksime, hiçbirini henüz duş almamış ya da üstünü değiştirmemişti. Elllerinde içkiler, çamura bulanmış siyah tayyörleriyle sanki bir partide tasarımcı takımları içindeymiş gibi rahatça sohbet ediyorlardı.

"Bu gelin olmalı."

Sesin geldiği yöne döndüm. Fark etmediğim yaşlıca bir beyefendi, üzerine son derece uyumsuz kahverengi bir takım elbise giymiş halde bana doğru yaklaştı. Elimi tutup iki eliyle sardı ve benimkini kuvvetlice aşağı yukarı pompaladı.

"Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Damien koşarak geldi.

Yaşlı adamı işaret ederek, "Az önce bana ne dedi?" diye sordum.

Yaşlı adam benim üzerimden konuşmaya devam etti. "Damien, gelinin çok güzel. Onunla evlenmek için bu kadar acele etmene şaşmamalı." Damien'a abartılı bir komplocu göz kırpması yaparak güldü.

Gözlerim şok içinde açıldı. "Evlenmek mi? Evlenmek!"

Damien dizginleyici ellerini omuzlarıma koydu. "Yelena, bunu zaten konuşmuştuk."

Başımı salladım. "Hayır. *Sen*. Bunun hakkında konuştunuz. Ben asla kabul etmedim."

Elbette onu seviyordum ama bu ne anlama geliyordu? Daha yirmi dört saattir birlikteydik ve benden onunla evlenmemi mi bekliyordu? Bu çılgınlıktı. Ayrıca, bu benim küçük kızlık hayallerimdeki düğün değildi. Güzel kokulu çiçeklerle bezenmiş bir kilise ya da uzun kuyruklu bir Vera Wang gelinlik, hatta şampanya ve dans bile yoktu. Teknik olarak, evlenme teklif bile etmemişti! Büyük ve pahalı bir yüzüğe ihtiyacım yoktu ama en azından geleneksel bir evlenme teklifini hak etmiyor muydum?

Sesi bir oktav alçalmıştı, bu da sinirlenmeye başladığının kesin bir işaretiydi. "Bu senin iyiliğin için."

Umurumda değildi. Tutuşundan kurtuldum. "Burada *ödünc* aldığım kıyafetlerle duruyorum." Ona doğru çılgınca bir el hareketi yaptım. "Çamura ve az önce beni *kaçıran* delinin kanına bulanmışsın!"

Damien bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aynen öyle! Kaçırıldın lan sen! Tanrı aşkına Yelena, seni neredeyse kaybediyordum. Bu riski tekrar almayacağım. Ivanov ismi koruma sağlıyor. Kimse karıma zarar vermeye cüret edemez."

Sadece anlamadı.

Beni korumak için benimle evlenmesini istemedim.

Benimle evlenmesini istedim çünkü beni seviyordu!

Güzel bir düğün yapmak için değil, sonunda ait olduğumu ve bir şeye değdiğimi hissetmek için güzel bir düğün istedim. Gerçek babam beni istemedi. Annem beni terk etti ve üvey babam bana istenmeyen bir yük olduğumu söylemeden bir gün bile geçirmedi. Çok şey mi istiyordum?

sadece benim için olan gerçek bir şeye sahip olmak? Bu yarım yamalak, bir araya getirilmiş av tüfeği düğünü o değildi.

Düşmeye başlayan gözyaşlarımı öfkeyle silkeleyerek ondan uzaklaştım.

"Bazen senden gerçekten nefret ediyorum, Damien Ivanov."

Hışımınla odadan çıktım.

CHAPTER 35

Y*elena*

BİRÇOK KAPININ ARASINDAN KOŞARAK GEÇEREK, koridorun sonundaki çift kapıyı açtım.

Büyük kare odanın zemini duvardan duvara yastıklı paspaslarla kaplıydı. Duvarlar bile dolguydu. Köşede, içinde dövüş eldivenleri, kasklar ve boks sopaları bulunan tekerlekli bir kanvas araba duruyordu. Uzak köşede bir kum torbası ve bir kulplu beygir vardı. Özel bir dövüş salonuna benziyordu.

Çift kapı çarparak açıldı. Damien eşikten geçti. Bana sert bir bakış attıktan sonra kapıları çarparak kapattı ve kilitledi.

Yüzünü bana dönerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Konuşmaya başla," diye homurdandı.

"Siktir git!" Ben de karşılık verdim.

Damien ben duvara yaslanana kadar bana doğru yürüdü. Üzerimde yükselerek iki eliyle çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğdi. "Konuşmaya başla," diye tekrarladı daha da vurgulayarak. "Yoksa kemerimi çıkarırım."

Çenem düştü. "Buna cesaret edemezsin! Dimitri ve Vaska için çığlık atacağım!"

"Devam edin. Yardım için haykır. Sana meydan okuyorum," diye meydan okudu. Kara gözleri öfkeyle parlıyordu.

Serbest kalınca birkaç adım geriye düştüm ve kanvas ekipman arabasına bir kol mesafesine kadar yaklaştım.

Elimi onun ve benim arama koyarak, "Seninle evlenmek istemiyorum!" diye bağırdım.

Böyle olmaz, diye bağırdı kalbim.

Gerçek şu ki onunla evlenmek istiyordum. Sadece benimle *benim için* evlendiğini bilmek istiyordum, beni koruma zorunluluğu ya da erkeklik gururu gibi nedenlerle değil.

"Sana kötü haberlerim var, benim malen'kiy padshiy meleğim. Seni omzuma atıp o yargıcın önüne sürüklemem gerekse bile benimle evleneceksin."

Yastıklı boks sopalarından birini almak için arabaya uzandım ve kırmızı olanı aldım.

Bir kaşını kaldırarak, "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Boks sopasını kavrayışımı düzelttim ve savunmaya geçecek şekilde önümde tuttum.

Ben.

Damien kemerini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sonra kemerini yırtıp siyah tişört. *Aman Tanrım*. Gerçekten muhteşemdi. Sıkı kaslar ve parlak renkli dövmeleler. Kollarından ve omuzlarından başlayıp boynuna kadar uzanıyorlardı. Efsanevi yaratıkların, garip sembollerin ve hatta çiçeklerin kıvrılıp bükülen görüntüleri. Siyah kargo pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, düz ve kaslı karnını vurguluyordu. Zaten sertleşmiş olan sikiinin uyluğunun iç kısmına doğru bastırıldığını görebiliyordum.

Yutkunarak midemdeki rahatsız edici kıvrımı görmezden geldim. Çenemi kaldırarak meydan okudum, "Hadi bakalım."

CHAPTER 36

*D*amien

Yelena'nın etrafından dolanarak çöp kutusuna uzandım ve mavi pugili aldım.

Her iki ucunda da ağır dolgu bulunan kalın sırtığın ağırlığını test ettikten sonra, dolgulu minderlerin ortasına doğru yürümeden önce ayakkabılarımı tekmeledim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne çıktım ve sağ kolumu savurarak boks sopasını ayaklarını süpürmek için kullandım.

Yelena geriye doğru uçtu ve kışının üzerine düştü.

Kendine gelemenden sol ayak bileğinden tutup bacaklarını ayırdım ve elbisesinin kalçalarına kadar kayarak kalçalarını ortaya çıkarmasını izledim. Yaramaz kızımın üzerinde külot olmadığını görebiliyordum. Sikim uzadı.

Ben bacaklarının arasına giremeden Yelena bacağını geri çekti ve vücudunu dikleştirmek için sırtını hafifçe kamburlaştırdı. Kendi boks sopasını savurdu ve sol kulağımı yumruklamayı kıl payı kaçırdı. Geri çekilip ağırlığını bükülmüş dizlerinin üzerine vermeden önce bana bilmiş bir sırıtış attı.

Hedefimi değerlendirerek önce sağa sonra sola savurdum, kalçasına yastıklı uçla vurdum ve dengesini bozdum. Kendini toparlayamadan ayağımı salladım ve bir kez daha bacaklarını savurdum. Yine o küçük şirin kışının üzerine düştü. Sağ bacağını yakaladım ve onu yüzüstü çevirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu kucaklamaya hazırdım. At kuyruğunu çekerken elbisesini yukarı kaldırıp arkadan içine girme hayali bir an dikkatimi dağıttı.

Yelena o anı, ulaşamayacağım bir yere doğru kaymak ve boks sopasını kullanarak yeniden ayağa kalkmak için kullandı.

"Bununla nereye varmaya çalıştığımı anlıyormusun?" Alay ettim. "Rüyanda görürsün!" diye karşılık verdi. Velet.

"Oh bebeğim. Rüyalarımı senin *acı* veren gerçeğin yapmak üzereyim." Suçladım.

Savuşturdu.

Direklerin ortasına vurduk, ayırmadan önce sağa ve sola açtık.

Yine suçladım.

Hücumumu engelledi ama yorulduğunu görebiliyordum. Boks sopaları ağırdı ve benden daha fazla dayanacak kol gücünden yoksundu.

Yelena sürpriz bir hareketle sola doğru döndü ve direğin ortasını açıkta kalan parmak eklemlerime indirdi. Keskin acı beni bir ucunu bırakmaya zorladı. Bundan faydalandı ve yastıklı ucu yan tarafıma sapladı. Güvenli bir mesafeye çekilemeden önce, boks sopamı kaldırdım ve onunkiyle bükerek elinden alıp odanın diğer ucuna fırlattım.

Elimdeki sopayı hemen yere indirdim, böylece kendi sopasına atladığı anda ayağı takıldı ve yüzüstü yere düştü. Silahına doğru sürünmeye çalışırken, elbisesinin eteğinden çektim. Sırt üstü döndü ve tekme atmaya çalıştı ama artık çok geçti. Çürük kumaş kolayca karnına kadar yırtıldı.

Öfkeli bir haykırıyla, "Bu benim değildi! Emma'nındı." Gülümsedim.

"İkinize de birer tane daha alacağım."

Karnının üzerine döndü ve boks sopasına uzandı. Aldığı darbeler yüzünden poposunun kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Bu görkemli kızarıklığın kemerimin derisinden ya da kendi elimden kaynaklanmasını dilersem de, yakında buna bir yenisini ekleyeceğimi düşünmek yine de tatmin ediciydi.

Yelena ayağa fırladı. Dizlerini büküp ağırlığını ayarlarken, ince kalçalarındaki kas oyunlarını ve aralarındaki cenneti görebiliyordum.

"Kıçının sahibi olduğumu kabul et, ben de seni rahat bırakayım," diye alay ettim onunla, hayır diyeceğini biliyor ve bunu seviyordum.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye öfkelenildi.

İşte benim kızım.

Kızarmış yanakları ve parlak gözleriyle bu irade savaşından en az benim kadar zevk aldığı belliydi ama artık bir son vermenin zamanı gelmişti.

ona.

Boks sopasını sağa sola sallayarak öne çıktım ve açık kalçalarının arasına soktum. Ağırlığı yok denecek kadar az olduğu için onu kolayca yukarı kaldırdım.

Yelena elindeki sopayı bırakıp vücudu öne doğru savrulduğunda omuzlarıma tutunmak için uzandığında şok içinde haykırdı.

"Ben kazandım," diye nefes aldım ağzına karşı. Sesimi alçaltarak, "Seni becermem için yalvar." diye emrettim.

"Hayır," diye meydan okurcasına homurdandı. Zorlu nefes alış verişiyile birlikte göğsü inip kalkıyordu.

Birdenbire, onun üzerindeki otoritemi kabul etmesi benim varlığım için hayati önem taşımaya başladı.

Buna yersiz kibir
diyebilirsiniz. Sahiplenme
deyin.

Buna saplantılı kontrol
diyebilirsin. Umurumda
bile değildi.

Boks sopasını bırakarak kolumu sırtına doladım ve onu önümde sabitledim. Birkaç adım yürüdükten sonra odanın uzak köşesine, yastıklı kulplu ata doğru ilerledim.

Onu yukarı kaldırıp yuvarlak, yükseltilmiş kütüğün üzerine oturmaya zorladığımda ellerim küçük belini kolayca sıyırdı. Bir buçuk metreye yakın genişlikteki deri yüzeyi bacaklarını güzelce açıyordu. Bir metreye yakın yüksekliğiyle de planladığım şey için mükemmel bir yükseklikti.

"Damien, sen ne-"

Sorusunu duymazdan gelerek kalçalarından tuttum ve kıcı atın kenarından sarkana kadar onu geriye çektim. Elbisesinin sarkan parçalarını iterek yoldan çektim.

Yelena uzandı ve kendini dik tutmak için metal gidonu kavradı. "Beni bu şeyden kurtar!"

"En sevdiğin kelimelerden birini söyleyecek olursam, hayır."

Kolumu geriye uzatıp sağ yanağına bir şaplak attım. Tamamen açık avucum tatmin edici bir şaplakla tenine temas etti.

Yelena kulplu beygirden inmeye çalışırken öfkeyle uludu.

Onu yerinde tutmak için elbisesinin gevşek yırtık kumaşını yumrukladım. Yan tarafa kayarak, diğer kolumu onun cezasını şiddetle devam ettirmek için kullandım. Kolumu tekrar tekrar kaldırarak, kırmızı el izlerinin tadını çıkardım.

solgun teninde belirmeye başladı. Kıvranıyor ve ılık atıyordu ama ben vazgeçmeyi reddettim. Avularımla altındaki yumuşak, sıcak tenini hissetmeyi seviyordum.

"Seni becermem için bana yalvar," diye bağırdım çığlıkları arasında.

Cevap vermeyi reddetti. Onu elbisesinden tutan elimle bastırarak, kalçalarını deri atın kenarından kayarken daha da geniş açmaya zorladım. Bu pozisyon kığının yanaklarını da açtı ve amının narin kıvrımlarını savunmasız bıraktı.

Hedefimi yönlendirerek bir sonraki darbeyi amının üzerine indirdim. "Dur! Acıyor! Dur!" diye bağırdı.

"Nasıl durduracağını biliyorsun."

Amına daha sert vurdum, dudaklarının şişmesini ve nabzının atmasını istiyordum, böylece nihayet içine girdiğimde her kalın santimini hissedecekti.

"Durun!"

"Seni becermem için bana yalvar."

Yelena cevap vermek yerine bir uluma sesi çıkardı.

Bu kez hedefimi onun daha da savunmasız olan göt deliğine yönelttim. İki orta parmağımı kullanarak büzülmüş girişe bir dizi sert vuruş yaptım ve yumuşak pembenin parlak bir kırmızıya dönüşmesini izledim. Umutsuzca kığını sıkmaya çalışırken kık yanakları titriyordu ama atın üzerindeki açık, kambur pozisyonu onu engelliyordu.

"Ow! Oh Tanrım! Bu acıtıyor! Lütfen dur!"

"Kemerimi almadan önce senden sadece bir kez daha isteyeceğim. Seni sikmem için yalvar."

"Oh Tanrım! Sik beni. Sertçe sik beni," diye bağırdı öne doğru eğilip kığını avucuma bastırırken.

Elbisesini serbest bırakarak arkasına geçtim ve pantolonumun fermuarını açtım. Sonunda acı verici bir şekilde dikleşmiş horozumu serbest bıraktım. Şaftımı yumruklayarak, artan gerginliği hafifletmek için birkaç kez pompaladım. Diğer elimi sırtının küçük kısmına koyarak kalçalarımı yaklaştırdım. Kulplu atın yüksekliği mükemmeldi. Bacaklarının arasındaki kahverengi deri kaplama, isteksiz uyarılmasından kaynaklanan büyük, koyu bir ıslak leke gösteriyordu. Dört parmağımı şişmiş ve ağrıyan amının üzerinde kaydırarak, sikimin uzunluğunu aşağı ve yukarı doğru hareket ettirmeden önce elimi kapladım. Daha da yaklaşarak sikimin başını göt deliğine doğru ittim.

Yelena sızradı. "Hayır! Oraya değil!"

"Kığının tam anlamıyla benim olduğunu sana kanıtlamanın daha iyi bir yolunu bilmiyorum," diye karşılık verdim.

Kalçalarımı öne doğru kaydurdım ve başın onun sıkışık anüsünü geçmeye zorlanışını izledim. Deliğinin etrafındaki deri, kalın girişi kabul etmeye zorlandıkça beyazlaştı ve pürüzsüzleşti.

Yelena haykırdı. Yılmadım,
ileri atıldım.

Aletimin ağır şaftının kıkırda kaybolduğunu görmekten hastalıklı bir zevk aldım. Uyarılmışlığının ancak yolu kayganlaştırmaya yeteceğini biliyordum. Bunun ona acı vereceğini biliyordum ama bu acı sadece zevkten ibaretti. Bu onun için değildi. Benim içindi. Buna ihtiyacım vardı. Hâlâ damarlarımda dolaşan ilkel öfkeyi dindirmek için bu nihai sahiplenmeye ihtiyacım vardı. Geri çekilerek ileri doğru ittim, vücuduna girip çıktım.

Yelena inledi. Beyaz parmak eklemleri metal gidonu kavradı.

Kıçının yanaklarını kavradım. Cezalandırılmış kırmızı derisi avuçlarımda sıcak hissediliyordu.

Yelena acı içinde
tısladı. Yine de ittim.

Vücudu bir mengene gibi şaftımın etrafında sıkıştı. Her titreyişini, her kas dalgalanmasını hissedebiliyordum.

"Sikim nerede?"

Yelena inledi.

Sol yanağına hızlıca bir şaplak attım ve vücudu daha da sert bir şekilde kenetlenerek karşılık verdiğinde şaftımdaki his dalgası karşısında dişlerimi sıktım.

"Sikim nerede?"

"Kıçıma," diye inledi. "Daha
yüksek sesle," diye bağırdım.

"Kıçıma gir," diye hıçkırdı. "Lütfen gel! Lütfen, daha fazla dayanamıyorum."

Yavru kızıma acıyarak bacaklarının arasına uzandım ve iki parmağımı amına soktum. Onları ayıran ince deri tabakasının arasından sikimin hareketini hissedebiliyordum. Parmaklarımı yavaş bir ritimle içeri ve dışarı soktum. Yelena'nın kalçaları kalkarken dudaklarından alçak bir inilti kaçtı.

"İşte bu, bebeğim. Benim için gel. Sikim kıçının derinliklerindeyken gel."

Üçüncü parmağımı da soktuğumda Yelena yine inledi. Kıçındaki sikim ve amındaki parmaklarım arasında, kırılma noktasına kadar gerilmiş hissettiğini biliyordum. Daha şiddetli itmeye başladım. Gücü emerken vücudu kulplu beygirin üzerinde ileri geri kayıyordu.

"Oh Tanrım! Oh Tanrım!"

Amcığı parmaklarımlın etrafında kasıldı. Kıcının derinliklerine kalın bir tohum akışı bırakmadan önce ona birkaç kez daha ittim.

Yelena tamamen atın üzerine yığıldı, kolları yanlardan gevşekçe sarkıyordu. Gevşeyen horozumu serbest bıraktım, şimdi açılan deliğinden damlayan tohumumun görüntüsünden hoşlandım. Atın yan tarafına doğru dönerek çenesini kaldırmak için parmak eklemimin kenarını kullandım. "Kimmiş benim pis bebeğim?"

Yelena'nın dudakları kıvrıldı. "Senden gerçekten nefret ediyorum." "Biliyorum bebeğim."

CHAPTER 37

*D*amien
Washington, D.C.

"SEN BİR APTALSIN."

"Biliyorum."

Gregor başını salladı. "Aklından ne geçiyordu?"

Bardağımı kaldırdım ve bir yudum almadan önce bir süre kehribar rengine baktım. "Muhtemelen sen de yaşlı Yargıç Matthews'u Samara'yla evlenmesi için uçağa sürüklemekten önce aynı şeyi düşünüyordun."

"Yeterince adil."

Gregor ayağa kalktı ve kristal sürahilerden oluşan bir tepsinin sergilendiği büfeye doğru ilerledi. Benim tercih ettiğim Macallan Rare viskisinin bulunduğu sürahiyi aldı. Yukarı kaldırarak döndü ve kaşlarını kaldırdı.

Başımı salladım.

Bana döndü ve bir tane daha doldurmadan önce içkimi doldurdu. Sürahiyi ikimizin arasındaki yan sehpa koyduktan sonra oturma odasındaki şöminenin önündeki büyük, oxblood deri koltuklara karşıma oturdu. Yelena ve ben birkaç saat önce gelmiştik. Kızlar üst katta, Gregor'un yatak odasında birbirlerine son üç yılı anlatıyorlardı.

Gregor bardağını ateşin ışığına tuttu. "Bu şey hiç de fena değil."

Ağzım yarım yamalak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onun yanından geçip yolka ağacındaki kırmızı yıldızla baktım.

Yelena'yı ladin dallarının altında çömelmiş, çocuklarımızın her birine birer tane vermek için altın ve yeşil ambalajlı hediyeleri karıştırırken hayal etmek kolaydı. Güzel saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış olurdu. Boynunda, bir gece önce Noel arifesinde çocuklar yataklarına yatmışken ve biz ateşin önünde sessiz bir içkiyi paylaşıırken ona verdiğim Cartier pırlanta kolye olacaktı. Her şey bana çok gerçekçi geliyordu. Çok normal. Geleceğim için bunu istiyordum. O hayatı istiyordum. Onu istiyordum.

Şimdi onu kendi tarafıma çekmek için acele ederken ciddi bir şekilde çuvalladığımı fark ettim. Ona kendisinin ve geleceğinin benim açımdan hiçbir çabaya değmeyeceğini hissettirmiştım.

"O Santiago piçini öldürdüğün için gerçekten de hâlâ kan ve çamur içinde miydin?"

Elimle gözlerimi ovuşturdum ve inledim. "Evet." "Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Biliyorsam ne olayım. Tavsiyen var mı ağabey?" "Mücevher. Bir sürü pahalı mücevher."

"Umarım sevgimi bu kadar kolay satın aldığını ima etmiyorsundur?"

Samara odaya girdiğinde ikimiz de ayağa kalktık.

Gregor'un tavrındaki değişiklik şaşırtıcıydı. Odadaki enerji değişmişti. Kolunu onun beline doladı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Güven bana, malýshka, sonunda seni benim yapmanın kesinlikle *kolay* bir yanı yoktu."

Onun göğsüne şakacı bir tokat attı. Sonra elini boynuna doladı ve ona bir öpücük daha vermek için eğildi. Sonra onun ağzına doğru fisıldadı, "Evet, ama buna değdi."

Gregor onun saçlarını okşadı. "Evet, aşkım. Kesinlikle buna değdin."

Yaptığım hatanın gerçek derinliğini daha iyi anladım. Yelena'ya kendisinin ve geleceğimizin benim açımdan hiçbir çabaya değmeyeceğini hissettirmiştım. Düzgün bir teklif yok. Yüzük yoktu. Ellerimdeki kanı yıkama zahmetine bile katlanmadığım yarım yamalak bir düğün.

Samara bana bir bakış attı. "Ona aptal olduğunu söyledin mi?"

Gregor, kısa sürede itaatkâr bir kocaya dönüşmüş gibi başını salladı. "Evet, karıcığım. Birkaç kez."

"Ona tekrar söyle." Sonra bana döndü. "Nadia ve benim için Yelena'nın yukarıda senin adını rengârenk bir şekilde lanetlemesinden seni sevdiği çok açık."

Ayağa kalkmaya başladım. "Belki de gidip onunla konuşmalıyım."

Samara başını salladı. "Ben olsam henüz tavsiye etmezdim. Hâlâ bir ileri bir geri volta atıyor ve atıp tutuyor. Senin adını her söylediğinde pembe stiletto bıçağını açıp kapamayı bırakmıyor."

Lanet olsun. O bıçağı ona geri vermemem gerektiğini biliyordum.

Samara aynı büfeye geçti ve aşağıdaki dolaptan bir şişe kırmızı şarap aldı. Ardından üç kristal bardağın saplarını parmaklarının arasına aldı. "Sadece biraz şarap almaya geldim."

Gregor boğazını temizledi. "Hepiniz için değil mi?"

Samara ayak parmaklarının ucuna kadar eğildi ve ona yanağından bir öpücük verdi. "Ben kızılık suyu içiyorum."

Kız uzaklaşmak için döndüğünde kışına bir şaplak attı. "Aferin kızıma."

Kadehimi ikisinin şerefine kaldırdım. "Çok hızlıydı."

Gregor sandalyesine geri döndü. "Hâlâ çok erken. Gelecek hafta bir doktor randevumuz var. Henüz resmi olarak kimseye söylemiyoruz."

Ona düşünceli bir şekilde baktım. "Harika bir baba olacaksın."

Bardağının içindekileri çalkalayarak buz küplerinin kristale çarpmasına izin verdi. "Babamız çıtayı oldukça aşağıya çekti."

"Onun ya da bizim günahlarımızın oğlunuzun omuzlarına yüklenmesi için hiçbir neden yok. Geleceği değiştirebiliriz. İkimizin de Tanrı'dan daha fazla parası var. Eğer istemiyorsak bu yolda devam etmemiz için bir neden yok."

"Belki. Ve Samara'nın erkek olacağını söylediğini duymasına izin verme. Bir kız istiyor. Muhtemelen sadece bana işkence etmek için."

Güldüm. "Büyük Gregor Ivanov bir kadın ve küçük bir kız çocuğu tarafından evcilleştirildi."

Kızına karşı ne kadar koruyucu bir baba olacağını hayal edebiliyordum. Onunla çıkmaya çalışmak şöyle dursun, ona yaklaşan her erkeğe acırdım.

"Çok gülme. Oturduğum yerden, tam arkamda kilit adımlarla ilerliyorsun küçük kardeşim."

Kadehimi tekrar kaldırdım. "Hayatımızdaki kadınlara. Öldüğümüz güne kadar bize mutlu bir şekilde işkence etsinler."

İkimiz de içtik.

Gregor bardağını dizine dayadı. "Hayatımızdaki kadınlardan bahsetmişken, Nadia ile konuştuğun mu?"

Kaşlarını çatıldı. "Henüz değil. Hiç zaman olmadı. Ayrıca Yelena'yla kapıdan içeri girdiğimde konuşmak isteyeceği son kişi bendim. O ikisi sarılıp çığlık attılar ve Samara'yı bulmak için iki ergen gibi hemen yukarı koştular."

"Bana çok kızgın. Onu kilit altına aldım. Kuyumcu dükkanına gitmesine izin vermiyorum."

Kaşlarını çatıldı. "Neden?"

"Sana telefonda söylemek istemedim. Samara'nın ailesiyle olan o iğrenç şey. Ölmeden önce annesi, Egor Novikoff'un onu Samara'dan mahrum bıraktıktan sonra Nadia'nın peşine düşeceğini ima etti."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Siktir."

"Egor şu anda Rusya'da ve bunu doğrulayacak bir şey bulamadım, ama ne olur ne olmaz diye bazı önlemler aldım."

"Ne gibi?"

"Mikhail'e dükkânının içine birkaç güvenlik kamerası daha bağlattım," dedi bardağını boşaltmadan önce hızla. "Böylece nihayet dükkâna dönmesine izin verdiğimde onu izleyebileceğiz."

Islık çaldım. En azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. İkimiz de Nadia'nın aşırı korumacı olmamız konusunda ne hissettiğini biliyorduk. Etrafı korumalarla çevrili bir çocukluk geçirmiş ve sırf İvanov olduğu için arkadaşlarının yapabildiği şeyleri yapamayacağı sürekli söylenmişti. Artık yirmili yaşlarındaydı ve babamız ölmüştü, hayatına karışmamızdan daha da az hoşlanıyordu. "Peki ünlü Güvenlik Şefimiz tüm bunlar hakkında ne diyor?"

"Mikhail mi? Daha kötüsünü yapmak istedi! Egor'un icabına bakana kadar onu İsviçre dağlarındaki bir manastıra göndermemi istedi. Çok kızgın. Tehdidi yeterince ciddiye almadığımı düşünüyor."

Ateş sönmeye başlamıştı. Ayağa kalktım ve şöminenin yanındaki demir çubuğu kaldırıp için için yanan bir kütüğe sapladım. Demir çubuğu kullanarak kütük yığınının üstünde alev alabileceği daha iyi bir konuma getirdim. "Nadia'ya karşı her zaman *özel* bir ilgisi olmuştur."

"Farkındayım."

"Bunun mümkün olmadığını hala anlıyor mu?"

Gregor başıyla onayladı. "Bunun aile onuruyla ilgili olduğunu ve kişisel bir şey olmadığını biliyor."

"Belki de Nadia'nın güvendiğimiz biriyle evlenmesini sağlamanın zamanı gelmiştir?"

"Evet, katılıyorum. Tatilden sonra adayları incelemeye başlayacağız." Kadehlerimizi tokuşturduk. Bu kararlar birlikte aklım Yelena'ya döndü.

Oturdum ve bir kütük tutuşmadan önce patlayıp çatırdarken ateşe baktım. Turuncu ve kırmızı alevler elimde tuttuğum bardağa yansıyor.

İçimi çektim. "Ben bir aptalım." Gregor sadece güldü.

CHAPTER 38

Y*elena*

Geçtiğimiz hafta Gregor ve Samara'nın evinde kaldığım misafir yatak odasına geri döndüm. Damien pek memnun olmamıştı ama ben ısrar ettim. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı... ve boşluğa. Onun yanındayken kendi aklımın ne olduğunu bilmek zordu. O kadar büyük, ezici ve güçlüydü ki. Adam erkeksi bir enerji yayıyordu. Karşı koymak zordu.

Yatağımın üzerinde parıltılı altın bir kurdeleyle sarılmış büyük siyah bir kutu vardı. Damien.

Bütün hafta boyunca bana hediyeler bırakmıştı. Her hediyeyle günlük burç yorumum eşlik ediyordu. Hepsi şüpheli bir şekilde Akrep burcu bir eşle gelecekteki bir ittifakı işaret ediyordu.

Kurdeleye altın varaklı krem rengi parşömen bir etiket iliştirilmişti. Derin eğimli, erkeksi yazısında bugünün yıldız falı vardı.

Ay yedinci evde ve Jüpter Mars ile aynı hizada. Şimdi yıldızınızı Akrep burcuyla hizalamak için mükemmel bir zaman.

Yarısının *Aquarius* şarkısından alındığına eminim. Yine de güzeldi.

Kapağı kaldırarak krem rengi kâğıt mendili kenara ittim ve nefes nefese kaldım. İçinden bir elbise çıkardım, göğsüme bastırdım ve odanın içinde dönmeye başladım. Valentino'nun son Bahar koleksiyonundan siyah, şeffaf tül bir elbiseydi.

Uzun firfırlı eteği ve ampir bel etek ucu üzerinde inanılmaz derecede özenle işlenmiş burçlar ve yıldızlar vardı. Mükemmeldi.

Hediyelerin bir teması vardı. Hepsi birlikte bir geleceğe işaret ediyordu.

İlk olarak Cartier Diamond Destinee kolye vardı. Narin bir altın kolye üzerinde, etrafı pırlantalarla çevrili beş karatlık göz alıcı bir elması.

Ardından, tam da İlkbahar gösterileri için Paris'e birinci sınıf biletler vardı. Biletlerle birlikte Yves Saint Laurent'ın baş terzisinden, Damien ve benimle öğle yemeğinde buluşup olası bir stajı görüşmeyi kabul eden bir mektup da vardı.

Son olarak, Ulusal Senfoni Orkestrası'nın bu akşamki performansı için iki bilet vardı. Tchaikovsky'nin en bilinen eserlerinden oluşan bir konser içindi.

Onu bir haftadır ilk kez gerçekten görecektim. Odanın etrafında tekrar döndüm.

* * *

Alt katta, girişte onun derin sesini duyabiliyordum. Çoğunlukla Amerika'da büyümesine rağmen hala seksi bir Rus aksanı vardı. R'lerini yuvarlayışına bayılırdım.

Ben onun üstündeki sahanlığa çıkarken yukarı baktı.

Uzaktan bile, merdivenden yavaşça inişimi izlerken koyu safir gözlerinin arzuyla parladığını görebiliyordum. Kalçalarımı biraz salladım, böylece uzun firfırlı etek her adımda etrafımda yayıldı.

Smokininin içinde çok yakışıklı görünüyordu. Tıpkı hayal ettiğim gibi. Mükemmel bir şekilde dikilmiş ceket göğsünün sert hatlarını ve geniş omuzlarını vurguluyordu. Dövmelerinin bir anlık görüntüsü baştan çıkarıcı bir tehlike iması katıyordu. Yıllar önce hayal ettiğimin aksine, çünkü bu sefer kolundaki yüzü olmayan bir model değildi - bendim.

Ben yaklaştıkça ifadesi değişti. Kaşları çatılırken çenesi gerildi.

Tam önünde durdum. Bana aldığı elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğümü söylemek yerine, bakışları başımın üstünden ayak parmaklarıma ve oradan da tekrar göğüslerime yönelirken kaşlarını çatı.

Damien kolunu uzattı ve üst katı işaret etti. "Onunla dışarı çıkmayacaksın. Yukarı çık ve üstünü değiştir."

Eteğimin tül kumaşını kavrayarak kollarımı açtım ve dönmeye başladım. "Sen neden bahsediyorsun? Bayıldım buna! Üzerime tam oturdu."

Yanağında bir kas kıpırdadı. "Ciddiyim, Yelena. Sana yukarı çıkıp üstünü değiştirmeni emrediyorum."

Parmağımı ona doğrulttum ve göğsüne sapladım. "Sen *sipariş* ediyorsun Ben mi? Bana bu elbiseyi alan sensin!"

"Belli ki"- bakışları dikkatle göğsümde gezindi - "bu bir hataydı."

Yere baktım.

Farkına vardı. Elbise biraz transparandı. Bariz olmasa da, doğru ışıktaki göğüslerimin dış hatlarını ve en ufak bir meme ucunu seçebiliyordunuz. Elbette sütyen giymiyordum. Etin kışkırtıcı bir şekilde görünmesi elbisenin haute couture cazibesinin bir parçasıydı. Tasarımcı modası böyle bir şeydi, sınırları zorlamak. Anlaşılan Damien elbiseyi bana alırken bunu fark etmemişti.

Yumruklarımı kalçalarımaya koydum. "Değişmeyeceğim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve başka bir erkeğin seni o elbiseyle görmesine izin vermeyeceğim."

Orada durup birbirimize baktık. Sonunda Damien elini saçlarında gezdirdi ve alçak sesle Rusça küfretti. Günün birinde Rusça küfürleri öğrenmem gerekecekti, böylece benim hakkımda sürekli ne dediğini anlayabilecektim.

Öfkeli bir nefes vererek, "Burada bekle. Geri geleceğim." Hışımla uzaklaşmaya başladı ve sonra hızla döndü. Tek kelime etmeden, Altın boncuklu küçük el çantasını elimden aldı. Mandalını açarak iki senfoni biletini çıkardı ve bana sert bir bakış atarak smokininin iç cebine yerleştirdi.

Sonra döndü ve gitti.

Bir kez daha aklımı okuduğu ve beni onsuz senfoniye katılma gibi dramatik bir jestten mahrum bıraktığı için kızgın bir şekilde Nadia ve Samara'yı bulup bir kadeh şarap içmek üzere yola koyuldum.

Otuz dakika sonra Damien döndü. Siyah bir giysi çantasını mutfağa taşıdı ve oturduğum taburenin yanındaki tezgâha fırlattı. Fermuarını açtı ve o güne kadar gördüğüm en muhteşem giysilerden birini çıkardı.

Elbisenizin çok fazla görünmesini engellemeden omuzlarınızı zarifçe saracak şekilde tasarlanmış bir pelerin. Bu tamamen parlak siyah tüylerden yapılmıştı ve uçları parıltıyan altın rengine batırılmıştı.

"Aman Tanrım!"

Damien onu kaldırdı ve omuzlarıma yerleştirdi. "Malen'kiy padshiy meleğim için tüylü bir pelerin." Kıvrılmış saçlarımı pelerinin altından çıkarıp omuzlarımin arkasına atarken sıcak avuçlarını nazikçe boynuma dayadı.

Altın ve elmas tokayı göğüslerimin üzerine kapattı ve bir adım geri çekildi. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra başıyla onayladı. Sonra yaklaştı ve bana kolunu uzattı. Elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirerek beni arabasına götürmesine izin verdim.

Ona yan gözle bakarak, "Peki uzlaşmak zorunda kalmak nasıl bir duygu?" diye sordum.

Bana şakacı bir hırıltı verdi. "Bundan hiç hoşlanmadım. Sakın alışma o."

Kennedy Center'da locada yerimizi aldıktan sonra Damien kıpırdandı. *Uyuyan Güzel*'in tüm süitini izledim.

Programımla ağzımı kapatarak eğildim ve "İyi misin?" diye sordum.

Ellerini kalçalarında gezdirdi. "İyi. Burada oturmuş seni o lanet elbisenin içinde düşünüyorum."

Elimi kalçasına koydum. Biraz daha yaklaştığımda, smokin pantolonuna bastıran sikinin sert çıkıntısını hissedebiliyordum. Şimdi koltuğunda kıpırdanan ve kıvranan bendim. Eteğimi yukarı kaldırdığı ve pantolonunun fermuarını açtığı görüntüler tam burada ve şimdi tüm bu insanların önünde aklımdan geçti. Dudaklarımı yaladım.

Damien'dan alçak bir hırıltı yükseldi. "Kahretsin, kadın. Dudaklarını öyle yalama, yoksa yemin ederim seni belinden yakalar ve hemen burada sikime sarılmanı sağlarım."

Midem altüst oldu. Ve sırf onun damarına basmayalı bir hafta olduğu için, avucumun kenarını şaftının üzerinde gezdirdim.

Damien beni yakaladı.

Beni kucağına çekerek, saf bir sahiplenme eylemiyle ağzımı aldı. Senfoni, Kuğu Gölü'nün son derece dramatik son anlarını çalarken yeni zirvelere yükseldiği anda dili benimkiyle düello yapmak için içeri girdi. Elim ceketinin içine uzandı ve

Gömleğinin ince ipeği arasından göğsünün sıcak genişliğini hissettim. Sert uyarılmışlığı kalçama baskı yapıyordu. Balkonumuzun altında sessizce oturan seyircileri umursamadan pantolonunun fermuarına uzandım.

Tıpkı balkonumuzun ışıkla dolduğu gibi.

Öpüşmemizi keserek ikimiz de arkamızı döndük ama doğrudan üzerimize tutulan tiyatro spotu tarafından kör edildik.

"Aman Tanrım!" Yüzümü boynuna gömdüm.

Bu aşağılayıcı olmanın da ötesindeydi. Halk içinde müstehcen bir hareket yaptığım için Kennedy Center'dan atılmak üzereydim. Bir daha asla senfoniye gidemeyecektim.

Damien sırtımı ovarken kıkırdadı. "Bebğim, yukarı bak."

"Hayır," diye mırıldandım, sesim omzuyla boğuklaşmıştı.

Parmağını çenemin altına yerleştirdi ve bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı. "Söz veriyorum.

Düşündüğünüz gibi değil."

Ellerini belime koyarak beni kucağından indirdi ve ayaklarımın üzerine kaldırdı. Sonra ayağa kalktı. Sağıma hızlıca bir göz attığımda, sayısız opera gözlüğünün bize çevrilmiş olduğunu görebiliyordum; bu sırada seyirciler arasında bir fısıltı ve öksürük dalgası yayılıyordu.

Piyanist, Rachmaninoff'un İki Numaralı Piyano Konçertosu'nun karanlık ve uğursuz açılış akorlarını çaldı. O meşhur gecede Damien'in arabasında çalan şarkı. Kafam karışmıştı, gözlerimi tekrar Damien'a çevirdim. Bunun sadece Çaykovski konseri olması gerekiyordu.

Bana göz kırptı ve ceketinin cebine uzanarak, kemanlar ciddi bir şekilde çalmaya başladığında küçük kırmızı deri ve altın kabartmalı bir Cartier kutusu çıkardı.

Yavaşça dizlerinin üzerine çökerken ellerimle ağzımı kapattım. İçinde hayatımda gördüğüm en büyük, en muhteşem elmas yüzüğün olduğu yüzük kutusunu açtı.

Nefesim vücudumu terk

etti. "Aman Tanrım!"

Titreyen sol elimi kavradı ve yüzüğü parmağıma taktı. "Biliyorum bazen yıldızlar bize karşıymış gibi geliyor. Ama sen gerçekten benim meleğimsin. Dünyama ışık ve sıcaklık getiriyorsun ve zaman zaman sabrımı ve akıl sağlığımı zorluyor olsan da, seninle hayatın asla sıkıcı olmayacağını biliyorum. Her gülüşünde, her kahkahanda ve her öpücüğünde yanında olmak istiyorum. Seni seviyorum, bu yüzden Yelena Marie Nikitina, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

"Evet! Aman Tanrım, evet!"

Kollarımı boynuna doladım ve ayağa kalkıp kollarını sıkıca belime dolayarak beni yerden kaldırırken onu öptüm.

Seyirciler ayağa fırladı ve alkışlamaya başladı, hatta bazıları ıslık çalıp tezahürat yaptı. Senfoni Wagner'in Düğün Marşı'nı çalmaya başladı.

"Seni seviyorum," diye ilan ettim coşkulu müzik ve alkışlar arasında.

Yanağımı okşadı. "Biliyorum... sadece ilk kimin söylediğini hatırla."

Ağzım açık kaldı ama onunla tartışmadan beni tekrar öpmeye başladı.

Tam Akreplere göre bir şey!

EPILOGUE

M*ikhail*

BİR SORUN VARDI.

Gözetim sistemi için on üç haneli kodu girdim.

Varsayılan protokollerini çalıştıran bilgisayar hemen ilk öncelikli projemi getirdi: kod adı Kroshka.

Ekranlar canlanırken, sayısız kamera açısını taradım.

Kardeşleri gözetlendiğimi biliyordu. Nadia bilmiyordu. Kardeşinin evinden ayrıldıktan sonra bile onu izlediğimizi bilseydi eminim çok kızardı. Bağımsız olmak istiyordu ve bu küçük daire ona bunu hissettiriyordu.

Ama bu onu korumaktan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Onu korumaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Endişeyle, çeşitli güvenlik ekranlarını karıştırmak için komuta tıkladım. Her şey sessiz görünüyordu. Sonra cep telefonunun kasanın yanındaki küçük rafta takılı olduğunu gördüm. Bu da demek oluyordu ki, olması gerektiği gibi kardeşinin evinde güvenli bir şekilde yatağında değil, mülkte bir yerlerdeydi. Onu aramak için güvenlik ekranlarını tıklamaya devam ettim. Eğer onu göremezsem, bu onun dairesinde olduğu anlamına geliyordu, her iki durumda da oraya gidecek ve onu a ğ a b e y i n i n evine geri götürecektim.

Sonunda onu buldum.

Tek başına tezgahının başında bir şeylerle uğraşıyordu.

Kuyumcu dükkânının dışını gösteren bir sonraki ekrana geçtim.

Plakasız büyük bir cipin yanaşmasını izledim. İçinden siyah giyinmiş üç adam indi. Yüzlerinde kar maskeleri vardı ve içlerinden biri beline bir tabanca sokmuştu.

Sikeyim.

Yaklaşan tehlikenin tamamen farkında değildi.

İki dakikadan kısa bir süre içinde garaja inmiş ve Maserati Levante SUV aracımın direksiyonuna geçmiştim. Nadia'ya ulaşmam dayanılmaz üç dakika sürecekti.

Yumruğumla direksiyona vurdum.

Lanet olsun.

Ben bir piç ve aptaldım.

Arka planda durup Nadia'yı uzaktan izleme zamanı sona ermişti. Sonunda onu benim olarak sahiplenecektim.

Mikhail ve Nadia'nın hikayesini okuyun, İhanete Uğrayan Onur,
Ivanov Suç Ailesi, Üçüncü Kitap

ABOUT ZOE BLAKE

USA TODAY Karanlık Romantizm Dalında En Çok Satan Yazar
Aşırı sahiplenici Milyarderler, Tabu sahneler ve Beklenmedik şaşırtmacalarla dolu Karanlık Romantik kitaplar yazmaktan zevk alıyor. Elde ettiği haksız kazancı genellikle martini, seyahat ve kırmızı ruja harcıyor.
Suyu zar zor kaynatabildiği için seksi bir şefle evli olacak kadar şanslı.

Zoe'nin web sitesine buradan göz atın!

VIP İpucu: Web sitesinde listelenen birkaç bonus kitap var!

Zoe'nin Facebook Okuyucu Grubuna katılın.

İmzalı Ciltsiz Kitap Çekilişlerine, Yarışmalara ve Ön Okuyucu Kopyası fırsatlarına katılın!

Ücretsiz kara romantizm kitapları ve yayın güncellemeleri için haber bültenine katılın.

Kaydolduğunuzda Bonus Kitap kazanın!

DAMIEN VE YELENA HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ ALMAK İSTER MİSİNİZ?

Mekanlar, modalar, ilham verici fotoğraflar ve silinmiş sahneler gibi *Kitap Arkası* ayrıntılarını görmek için [Zoe'nin Spoiler Odası](#)'ndaki diğer okuyuculara katılın.

ALSOBYZOEBLAKE

RUS MAFYASI SERİSİ

TATLI ZULÜM

Dimitri & Emma'nın hikayesi

Masum bir hataydı.

Yanlış kapıyı çaldı.

Benimkini.

Daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim.

Ama ben değilim.

Ben zalim bir piçim.

Onun erdemini acımasızca kendime mal ettim.

Bu yeterli olmalıydı.

Ama değildi.

Daha fazlasına

ihtiyacım vardı.

Canım çekti.

O benim takıntım oldu.

Onun tatlılığı ve saflığı karanlık ruhumla alay
ediyordu. Ona sahip olma ihtiyacı beni neredeyse
delirtiyordu.

Bir Rus silah tüccarının saf bir kütüphaneci öğrencinin peşine düşmeye hakkı yoktu.

O benim dünyama ait değildi.

Ona sadece acı getirirdim.

Ama artık çok geçti.

O benimdi ve onu tutuyordum.

[Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ okuyun! Tatlı Zulüm'ü buradan alın!](#)

SAVAŞÇI YEMİNİ

Gregor & Samara'nın hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, Birinci Kitap

Masumiyetini ödeme olarak kabul ettim.

Benim gibi bir canavarla nişanlanmak için çok genç ve naifti.

Onun korunaklı dünyasına sadece acı ve karanlık getirecektim.
Bu yüzden kaçtı.
Gitmesine izin vermeliydim.
Güçlü bir Rus mafya ailesiyle evlenmeyi hiç istemedi.
Bunların hiçbiri onun seçimi değildi.
Ne yazık ki onun için umurumda değil.
Ona sahibim... ve üç yıllık arayıştan sonra... onu buldum.
Kaçak gelinim itaatsizliğin sonuçları olduğunu öğrenmek üzereydi... cezalandırıcı olanları.
Onu kollarımda ve kontrolüm altında tutmak bir saplantı haline gelmişti.
Hiçbir şey beni onu Tanrı'nın ve insanların gözü önünde sahiplenmekten alıkoyamazdı.
Sonunda benim oldu... ve onu asla bırakmayacağım.

Savage Vow'u buradan alın!

ŞİDDET YEMİNİ

Yelena & Damien'in hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, İkinci Kitap

Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim.
Kendi iyiliği için fazla zeki ve bu onu öldürtecek.
Mantığıma aykırı olarak, onu güçlü Rus mafya ailemin koruması altına aldım.
Bu yüzden küçük fındırdek kaçtığına kızgınlığımı hayal edin.
Üç uzun yıl boyunca onun izini sürdüm, hep bir adım gerisindeydim.
Onu bulmak ve sahiplenmek bir saplantı haline gelmişti.
Ona sahip olma isteğimi dizginlemek giderek zorlaşıyordu... ona sahip olmak.
Ama artık kovalamaca sona erdi.
Onu buldum.
Yakında benim olacak.
Ve onu tekmeleyerek ve çılgık atarak mihraba sürüklemek zorunda kalsam bile bunu resmileştirmeyi planlıyorum.

Bu sefer... benden kaçış yok.

Vicious Oath'ı buradan alın!

İHANETE UĞRAYAN ONUR

Mikhail & Nadia'nın hikayesi

Ivanov Suç Ailesi Üçlemesi, Üçüncü Kitap

Masumiyeti onu öldürtecekti.

Tabii önce ben ona ulaşmazsam.

O, güçlü Rus mafya ailesi Ivanov'un korunan küçük kız kardeşidir - yasağın tam tanımı.
Güvenlik Şefi olarak benim görevim her zaman ona göz kulak olmak ama asla dokunmamaktır.

Bugün bitiyor.

Bana itaatsizlik etti ve kendini tehlikeye attı.

Onu ele geçirmenin zamanı gelmişti.

Onu kurtarabilecek tek kişi benim ve kardeşleri de dahil olmak üzere beni durdurmaya çalışan herkesle savaşacağım.

Onur ve sadakatin canı cehenneme.

O artık benim.

Betrayed Honor'ı buradan alın!

KARANLIK SAPLANTI SERİSİ

Kindle Unlimited'ta Okumak Ücretsiz

WARD

Karanlık Saplantı, Birinci Kitap

Bu bir peri masalı olmalıydı.

Milyarder bir Dük, Amerikalı fakir bir aktrisin ayaklarını yerden keserek onu romantik,
izole bir İngiliz malikânesine götürür.

Büyük bir aşk ilişkisi... Ama bu aşk değildi.

Bu bir saplantıydı.

Ben onun varlığından bile haberdar olmadan önce her şeyi en başından planlamıştı. O beni seçti.

Ben onun sadist oyununu oynamak zorunda kalan gönülsüz esiriyim.

Bedenimle olduğu kadar zihnimle de oynuyor.

Beni 1895 yılında olduğuma ve onun kurallarına ve disiplinine tabi, itaatkâr koğuşı olduğuma ikna
etmeye çalışıyor.

Nereye baksam Viktorya dönemini görüyorum.

Modern bir hayata dair anılarımın, cezalandırma yoluyla
zihnimden atılması gereken sanrılar olduğunu söylüyor.

Eğer teslim olmazsam, beni akıl hastanesine geri
gönderecek. Bunların doğru olmadığını biliyorum...

hiçbirinin... en azından ben öyle olmadığını düşünüyorum.

Gerçek ile bu kabus arasındaki çizgiler bulanıklaşmaya başlıyor.

Eğer şimdi kaçmazsam, sonsuza dek onun dünyasında kaybolacağım.

Bu bir peri masalı olmalıydı.

Ward'ı buradan alın!

GILDED KAFES

Karanlık Saplantı, İkinci Kitap

O kontrolcü, çıkarıcı, tehlikeli... ve ben ona aşığım.
Zengin ve güçlü Richard her istediğini elde etmeye alışkın... ve beni istiyor.
Bu bir romantizm değil. Karanlık ve çarpık bir saplantı.
Gittikçe artan ahlaksız eylemlerden oluşan bir oyun.
Ne zaman karşı koysam, beni aldatmacasının daha da derinlerine
çekiyor. Kurallarına en ufak bir itaatsizlik hızlı bir ceza getiriyor.
Bildiğim hayatım yok oldu. Artık her şeyi o kontrol ediyor.
Ağına yakalandım, mücadele ettikçe daha çok dolanıyorum.
Artık kendi zihnimi tanımıyorum.
Vücuduma sahip oluyor, acı veren dokunuşunu arzulamamı
sağlıyor. Ama en kötü aldatmaca? Beni kendisine aşık etti.
Eğer yakında kurtulmazsam, benim için kaçış olmayacak.

Gilded Cage'i buradan alın!

ZEHİRLİ

Karanlık Saplantı , Üçüncü Kitap

Her hikayede bir kahraman ve bir kötü adam vardır... Ben her ikisiyim.
Ruhu benimki gibi karanlık ve çarpık olana kadar onun güzel masumiyetini bozacağım.
Her okşayışım, her tabu dokunuşumla onu büyüleyip esir alacağım.
O benim ve kimse onu benden alamayacak.
Küçük kuşum ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, onu her zaman kovalayacak ve ait olduğu yere,
kollarıma geri getireceğim.
Bana her karşı geldiğinde, sonuçları daha ölümcül oluyor. İsteddiği
kahraman olmayabilirim ama ihtiyacı olan adamım.

Toxic'i buradan alın!

Zoe Blake'in Tüm Kitaplarının Listesi İçin Web Sitesini Ziyaret Edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

